C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a
valečné\Andersen_Poul-Tri_srdce_tri_lvi.PDB

PDB Name: Tri_srdce_tri_lvi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2003
Modification Date: 16.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tři srdce, tři lvi

Úvodní poznámka

I po tak dlouhé době se cítím povinen toto zaznamenat. S Holgerem jsem se poprvé setkal před více než dvaceti lety. Bylo to v jiné generaci — v jiné době. Ti bystří mládenci, se kterými pracuji dnes, jsou sice přátelští a tak vůbec, ale nemluvíme stejnou řečí, a nemá význam předstírat si opak. Netuším, zda dokážou přijmout takovouhle historku. Jsou mnohem střízlivější, než jsem byl já a mí přátelé; zřejmě v životě zažívají míň legrace. Na druhou stranu už s neskutečnem vyrůstali. Vezměte si jakýkoliv vědecký časopis, jakékoliv noviny, podívejte se z okna a zeptejte se sami sebe, zda se fantastično nestalo ve světě normální.
Holgerův příběh mi nepřipadá zcela nemožný. Zároveň netvrdím, že to je pravda. Ani jedno nemůžu dokázat. Jen mám pocit, že by neměl být úplně zapomenut. Předpokládejme, čistě akademicky, že to, co jsem slyšel, se opravdu stalo. Pak z toho vyplývají důsledky pro naši vlastní budoucnost a my máme pro tyto znalosti využití. Předpokládejme, což je samozřejmě mnohem rozumnější, že zaznamenávám pouhý sen nebo velmi nepravděpodobnou historku. Přesto si myslím, že stojí za to ji uchovat už kvůli ní samotné.
Alespoň toto je zcela jistě pravda: Holger Carlsen začal pracovat pro strojírenský podnik, kde jsem byl zaměstnán i já, na podzim onoho vzdáleného roku 1938. Během následujících měsíců jsem se s ním docela dobře poznal.
Byl to Dán a jako většina mladých Severanů silně toužil poznat svět. Jako chlapec procestoval pěšky nebo na kole většinu Evropy. Později, naplněn tradičním obdivem svých krajanů ke Spojeným státům, si obstaral stipendium na jednu z našich univerzit na Východním pobřeží, kde studoval strojní inženýrství. Letní prázdniny trávil stopováním a příležitostnými pracemi v Severní Americe. Zamiloval si tuto zemi natolik, že si tu po skončení školy našel místo a vážně uvažoval, že se tu usadí natrvalo.
Stali jsme se přáteli. Byl to přívětivý, rozvážné hovořící chlapík, skrznaskrz realistický, s prostým životním stylem i humorem - ačkoliv se co chvíli utrhl a zašel do jisté dánské restaurace nacpat se smorrebrodem a akvavitem. Jako inženýr byl docela nenápadný, s nadáním spíše k ryze jednoduché účelnosti než k analytickému přístupu. Zkrátka, po duševní stránce na něm nebylo nic pozoruhodného.
Nikoli však na jeho fyzickém zjevu. Holger byl obrovský, měřil metr devadesát a ramena měl tak široká, že na svou výšku ani nevypadal. Samozřejmě hrával fotbal a býval by mohl vyniknout v univerzitním týmu, kdyby mu studium nezabralo tolik času. Měl ostře řezaný hranatý obličej s vystouplými lícními kostmi, s rýhou na bradě a lehce splácnutým nosem, žlutými vlasy a modrýma očima daleko od sebe. S lepší technikou, čímž mám na mysli menší starost o zranění ženských citů, mohl kosit místní krasavice. Ale mírná nesmělost ho zřejmě uchránila mimo jiné i před možnou účastí při podobných dobrodružstvích. Celkem vzato, Holger byl příjemný průměrný chlapík, kterým se později přezdívalo „dobrák Joe".
Prozradil mi něco o svém původu. „Věř tomu, nebo ne," šklebil se, „já byl opravdu jako dítě z pohádky, víš, to, které položí někomu za dveře. Muselo mi být teprve pár dní, když mě našli na dvorku v Helsing0ru. To je moc hezké místo, kterému vy říkáte Elsinor, Hamletovo rodné město. Nikdy jsem nezjistil, odkud pocházím. Takové události jsou v Dánsku velmi výjimečné a policie po tom usilovně pátrala, ale nikdy na to nepřišli. Brzy mě adoptovala rodina Carlsenových. Jinak můj život není nijak mimořádný."
To si opravdu myslel.
Vzpomínám si, jak jsem ho jednou přemlouval, aby se mnou zašel na přednášku hostujícího přírodovědce: jednoho z těch vznešených typů, co se zřejmě rodí jen v Británii - vědec, filozof, básník, sociální kritik a mudrc, návrat renesance v laskavější podobě. Hovořil o nové kosmologii. Od té doby přírodovědci v mnohém pokročili, nicméně i tenkrát se vzdělaní lidé vraceli s jistou nostalgií zpátky k časům, kdy svět byl pouze zvláštní, nikoliv nesrozumitelný. Svou řeč zakončil jakousi otevřenou spekulací o tom, co možná odhalíme v budoucnosti. Jestliže teorie relativity a kvantová mechanika prokázaly, že . pozorovatel je neoddělitelný od světa, který pozoruje, jestliže logický pozitivismus ukázal, jaké množství z našich domněle pevných faktů jsou pouhé konstrukce a zvyklosti, jestliže duševní analytici odhalili, že lidská mysl obsahuje netušené schopnosti, začíná to vypadat, jako by něco z těch starých mýtů a magie bylo víc než jen pouhé pověry. Hypnotismus a léčení psychosomatických nemocí vírou byly kdysi odmítnuty jako výmysl. Kolik z toho, co dnes odmítáme, může být založeno na dílčích pozorováních, starých několik století, ještě než samotná

existence vědecké soustavy začala určovat, která fakta bychom měli a která neměli objevovat? A to je jen případ našeho světa. Ale co všechny ostatní vesmíry? Kvantová mechanika už připouští možnost celého dalšího kosmu, který koexistuje s tím naším. Dotyčný přednášející tvrdil, že není těžké napsat rovnice pro nekonečný počet takových paralelních světů. Z logické nutnosti se zákony přírody liší jeden od druhého. Proto musí někde v neohraničeném prostoru reality skutečně existovat všechno, co si dokážeme představit!
Holger většinu přednášky prozíval a nad skleničkou, na kterou jsme pak zašli, měl uštěpačné poznámky. „Tihle matematici si tak napínají mozky, že není pak divu, když ve volném čase sklouznou k metafyzice. Zákon akce a reakce."
„Používáš správný termín," zlobil jsem ho, „i když to tak nemyslíš."
Jaký?"
„„Metafyzika.' Tohle slovo znamená doslova po fyzice nebo za fyzikou. Jinými slovy, tam kde končí fyzika, kterou znáš, měříš svými přístroji a počítáš logaritmickým pravítkem, začíná metafyzika. A tady v téhle chvíli jsme, kamaráde: na začátku bytí za fyzikou."
„Uf!" Hodil do sebe skleničku a objednal si další. „Tebe to ale poznamenalo."
„No, možná. Ale přemýšlej chvilku. Jestlipak opravdu známe dimenze fyziky? Nedefinujeme je čistě jen s úctou k sobě navzájem? V absolutním smyslu slova, Holgere, kdo vlastně jsi? A kde jsi? Nebo spíš, kdo, kde a kdy jsi?"
„Jsem to já, tady a teď, a nalejvám se nějakým nevalným alkoholem."
„Jsi v rovnováze — v souladu? - v matrici? — specifického kontinua. Tak jako já; jsme na tom stejně. Tohle kontinuum představuje zvláštní systém matematických vztahů, jako jsou prostor, čas a energie. Některé z těchto vztahů známe pod jménem ‚přírodní zákony'. Odtud máme uspořádané soubory vědomostí, které nazýváme fyzikou, astronomií, chemií..."
„A voodoo!" Zvedl sklenku. „Je čas přestat přemýšlet a pořádně se napít. Skaal!"
Nechal jsem toho. Holger o tom nikdy znovu nezačal. Ale musel si pamatovat, co jsem říkal. Možná mu to trochu pomohlo, dlouho potom. Aspoň doufám.
Za mořem vypukla válka a Holger se začal trápit. Míjely měsíce a on byl stále nešťastnější. Neměl vyhraněné politické názory, ale zjistil, že nenávidí nacisty s urputností, která nás oba uváděla v úžas. Když Němci vstoupili do jeho vlasti, tři dny nevystřízlivěl.
Nicméně jejich okupace začala docela pokojně. Dánská vláda spolkla hořkou pilulku, nezasáhla — k velkému údivu — a přijala status neutrální mocnosti pod německou správou. Nemyslím si, že to nevyžadovalo odvahu. Kromě jiného to znamenalo, že král dokázal po několik let zabránit násilnostem, zvláště vůči Židům, kterým byli vystaveni občané jiných okupovaných zemí.
Holgera aspoň povzbudilo, když se dánský velvyslanec ve
Spojených státech vyslovil pro Spojence a schválil vstup Američanů do Grónska. Někdy v této době si většina z nás uvědomila, že Amerika bude dříve či později vtažena do války. Holger měl jasný plán počkat do toho dne, a pak vstoupit do armády. Nebo se mohl hned přihlásit k Britům či Svobodným Norům. Často se mi svěřoval, nešťastný a zmatený sám ze sebe, protože nemohl pochopit, co mu v tom brání.
Ale v roce 1941 přišla zpráva, že Dánsko už toho má dost. Zatím to ještě nebyl ten výbuch, který nakonec přišel, když národní stávka přinutila Němce rozehnat královskou vládu a spravovat zemi jako ostatní obsazená území. Ale už zazněly první výstřely a exploze. Než se Holger rozhodl, potřeboval spoustu času a piva. Nějak získal utkvělou představu, že se musí vrátit domů.
Nedávalo to smysl, ale nemohl se jí zbavit, a nakonec podlehl. Za sedmé a naposled, jak říkají jeho krajané, nebyl Američan, ale Dán. Skončil v práci, uspořádali jsme mu rozlučkový večírek a on odplul na švédské lodi. Z Helsingborgu dorazil domů trajektem.
Myslím si, že Němci ho měli nějaký čas pod dohledem. Nedělal jim potíže, tiše pracoval v továrně na lodní motory Burmeister & Wain. V polovině roku 1942, když usoudil, že Němci o něj ztratili zájem, vstoupil do odboje... a měl výjimečně vhodnou pozici pro sabotáž.
Historie jeho činnosti nás v tuto chvíli nezajímá. Ale musel pracovat dobře. Stejně jako celá organizace; byli tak výkonní a v tak úzkém spojení s Brity, že na jejich území bylo třeba provést pouze několik náletů. Koncem roku 1943 uskutečnili svůj největší hrdinský čin.
Bylo třeba dostat z Dánska jednoho člověka. Spojenci velmi naléhavě potřebovali jeho informace a schopnosti. Němci ho drželi pod přísným dohledem, protože taky věděli, o koho jde. Přesto ho odboj tajně vyzvedl z jeho domova a dopravil do průlivu 0resund. Tam už čekala loď, aby ho převezla do Švédska, odkud měl odletět do Anglie.
Už se asi nikdy nedozvíme, zda mu gestapo bylo na stopě nebo zda německá hlídka jednoduše náhodou zahlédla muže na břehu dlouho po zákazu vycházení. Někdo vykřikl, jiný vystřelil a strhla se bitka. Pláž byla otevřená a kamenitá, a dostatečně přehledná díky záři hvězd a osvětlenému švédskému pobřeží. Nebylo kam ustoupit. Loď se rozjela a skupina odbojářů se soustředila na odražení nepřítele, dokud plavidlo nedosáhne protějšího břehu.
I tahle jejich naděje však nebyla velká. Loď plula pomalu. Jejich urputná obrana ztrácela význam. Za pár minut, když byli Dánové až na jednoho mrtví, vnikl jeden z Němců do nejbližšího domu a zavolal na okupační ústředí v Elsinoru, který byl nedaleko odtud. Silný motorový člun odřízl uprchlíkovi cestu dříve, než dosáhl neutrálního území. Odbojáři však učinili maximum.
Holger Carlsen čekal, že zemře, ale neměl čas se bát. Hlavou mu bleskla vzpomínka na jiné dny na tomhle místě, sluncem zalitý klid a rackové nad hlavou, jeho adoptivní rodiče, dům plný milovaných drobností; ano, a hrad Kronborg, červené cihly a štíhlé věže, měděné střechy s patinou nad průzračnými vodami... proč si najednou vzpomněl na Kronborg? Krčil se na břehu, v ruce horký luger, a pálil na míhající se stínové postavy. Kulky mu hvízdaly kolem uší. Nějaký člověk vykřikl. Holger zamířil a vystřelil.
Pak celý svět vybuchl v plamenech a temnotách.

1

Pomalu se probouzel. Chvíli ležel a vnímal jenom bolest v hlavě. Postupně se mu vracel zrak, až rozeznal, že ta věc před ním je kořen stromu. Když se otočil, zašustil tlustý koberec z listí. V nose ho štípal pach vlhké hlíny a mechu.
„Det var som fanden!" zamumlal a znamenalo to asi „A sakra!" Posadil se.
Sáhl si na hlavu a nahmatal zaschlou krev. Navzdory přetrvávající otupělosti si uvědomil, že kulka musela škrábnout kůži a omráčit ho. O několik centimetrů níž... Zachvěl se.
Ale co se stalo od té doby? Ležel v lese, byl den. Kolem ani živáčka. Po nikom ani stopy. Jeho přátelé se asi zachránili, nesli ho s sebou a ukryli ho na tomhle místě. Ale proč mu vzali oblečení a opustili ho?
Vstal s pocitem závrati, ztuhlý, v ústech měl vyprahlo a nepříjemnou pachuť, žaludek stažený hladem, hlavu si držel v dlaních, aby se mu nerozletěla na kusy. Podle paprsků šikmo dopadajících mezi kmeny stromů usoudil, že je pozdní odpoledne. Ranní světlo by nemělo ten zvláštní zlatavý nádech. Ha! Spal téměř dvanáct hodin. Kýchl.
Nedaleko odtud mezi temnými, sluncem žíhanými stíny zurčel potok. Přišel k němu, shýbl se a zhluboka se napil. Potom si umyl obličej. Studená voda mu vrátila trochu sil. Rozhlédl se a zkusil přemýšlet, kde by mohl být. V Gribsově lese? Proboha ne! Tyhle stromy byly příliš veliké a sukovité a divoké: duby, jasany, buky, hlohy, hustě porostlé lišejníkem, mezi nimi změť podrostu, vytvářející téměř neprostupnou stěnu. Takovéhle místo v Dánsku neexistovalo od středověku.
Veverka vyběhla po kmeni jako červený plamínek. Párek špačků odlétl. Průrvou v listoví zahlédl jestřába, kroužícího v nesmírné výšce. Copak v jeho vlasti ještě zbyli nějací jestřábi?
Snad několik ano, nevěděl. Hleděl na svou nahotu a mrákot-ně přemítal, co dál. Jestliže ho tu svlékli a zanechali jeho druhové, museli k tomu mít dobrý důvod a on by neměl odcházet. Zvláště takhle v nedbalkách. Na druhou stranu se jim něco mohlo stát.
„Tady jen těžko můžeš přenocovat, kamaráde," řekl si. „Zjisti alespoň, kde jsi." Jeho hlas se nepřirozeně rozléhal v místech, kde už jinak šuměl jen les.
Ne, ještě další zvuk. Ztuhl, než rozeznal ržání koně. Ulevilo se mu. Určitě tu je někde poblíž farma. Nohy už měl natolik pevné, aby se mohl pustit za koněm přes hradbu vrbového proutí.
Když ho našel, náhle se zastavil. „Ne," vykřikl.
Byl to obrovitý hřebec veliký jako peršeron, ale mnohem ztepilejšího vzrůstu, hladký a černý jako lesklá půlnoc. Nebyl uvázaný, ačkoliv mu z ohlávky, tepané stříbrem a arabeskami, visel umný pár roztřepených otěží. Na hřbetě měl sedlo s vysokou přední i zadní rozsochou, také ze zdobené kůže, splývající hedvábnou pokrývku, bílou s vyšívaným černým orlem, a jakýsi ranec.
Holger polkl a přistoupil blíž. Dobrá, pomyslel si, někomu se třeba líbí prohánět se na tak vyparáděném koni. „Haló," zavolal, „haló, je tady někdo?"
Kůň potřásl splývavou hřívou a zaržál, když se Holger přiblížil. Měkké nozdry přitiskl k jeho tváři a velkými kopyty podupával, jako by chtěl vyrazit. Holger zvíře poplácal - ještě nikdy neviděl, aby byl kůň tak přátelský k cizím lidem - a prohlížel si ho zblízka. Ve stříbře ohlávky bylo zvláštním starobylým písmem vyryté slovo Papillon.
„Papillon," opakoval zvědavě. Kůň znovu zaržál, zadupal a zatáhl za uzdu, kterou Holger držel.
„Papillon, tak se jmenuješ?" Holger ho pohladil. „To je francouzsky motýl, ne? Zvláštní, říkat chlapákovi tvých rozměrů Motýl."
Jeho pozornost upoutal balík za sedlem. Přistoupil, aby se podíval. Co je tohle? Kroužkové brnění!
„Haló!" zavolal znovu. „Je tady někdo? Pomoc!"
Straka na něj posměvačně křikla.
Holger se rozhlédl kolem a spatřil dlouhou tyč s ocelovou špičkou, opřenou o strom, s jilcem na konci. Kopí, proboha, opravdové středověké kopí. Cítil rostoucí vzrušení. Neposedný život ho naučil nedržet se pravidel tak puntičkářsky jako většina jeho krajanů, a proto neváhal ranec rozvázat a rozprostřít ho. Našel toho dost: drátěnou košili, která mu sahala až ke kolenům, kuželovou karmínovou helmu s chocholem a chráničem nosu namísto hledí; dýku; rozmanité opasky a řemínky; prošívanou halenu pod brnění. Potom tam byly nějaké věci na převlečení: jezdecké kalhoty, košile s dlouhým rukávem, tuniky, kabátce, pláště a tak dál. Oblečení bylo z hrubého, jasně barveného plátna, nebo z hedvábí, lemovaného kožešinou. Holger obešel koně a nepřekvapilo ho, když na levém boku spatřil meč a štít, visící na zadním řemeni postroje. Štít měl obvyklý heraldický tvar, byl asi metr dvacet dlouhý, a očividně nový. Když zvedl plachtovinu, zakrývající jeho povrch, což byla tenká vrstva oceli na dřevěném podkladu, spatřil motiv tří zlatých lvů střídající se s třemi rudými srdci na modrém pozadí.
Klíčila v něm mlhavá vzpomínka. Chvíli si lámal hlavu. Co to... počkat. Dánský erb. Ne, tam bylo devět srdcí. Vzpomínka se opět vytratila.
Ale co to proboha je? Poškrábal se na hlavě. Pořádá snad někdo historický průvod, nebo co? Vytáhl meč: ohromný kus s širokou čepelí, křížovou rukojetí, oboustranným ostřím a ostrý jako břitva. Jeho inženýrské oko rozeznalo ocel s nízkým obsahem uhlíku. Nikdo nenapodobuje středověkou výzbroj tak dokonale, ani pro filmové účely, natož do průvodu. Ale pamatoval si muzejní exponáty. Člověk ve středověku byl o hodně menší než jeho dnešní potomci. Tenhle meč se mu přesně vešel do ruky, jako by byl vytvořen přímo pro něj, a Holger byl velký i ve dvacátém století.
Papillon odfrkl a vzepjal se na zadní. Holger se otočil a spatřil medvěda.
Byl to hnědý obr, který se přišoural, zřejmě přiváben hlukem. Zamrkal na něj. Holger silně zatoužil po své zbrani, načež medvěd zase zalezl do houští.
Holger se opřel o Papillona, dokud znovu nenabral dech. „Malý kousek divočiny, to beru," slyšel sám svůj vážný hlas.

„Mohlo tady zůstat i pár jestřábů. Ale v Dánsku rozhodně nejsou žádní medvědi."
Jedině že by nějaký utekl ze zoo... Začínal zuřit. Musí zjistit, co se stalo, a vyrovnat se s tím.
Zešílel, nebo byl v deliriu, či snil? Určitě ne. Jeho mozek už teď pracoval naplno. Vnímal sluneční svit a drobounká smítka prachu, která v něm poletovala, listy, formující dlouhé klenuté chodby lesem, ostrou směsici pachů koně, zeminy a vlastního potu, všechno naprosto detailně a realisticky. Stejně usoudil, když v něm získala navrch jeho klidná povaha, že nemůže dělat nic jiného než pokračovat, i kdyby to byl sen. Potřeboval informace a něco k jídlu.
Při další úvaze obrátil pořadí důležitosti.
Hřebec vypadal docela přátelsky. Neměl právo vzít si to zvíře, ani soupravu oblečení, ale jeho případ byl bezpochyby mnohem naléhavější než osud člověka, který tady tyhle věci tak lehkomyslně zanechal. Postupně se oblékl; neznámé oblečení vyžadovalo trochu přemýšlení, ale všechno, dokonce i boty, mu sedělo znepokojivě dobře. Zbývající kusy a brnění zase zabalil a uvázal je dozadu na jejich místo. Hřebec se jemně zavlnil, jak se Holger zhoupl ve třmenech, a odklusal ke kopí.
„Nikdy mě nenapadlo, že jsou koně tak chytří," řekl nahlas.
„Dobrá, pochopil jsem." Vtlačil konec zbraně do opěrky, která visela u sedla, vzal otěže do levé ruky a mlaskl. Papillon vyrazil směrem ke slunci.
Po chvíli jízdy si Holger uvědomil, jak mu to jde. Jeho dosavadní zkušenost se omezovala na několik poněkud nešťastných případů s pronajatými koňmi, a vzpomněl si, jak vždycky říkával že kůň je veliký těžkopádný objekt, který je dobrý jen k tomu, aby zabral místo, které by jinak obsadil jiný kůň.
Okamžitá náklonnost, kterou pocítil k tomuto černému obrovi, byla zvláštní. A ještě zvláštnější bylo, jak snadno se jeho tělo přizpůsobilo sedlu, jako kdyby celý život dělal kovboje. Když o tom přemýšlel, začínal být malátný. Papillon zafrkal a Holger by mohl přísahat, že trochu posměšně. Pustil tu myšlenku z hlavy a soustředil se na hledání cesty mezi stromy. Ačkoliv jeli po úzké stezičce — vyšlapané jeleny? — nebylo snadné proplétat se mezi stromy, zvláště pak s kopím u sedla.
Slunce se sklánělo níž, až mezi černými kmeny a větvemi probleskovalo jen pár rudých červánků. Zatraceně, nikde v Dánsku přece nemůže být takhle veliký kus divočiny. Copak ho v bezvědomí odvezli do Norska? Do Laponska? Nebo nedej-bože do Ruska? Nebo po tom škrábnutí kulkou třeba na týdny ztratil paměť? Ne, to není možné. Jeho zranění bylo čerstvé.
Povzdechl si. Obavy nemohly přehlušit myšlenky na jídlo. Dejme tomu tři vařené tresky a jedno pivo Carlsberg Hof... nebo si jako Američan dát kotletu se smaženými cibulkami...
Papillon se vzepjal na zadní. Málem vyhodil Holgera ze sedla. Z houštiny v padajícím soumraku se vynořil lev.
Holger vykřikl. Lev se zastavil, švihl ocasem, z krku porostlého hřívou se mu vydralo zavrčení. Papillon skákal a hrabal po zemi. Holger si uvědomil, že spustil kopí do vodorovné polohy a namířil je dopředu.
Odkudsi se ozvalo zavytí, které mohlo být jedině vlčí. Lev ztuhl. Holger se nehodlal přít o právo na stezku. Vedl Papillona okolo, ačkoliv kůň se zdál být připraven k boji. Když minuli lva, chtěl Holger přejít do cvalu; ale určitě by ho smetla nějaká větev, kdyby se o to pokusil v tomhle šeru. Začal se potit.
Snesla se noc. Klopýtali dál. Stejně jako Holgerova mysl. Medvědi a vlci a lvi se už snad v Evropě téměř nevyskytují, s výjimkou odlehlých oblastí jiných světadílů. Ale tam zase nejsou žádné evropské stromy, ne? Snažil se vzpomenout na svou četbu Kiplinga. Nic se mu nevybavovalo, s výjimkou mlhavých
vzpomínek na to, že východ je východ a západ je západ. Pak ho šlehla větvička do tváře a on zaklel.
„Vypadá to, že budem nocovat venku," zamračil se. „Hohó."
Papillon pokračoval, temnotou se mihl další stín, který mručel. Holger slyšel sovy, vzdálené vřískání, které mohlo patřit divoké kočce, další vlci. A co bylo tohle? Ďábelské chichotání, nízko v houští... „Kdo je tam? Kdo je to?"
Malé nožky odcupitaly pryč. Smíšek odešel s nimi. Holger se zachvěl. Usoudil, že bude lepší být stále v pohybu.
Noc začala být chladná.
Na obloze se zatřpytily hvězdy. Chvíli mu trvalo, než pochopil, že se ocitli na mýtině. Před nimi se mihotalo světlo.
Nějaký dům? Pobídl Papillona do rychlého klusu.
Když dorazili na místo, spatřil Holger domek toho nejprimitivnějšího typu, zdi z proutí a jílu, drnová střecha. Světlo z ohniště rudě osvětlovalo kouř vycházející z díry na vrcholu a probleskovalo drobnými okýnky s okenicemi a kolem křivých dveří. Zatáhl za otěže a olízl si rty. Srdce mu bušilo, jako by znovu potkal lva.
I když...
Usoudil, že nejrozumnější bude zůstat v sedle, a zaklepal na dveře koncem kopí. Se skřípěním se otevřely. Proti světlu uvnitř se v nich černala nahrbená postava. Dolehl k němu hlas staré ženy, vysoký a nakřáplý: „Kdo jsi? Kdo se zastavil u matky Gerdy?"
„Asi jsem zabloudil," řekl jí Holger. „Mohl bych tady přespat?"
„Ach. Ach, ano. Švarný mladý rytíř, vidím, ano, ano. Staré jsou tyhle oči, ale matka Gerda dobře ví, kdo klepe u jejích dveří za nocí, na mou věru. Pojď, vzácný pane, sesedni z koně a vezmi za vděk tím, co může ubohá stařena nabídnout, vskutku, nemáš se ode mne čeho obávat, ani já od tebe, ve svém věku; ač věz, že bývaly časy... Avšak to bylo dříve, než ses narodil, a teď nejsem než ubohá osamělá stařena, převelice vděčná za zprávy o velkých událostech za hranicemi tohoto skrovného příbytku.
Pojď, pojď, ničeho se neobávej. Pojď dál, jen rač vstoupit. O přístřeší je velká nouze, tady na konci světa."
Holger zašilhal za ni, do chatrče. Nikoho jiného neviděl. Nepochybně se tu může bez obav zastavit.
Sestoupil na zem dřív, než si stačil uvědomit, že mluvila řečí, kterou neznal - a že on jí ve stejné řeči odpověděl.

2

Seděl u vratkého stolu z neopracovaného dřeva. Do očí ho štípal kouř, který se hromadil pod trámy. Jedny dveře vedly do stáje, kde byl teď uvázaný jeho kůň, jinak byla ve stavení pouze tato místnost s hliněnou podlahou. Mdlé světlo proudilo od ohně v krbu. Holger se rozhlédl a uviděl několik židlí, slaměnou matraci, nějaké nástroje a nádobí, a na nepřiměřeně velké a zdobené dřevěné truhle usazenou černou kočku. Svýma žlutýma očima ho bez mrknutí upřeně sledovala. Matka Gerda vařila cosi v železném hrnci nad ohněm. Byla schýlená a povadlá, šaty měla jako otrhaný pytel; šediny jí trčely kolem vyzáblého obličeje, který navždy ukazoval křivé zuby v nesmyslném šklebu pod zahnutým nosem. Ale oči měla ostré, jasně černé.
„Ach, ano, ano," řekla, „věru nepřísluší mně, ubohé stařeně, tázat se na to, co si cizinci raději nechávají pro sebe. Je mnoho těch, kteří by raději uchovali tajemství v těchto neklidných zemích na konci světa, a pokud vím, můžeš být klidně nějaký rytíř z Farizie, převlečený za člověka, který by mi mohl začarovat všetečný jazyk. Přesto, milý sire, mohu se odvážit té troufalosti a zeptat se na tvé ctěné jméno? To se rozumí, nemusí to být tvé vlastní jméno, pokud si nepřeješ prozradit ho stařence, jako jsem já, která to s tebou myslí dobře, ale je ve své stařecké pošetilosti trošku upovídaná, ale nějaké jméno, kterým je tě možno řádně a s úctou oslovovat."
„Holger Carlsen," odpověděl nepřítomně.
Trhla sebou, až málem shodila hrnec z plotny. „Co pravíš?"
„Proč..." Hledají ho? Je tohle snad nějaká podivná část Německa? Cítil dýku, kterou si prozíravě zastrčil za pás. „Holger Carlsen! Co je na tom?"
„Ach... nic, milý sire." Gerda pohlédla stranou, pak zpátky na něj, rychle jako ptáček. „Až na to, že Holger a Karel jsou opravdu velmi známá jména, víš, a věru nikde se neuvádí, že by byl jeden synem druhého, neboť jejich otcové byli nepochybně Pepin a Godfred, nebo vlastně to bylo obráceně; avšak v určitém slova smyslu je král otcem svých poddaných a..."
„Nejsem ani jeden z těch pánů," přerušil její příval. „Takové jméno mám čistě náhodou."
Uklidnila se a nabrala mu mísu polévky, do které se pustil, aniž by si dělal starosti z bakterií nebo jedů. Dostal také chléb a sýr, ukrajoval ho svým nožem a jedl rukama, a k tomu džbánek mimořádně dobrého piva. Uplynula hodná chvíle, než se zase opřel, povzdechl si a řekl: „Děkuj u ti. Tohle mi zachránilo život, nebo aspoň zdravý rozum."
„To nic není, sire, tohle je jen sprostá strava pro takové, jako jsi ty, co jistě často večeří s králi, pasují hrabata a naslouchají pěvcům z Provence, jejich písním a rozličným šprýmům, ale jakkoliv jsem já stará a neurozená, přesto tě mohu uctít jako.
„Tvé pivo je výborné," řekl Holger spěšně. „Nečekal bych, že tu narazím na něco tak dobrého, ledaže by..." Chtěl říct: „ledaže by váš místní pivovar zatím nikdo neobjevil," ale ona ho s lišáckým smíchem přerušila.
„Ach, milý sire Holgere, ty dozajista pocházíš ze stavu rytířského, ne-li ještě vyššího, jsi člověk důvtipný a vnímavý, který musí v mžiku prohlédnout drobné triky ubohé stařeny. A ačkoliv většina tvého stavu se mračí nad podobnými kouzly a nazývá je vynálezy ďáblovými, i když se upřímně řečeno v podstatě neliší od divotvorných ostatků nějakého svatého, který koná podobné zázraky pro křesťany nebo pohany, stejně ti musí být navýsost známo, kolik duší tady v tomhle pohraničním kraji čachruje s nějakými drobnějšími kouzly, jednak pro vlastní ochranu před silami Středosvěta a jednak pro své pohodlí a užitek, a ty dozajista milostivě chápeš, že by sotva bylo spravedlivé upálit ubohou starou hospodyni za to, že si přičarovala trošku piva, aby si za zimních nocí ohřála kosti, když je tu tolik mocných čarodějů, bezostyšných kšeftařů s černým uměním, kteří zůstanou nepotrestáni a..."
Tak ty jsi čarodějnice? pomyslil si Holger. To musím vidět. Co mu vlastně chtěla namluvit? Co to bylo za podivné vychloubání?
Nechal ji ještě chvíli brebentit, zatímco hloubal nad její řečí. Byl to zvláštní jazyk, tvrdý, řinčel mu v ústech, jako starobylá francouzština smíšená se spoustou germánských slov. Takový jazyk by možná dokázal pomalu rozluštit v knize, ale rozhodně by tak nikdy nedokázal mluvit, jako by to byla jeho rodná řeč. Ten záhadný přechod — bůhvíkam - ho kupodivu vybavil místním dialektem.
Nikdy nepěstoval četbu fantastických příběhů, vědeckých ani žádných jiných, ale stále víc se byl nucen domnívat, že ho jakýsi neuvěřitelný proces uvrhl do minulosti. Tenhle dům a stařena, která pokládala jeho rytířskou výzbroj za samozřejmost, a ten jazyk, a ten nekonečný les... Ale kde je? Mluvilo se takhle někdy ve Skandinávii, Německu, Francii, Británii...? Jestli se vrátil do temného středověku, jak si vysvětlit toho lva, nebo ty ustavičné zmínky o životě na hranicích Farizie?
Nechal dohady stranou. Nebude na škodu několik přímých otázek. „Matko Gerdo," ozval se.
„Ano, milý sire. Jakákoliv služba, kterou ti mohu pomoci, poctí tento skrovný dům, tak vyslov svou touhu, a já udělám, co bude v mých omezených silách, abych tvé přání vyplnila." Pohladila černou kočku, která z něj nespouštěla oči.
„Můžeš mi říct, který je rok?"
„Ach, pokládáš mi zvláštní otázku, milý sire, a možná to zranění na tvé nebohé hlavě, které jsi bez pochyb utržil v lítém boji s jakýmsi ošklivým trollem nebo obrem, zmátlo pánovu paměť: ale namouvěru, ačkoliv je mi hanba za to doznání, taková určení už mi dávno vypadla z paměti, tím spíš, že čas bývá mnohdy nejistou věcí tady stranou světa, protože..."
„Nevadí. Co je tohle za zem? Čí království?" „Na mou věru, švarný rytíři, pokládáš mi otázku, nad kterou si už lámalo hlavu mnoho učenců, a mnoho bojovníků si kvůli ní lámalo navzájem vaz. Ha ha! Už dlouho se o tato hraniční území přou synové národů Středosvěta, a zuřily tu války, jakož i náramné soutěžení čarodějů se udalo, a já mohu říct tolik, že si je žádají Farizie i Svatá říše, ale ani jeden nezískal skutečnou nadvládu, a třebaže se nárok lidí zdá drobet solidnější, náš druh je zdejším skutečným obyvatelem; a snad Saracéni by si také činili nějaký nárok, jelikož se traduje, že jejich Mahound je sám duchem Ďáblovým, nebo to aspoň tvrdí křesťané. Ech, Grimalkine?" Pošimrala kočku na krku.
„No..." Holger měl co dělat, aby neztratil trpělivost. „Kde najdu lidi... řekněme křesťany..., kteří mi pomůžou? Kde je

nejbližší král, vévoda, či hrabě, nebo kdo to vlastně je?"
„Nemnoho mil, kterými lidé odhadují vzdálenost, odtud leží město," řekla, „i když vskutku tě musím varovat, že na prostor, jakož i na čas, tady podivuhodně působí čarodějové, kteří foukají z Farizie, takže se často místo, kam míříš, zdá blízko, a najednou se opět ztratí v ohromné a únavné dáli, obklopeno nebezpečenstvími, a přesně ta země a cesta, kterou jdeš, se také promění..."
Holger to vzdal. Věděl, že je poražen. Buď byla tahle čarodějnice blázen, drmolící páté přes deváté, nebo ho záměrně zdržovala. Ani v jednom případě nemůže doufat, že se něco dozví. „Leč je-li to rada, co ode mne žádáš," řekla Gerda náhle, „třebaže má vlastní hlava je často zmatená, jak už staré palice bývají, a třebaže tady Grimalkin je hloupý, avšak prohnaný, stejně ti takovou radu opatřit mohu, spolu s poučením, čím zmírnit tvé zranění a dát tě zas dohromady. Nehněvej se nic, milý sire, jestliže nyní navrhuji drobet magie, neboť je bílá — přinejhorším tak šedá; kdybych byla mocná čarodějnice, myslíš, že bych se odívala do těchto hadrů či dlela v téhle chatrči? Nikoli, měla bych palác ze zlata a na každém rohu by tě vítalo služebnictvo. Kdybych s tvým dovolením mohla povolat ducha, jenom malinkého, ten by ti mohl říct líp než já, co bys chtěl vědět."
„Hm." Holger zvedl obočí. Dobrá, tím se to vysvětluje. Je bláznivá. Pokud tu hodlá přenocovat, bude nejlíp, když jí vyhoví. „Jak si přeješ, matko."
„Inu, povšimla jsem si, že ty sám nepochybně pocházíš z tajemných míst," řekla, „protože ses ani nepokřižoval, zatímco většina rytířů se ustavičně dovolává Nejvyššího, leč často za velkého klení, za něž budou trpět v pekelných plamenech, neboť také nežijí tuze ctnostným životem; přesto si musí Říše vystačit s těmito mizernými nástroji, jež se nalézají v tomto podlém a zkaženém světě. To ale vskutku není v žádném ohledu tvůj styl, sire Holgere, což mě vede k dohadům, zdali opravdu nejsi z Farizie. Zkusme tedy tento způsob, ačkoliv je namouvěru správné přiznat předem, že duchové jsou tajuplné bytosti a nemusí odpovědět vůbec, anebo dát mnohoznačnou odpověď."
Kočka seskočila z truhly a stařena ji otevřela. Vyzařovala z ní zvláštní napjatost. Byl zvědavý, co má za lubem. Po páteři mu přeběhlo mravenčení.
Z truhly vytáhla trojnohou pánvičku na žhavé uhlí, postavila ji na podlahu a naplnila práškem z lahve. Vytáhla taky hůlku, která zřejmě byla z ebenu a slonoviny. Za tichého mumlání a přecházení vyryla v hlíně kolem pánvičky dva soustředné kruhy a postavila se s kočkou mezi ně.
„Ten vnitřní kruh je na zadržení démona a ten vnější na zastavení kouzel, která by mohl zkoušet, protože bývají často nevrlí, když jsou tak narychlo povoláni ze vzdušné podoby," vysvětlila. „Musím tě požádat, sire, aby ses zdržel modliteb a znamení kříže, protože to by mohl okamžitě odejít, rovněž ve velmi špatné náladě." Její hlas zněl věcně, ale oči, upřené na něj, se leskly, a on si přál, aby tomu výrazu v předivu jejích vrásek rozuměl.
„Pokračuj," ozval se trochu stísněně.
Začala tancovat kolem vnitřního kruhu a on zachytil cosi z jejího prozpěvování, ‚Amen, amen..." Ano, věděl, co přijde dál, aniž by dokázal říct, odkud to ví... „Malo a nos libera sed..."
Stejně tak nevěděl, proč se mu zježily chlupy. Domluvila latinsky a přešla do ostrého jazyka, který nepoznal. Když se dotkla hůlkou pánve, začal z ní stoupat těžký bílý kouř a téměř ji zahalil, ale záhadně nepřesáhl za vnější kruh. „O Belija´al, Ba´al Zebub, Abaddon, Ašmadaj!" křičela. „Samiel, Samiel, Samiel!" Nezhoustl ten kouř? Holger vyskočil ze židle. Sotva v té načervenalé mlze rozeznával Gerdu a nad trojnožkou jako by se vznášelo ještě něco jiného, cosi šedivého a hadovitého, zpola průsvitného — panebože, viděl karmínové oči, a ten tvor měl téměř lidskou podobu! Slyšel ho mluvit pisklavým nelidským tónem a stařena mu odpovídala v jazyce, který Holger neznal. Břichomluvectví, říkal si horečně, břichomluvectví, a k tomu jeho vlastní mysl, omámená únavou, jedině to, jedině to by vše vysvětlovalo. Papillon ve stáji zaržál a zadusal. Holger spustil ruku na svůj nůž. Ostří bylo horké. Ze by kouzla, blesklo mu hlavou, indukovala vířivé proudy?
Ten tvor v dýmu pištěl, vrčel a svíjel se. Zdálo se, že s Gerdou hovoří nesmírně dlouho. Nakonec zvedla hůlku a začala s jiným zpěvem. Kouř zprůsvitněl, jako by byl vtahován zpátky do pánvičky. Holger roztřeseným hlasem zaklel a natáhl se pro pivo.
Když kouř zmizel úplně, Gerda vykročila z kruhu. Tvář měla bledou a napjatou, oči přivřené. Ale viděl, jak se chvěje. Kočka nahrbila hřbet, stáhla ocas a zaprskala na něj.
„Zvláštní radu," řekla po chvíli bezbarvě. „Zvláštní radu mi poskytl démon."
„Co říkal?" zašeptal Holger.
„Říkal — Samiel říkal, že pocházíš zdaleka, kam by člověk cestoval až do soudného dne, a stejně by do tvé domoviny ne-dojel. Je to tak?"
„Ano," odpovídal Holger pomalu. „Ano, to je asi pravda."
„A říkal, že řešení své těžké situace, tedy způsob návratu tam, odkud jsi přišel, najdeš ve Farizii. Tam se musíš vydat, sire... sire Holgere. Musíš jet do Farizie."
Nevěděl, co má odpovědět.
„Ach, není to tak zlé, jak to zní," Gerda se trošku uvolnila. Dokonce se i uchichtla, nebo spíš zakdákala. „Mám-li říct pravdu, s vévodou Alfrikem, nejbližším lordem z Farizie, máme docela přátelské vztahy. Je to netýkavka, jako celý jeho rod, ale pomůže ti, když ho požádáš, pravil démon. A já ti opatřím průvodce, abys tam mohl kvapem vyrazit."
„P-proč?" vykoktal Holger. „Chci říct, že mu nemůžu zaplatit."
„To není třeba," Gerda odmítavě mávla rukou. „Dobrý skutek mi snad bude přičten ke cti, až budu odcházet z tohoto světa do jiného a, bojím se, i teplejšího podnebí; v každém případě starou bábu potěší, když pomůže švarnému mládenci, jako jsi ty. Jo, bývaly časy, kdysi dávno...! Ale dost už. Dovol mi, abych ti ošetřila zranění, a pak do postele s tebou."
Holger svolil, aby mu omyla ránu a položila na ni teplý obklad s bylinkami a zaříkadlem. Byl příliš unaven, než aby se

mohl bránit. Přesto si zachoval dost obezřetnosti a odmítl, když mu nabídla své lůžko, a raději spal na seně vedle Papillona. Je zbytečné riskovat víc, než opravdu musí. Tohle je mírně řečeno zvláštní dům.

3

Probudil se a chvíli ještě podřimoval, než si vzpomněl, kde je. Spánek z něj rázem vyprchal. S jeknutím se posadil a nasupeně se rozhlédl.
Ach ano, stáj! Primitivní tmavý přístřešek, je cítit senem a hnojem, nad Holgerem se zvedá černý kůň a jemně ho postrkuje nozdrami. Vyškrábal se na nohy a z oblečení si přitom vytahoval stébla slámy.
Dovnitř se vlila sluneční zář, jak matka Gerda otevřela dveře. „Ach, dobré jitro, drahý sire," zvolala. „Namouvěru, tys spal spánkem spravedlivých, nebo tím, čemu se aspoň říká spánek spravedlivých, protože ve svém věku jsem mockrát postřehla, jak sebou dobří mužové házou a marně se snaží usnout, zatímco zlí mužové chrápou, až se třese celý dům; a já jsem neměla to srdce tě vzbudit. Ale nyní pojď a pohleď, co tě očekává."
Ukázalo se, že je to miska ovesné kaše, skrojek chleba, sýra a trocha piva a velký kus vařené slaniny. Holger jídlo s chutí snědl, a potom toužebně pomyslel na kafe a cigaretu. Ale při válečném nedostatku už poněkud odvykl těmto příjemným neřestem. Spokojil se s důkladným umytím v potoce před chatrčí.
Když se vrátil, byl tam už nový příchozí. Holger ho nepostřehl, až když ho čísi ruka zatahala za kalhoty a hluboký hlas zabručel: „Tady jsem." Podíval se dolů a spatřil šlachovitého hnědého mužíčka s ušima jako ucho od džbánu, velikánským nosem a bílými vousy, oděného do hnědé vesty a krátkých jezdeckých kalhot a s holýma plochýma nohama. Nebyl ani metr vysoký.
„To je Hugi," řekla matka Gerda. „Dovede tě do Farizie."
„Hm... moc mě těší," pravil Holger. Potřásl mu rukou, což pidimuže překvapilo. Dlaň měl pevnou a teplou.
„A teď ať už jste pryč," zvolala stařena zvesela, „neboť slunce je vysoko a máte před sebou úmornou cestu přes nebezpečnější kraje. Leč neboj se, sire Holgere. Hugi patří k lesním obyvatelům a spolehlivě tě doprovodí k vévodovi Alfrikovi." Podala mu plátěný uzlík. „Dala jsem ti tam nějaký chléb a maso a další občerstvení, poněvadž dobře vím, jak nepraktičtí jste vy mladí rytířové, touláte se po světě, zachraňujete krásné panny, a nikdy vás nenapadne vzít si s sebou něco k zakousnutí. Ach, kdybych byla zase mladá, taky bych o to nic nedbala, neboť co jest prázdný žaludek, když celý svět se zelená, ale dnes jsem už stará a musím drobet přemýšlet."
„Děkuji vám, madam," řekl Holger rozpačitě.
Obrátil se k odchodu. Hugi ho zastavil s překvapivou silou. „Co je tohle za nápad ?" zavrčel. „To se chceš odvážit ven v pouhém šatstvu? Všude jsou hordy chtivých loupežníků, kteří s radostí vrazí železo do zámožně oděného poutníka."
„Ach... no jistě." Holger rozbalil svůj ranec. Matka Gerda se uchechtla a vybelhala se ze dveří.
Hugi pomohl Holgerovi obléci si správně středověký oděv. Uvázal mu kožené řemínky kolem lýtek, zatímco si Holger přetáhl přes hlavu vycpaný spodní kabát. Kroužkové brnění, které si navlékl vzápětí, řinčelo a viselo mu na ramenou s překvapivou tíhou. A teď počkat - tenhle široký řemen patří kolem pasu a drží dýku, zatímco bandalír drží meč. Hugi mu podal prošívanou čapku. Nasadil si ji a přes ni normanskou helmici. Když si na nohy připevnil pozlacené ostruhy a na záda šarlatový plášť, napadlo ho, zdali vypadá honosně nebo jen hloupě.
„Šťastnou cestu tobě, sire Holgere," zvolala matka Gerda, když vyšla ven.
„Vzpomenu na tebe ve svých modlitbách," řekl s vírou, že je to vhodný dík v téhle zemi.
„Ano, učiň tak, sire Holgere!" Obrátila se od něj se zneklidňujícím rezavým smíchem a zmizela v domě.
Hugi ho šťouchl do břicha. „Vzhůru, vzhůru, můj rytířský mládenče, ať tu nejsme celý den," zabručel. „Kdo cestuje do Farizie, musí sedlat rychlého oře."
Holger se vyhoupl na Papillona a podal Hugimu ruku. Drobný mužík si dřepl na rozsochu a ukázal k východu. „Tudy," prohlásil. „K Alfrikovu příbytku jsou to dva tři dny cesty, tak zčerstva do kroku."
Kůň vyrazil a dům jim brzy zmizel za zády. Stezka vyšlapaná zvěří, po které se ubírali, byla poměrně široká. Vedla pod vysokými stromy, v klidném zeleném světle, plném šelestů, ptačího křiku, tlumeného dusotu kopyt, vrzání kůže a cinkotu kovu. Den byl chladný a jasný.
Poprvé od probuzení si Holger vzpomněl na své zranění. Bolest zmizela. Prazvláštní lék opravdu zabral.
Ale to celé bylo tak neskutečné, že... rezolutně potlačil všechny otázky. Jedno po druhém. Jakýmsi způsobem, pokud to není sen (a stále víc o tom pochyboval; copak by sen byl tak souvislý?), se ocitl v nějaké říši mimo svou vlastní dobu a možná mimo celý svůj svět: v říši, kde věří na čáry a kouzla a kde rozhodně mají jednoho nefalšovaného skřítka a jedno po čertech podivné stvoření jménem Samiel. Takže pěkně po pořádku, pomalu a klidně.
Tuhle radu bylo těžké dodržet. Dotírala na něj nejen vlastní situace, ale i vzpomínky na domov, úvahy o tom, co se tam stalo, a ošklivý strach, že tu možná uvázl navždycky. Jasně se mu vybavily majestátní věže Kodaně, vřesoviště a pláže a široké obzory Jutska, starobylá města schoulená v zelených údolích ostrovů, k nebi strmící arogance New Yorku a mlha v Sanfranciské zátoce zlátnoucí se západem slunce, přátelé a lásky a milion drobností, které tvoří domov. Chtělo se mu utéct pryč, prchat s křikem o pomoc, dokud zase nenajde svůj domov — ne, nic takového! Byl tady a nezbývá mu než pokračovat v jízdě. Jestli mu ta osoba ve Farizii (ať už to je kdekoliv) může pomoct, má pořád naději. Prozatím může být vděčný, že nemá přílišnou fantazii a tak snadno se nerozruší.
Pohlédl na vlasatého drobného mužíčka před sebou. „Je to od tebe laskavé," odvážil se. „Rád bych ti to nějak oplatil."
„Ne, dělám to pro čarodějnici," řekl Hugi. „Ne že bych jí byl
zavázán, rozumíš. To my z lesního národa jí jen tak občas pomáháme, sekáme dřevo, nosíme vodu nebo chodíme na pochůzky, jako je tahle. Ona nám to pak oplácí. Nemám tu starou babu právě moc v lásce, ale ona mi za to dá pěkný kalich toho nezkaleného piva, co vaří."

„Proč, zdála se mi... milá."
„Ech, vládne úlisným jazykem, když chce, aj-jaj." Hugi se morbidně uchechtl. „Přesně tak tomu bylo před mnoha a mnoha lety, když se vlichotila mladému panu Magnusovi, který jel okolo. Ale obcuje s černým uměním. Je prohnaná, i když ne příliš mocná, neumí než povolat pár menších démonů, a je náchylná dělat v kouzlech chyby." Zašklebil se. „Vzpomínám si, jak ji kdysi urazil jeden rolník v Západním dolu, a ona přísahala, že mu zničí úrodu. Zda to bylo kněžským požehnáním nebo její neobratností, nevím, ale po dlouhém foukání a namáhání nedokázala než zahubit mu na poli bodláky. Ustavičně se snažila ucházet o přízeň pánů Středosvěta, aby jí poskytli větší moc, ale dosud z toho měla pramalý zisk."
„Hm..." To neznělo moc dobře. „Jak to dopadlo s tím sirem Magnusem?" zeptal se Holger.
„Ech, tuším, že nakonec ho sežrali krokodýli."
Pokračovali dál mlčky. Po nějaké době se Holger zeptal, co takový lesní skřítek dělá. Hugi řekl, že jeho lidé žijí v tomhle lese - který vypadal nezvykle rozlehlý - a živí se houbami a oříšky a tak, a mají pracovní dohodu s menšími zvířaty, jako jsou králíci a veverky. Nemají vrozenou schopnost kouzlit jako opravdoví obyvatelé Farizie, ale na druhou stranu se nemusí obávat železa nebo stříbra či svatých symbolů.
„Nemáme nic společného s válkami v téhle neklidné zemi," prohlásil Hugi. „Žijeme si po svém a necháváme Nebesa, Peklo, Zemi a Středosvět bojovat podle libosti. A až se vy, pyšní pánové, navzájem pobijete, my tu budeme pořád. Mor na ně na všechny!" Holger měl dojem, že tento nárůdek nesnáší ústrky, kterých se mu dostává od lidí a stejně tak od obyvatel Středosvěta.
Váhavě se ozval: „Teď jsi mě znejistil. Jestli má matka Gerda zlé úmysly, proč bych měl poslouchat její radu a jet do Farizie?"
„Proč vlastně?" pokrčil rameny Hugi. „Pamatuj jen, že já neřekl, že je vždycky zlá. Jestli proti tobě nic nemá, mohla ti z rozmaru doopravdy pomoct. Třeba i vévoda Alfrik ti pomůže, pro zábavu nad tou novou hádankou, kterou se zdáš být. Nemůžeš vědět, co udělají obyvatelé Farizie. Sami to nevědí a je jim to jedno. Žijí v divočině, a proto budou stát ve válce na straně temného Chaosu."
To mu vůbec nepomohlo. Farizie byla jediná naděje, skýtající možnost návratu domů, a přesto ho možná posílají do pasti. Ačkoliv proč by se někdo namáhal obelstít chudého cizince, jako je on...
„Hugi," zeptal se, „mohl bys mě záměrně přivést do nesnází?"
„Ne, vidím, že nejsi můj nepřítel, ale nepochybně dobrý člověk, ne jako ti, co bych mohl jmenovat." Skřítek si odplivl. „Nevím, co má za lubem matka Gerda, a ani mě to nezajímá. Řekl jsem ti, co vím. Jestli pořád chceš do Farizie, povedu tě."
„A co se stane pak, tě už nezajímá, viď?"
„Pravdu díš. Naše drobnost nás naučila hledět si jen svého."
Jeho hromový bas se přiostřil hořkostí. Holger si uvědomil, že by toho mohl využít ke svému užitku. Lidé s vykompenzovanými komplexy méněcennosti mu nebyli tak úplně cizí. A Hugi by mu určitě mohl pomoct víc, než ho jen kdovíkam dovést.
„Mám žízeň," ozval se. „Nemůžeme se zastavit na malý doušek?"
„Malý co?" Hugi svraštil kožovitou tvář.
„Doušek. Víš, jako napít."
„Doušek... napít... Cha, cha, cha!" Hugi se plácnul do stehna. „To je náramná motanina. Malý doušek. To si musím pamatovat a vytáhnout v lesních doupatech. Malý doušek!"
„Tak co? Myslím, že v tom ranci s jídlem něco cinkalo."
Hugi mlaskl. Zarazili koně a rozvázali dar od čarodějnice.
Ano, pár hliněných lahví. Holger jednu odzátkoval a nabídl Hugimu první lok, což skřítka překvapilo. Ale jaksepatří toho využil, ohryzek mu blaženě poskakoval pod bílým plnovousem, až nakonec říhl a vrátil láhev Holgerovi.
Když zase vyrazili, vypadal zmateně. „Máš zvláštní způsoby, sire Holgere," řekl. „Ty nebudeš rytíř z Říše, natož ze Saracén."
„Ne," souhlasil Holger. „Jsem z poněkud větší dálky. Tam, odkud přicházím, máme za to, že všichni lidé jsou si rovni."
Korálkové oči pod zarostlým obočím si ho soustředěně prohlížely. „Podivná představa," pravil Hugi. „Kdo bude vést říši, když prostý lid bude večeřet se šlechtici?"
„Daří se nám to. Každý má hlas ve vládě."
„Ale to není možné! Určitě to je jen samé tlachání a nic se neudělá."
„Dlouho jsme zkoušeli jiné způsoby, ale vůdcové, kteří se rodili, byli tak často slabí, hloupí nebo krutí, až jsme usoudili, že nám těžko může být hůř. Dnes v mé zemi král vlastně jen přihlíží. A většina národů už s králi nadobro skoncovala."
„Hm, hm, velmi zvláštní řeč, ačkoliv po pravdě — no ovšem, to mě vede k myšlence, že ty sám musíš patřit k silám Chaosu."
„Co tím myslíš?" zeptal se Holger uctivě. „Vaše záležitosti mi nejsou známé. Vysvětlíš mi to?"
Nechal skřítka vrčet hodnou chvíli, aniž se dověděl něco víc. Hugi nebyl příliš bystrý, a navíc jen prostý lesní mužík. Holger pochopil, že probíhá nekonečný boj mezi prapůvodními silami Zákona a Chaosu. Ne, nejsou to síly v pravém slova smyslu. Způsoby existence? Pozemský odraz duchovního konfliktu mezi nebem a peklem? V každém případě byli hlavními činiteli v zemi Zákona lidé, ačkoliv většina z nich pouze nevědomky, a někteří, čarodějnice a kouzelníci a zločinci, byli zaprodáni Chaosu. Několik nelidských bytostí také hájilo Zákon. V jednom šiku proti nim stál celý Středosvět, který se zřejmě skládal z Farizie, Trollheimu a Říše obrů - a vlastní svět Chaosu. Války mezi lidmi, jako byl dlouhotrvající konflikt mezi Saracény a Svatou říší, napomáhaly Chaosu; podle Zákona by všichni lidé žili v míru a pořádku a ve svobodě, které pouze Zákon může dát význam. Ale tohle bylo obyvatelům Středosvěta

natolik cizí, že se nepřetržitě snažili tomu zabránit a rozšířit svou vlastní nepevnou nadvládu.
Celá ta věc byla natolik nejasná, že Holger raději převedl hovor na praktickou politiku. Ale ani tady mu Hugi příliš nepomohl. Holger zjistil, že země lidí, kde převládá Zákon, leží na západě. Jsou rozděleny na Svatou říši křesťanů a Zemi Saracénů na jihu a různá menší království. Farizie, nejbližší část Středosvěta, leží kousek na východ. U zemí, kde se právě nacházeli, bylo spornou hranicí, kde se mohlo přihodit cokoliv.
„V dávných časech," vyprávěl Hugi, „hned po Pádu, vládl téměř všude Chaos, víš. Ale krok za krokem začal být vytlačován. Nejdelším krokem bylo, když na zemi žil Spasitel, neboť tehdy nic z temných sil nevydrželo a sám velký Pan zemřel. Ale dnes se říká, že Chaos se znovu sešikoval a připravuje se opětovně udeřit. Já nevím."
Hm. Neměl vůbec šanci oddělit fakta od fantazie. Ale tento svět odpovídal Holgerovu v tolika ohledech, že tu nějaké spojení muselo existovat. Třeba se čas od času vytvoří kratičký kontakt a ztroskotanci, jako je on, se vracejí s příběhy, které se stanou náplní legend? Nabývají tady mytičtí tvorové své reálné podoby? Holger si vzpomněl na některé z nich a doufal, že ne. Zvláště by nechtěl potkat ohnivého draka, nebo trojhlavého obra, jakkoli by mohli být zajímaví ze zoologického hlediska.
„Ach, mimochodem," ozval se Hugi, „u bran budeš muset odložit svůj krucifix, nosíš-li nějaký, a své zbraně. A nepoužívej tam nábožná slova. Lid z Farizie se jim nemůže postavit, ale když je budeš říkat, najdou si způsob, jak ti přivolat smůlu."
Holger přemýšlel, jaké postavení tu asi mají agnostici. On sám byl samozřejmě vychován v luteránské víře, ale už léta nenavštívil kostel. Když už se tohle muselo někomu stát, proč to nemohl být pravověrný katolík?
Hugi mluvil dál. A dál. A dál. Holger se snažil věnovat mu přátelskou pozornost, aniž by to přeháněl. Pak si museli vyprávět příhody. Vylovil z paměti všechny otřepané anekdoty. Hugi jásal.
Na oběd zastavili u potoka s břehy obrostlými mechem, když se náhle skřítek naklonil k Holgerovi a položil mu ruku na paži. „Rytíři, pane," řekl a díval se do země, „jsem ochoten tě doprovodit zpátky, když si budeš přát."
Holger s námahou udržel klidnou tvář. „To bych mohl potřebovat, díky."
„Nevím, co by pro tebe bylo nejlepší. Možná máš vyhledat Farizii, jak pravila ta čarodějnice, možná bys měl rovnou vzít do zaječích. Nevím ani, jak to zjistit. Ale znám někoho v lesích, přítele všech jeho obyvatel, který má nějaké zprávy z ciziny a možná by ti přispěl radou."
„Kdybych se s ním mohl setkat, to by mi... moc pomohlo, Hugi."
„Ne s ním, ale s ní. Ještě jsem tam nikdy nevzal žádné rytíře, neboť jsou příliš vilní, a ona je nemá ráda. Ale ty... inu... nemohu tě přece vést do neštěstí."
„Díky, příteli. Jestli ti někdy budu moct prokázat službu..."
„To nestojí za řeč," zabručel Hugi. „Nežádám za to žádné pocty. A dbej před ní na své způsoby, nemotorný mládenče!"

4

Stočili se k severu a jeli několik hodin, z nichž většinu Hugi strávil vzpomínkami na úspěchy u žen svého druhu. Holger ho poslouchal na půl ucha a předstíral respekt, který by byl jistě na místě, kdyby jen polovina z těch historek byla pravdivá. Jinak byl pohroužen do vlastních myšlenek.
Když vystoupali do vyšších poloh, les prořídl, viděli sluncem zalité louky plné květin, šedé balvany porostlé lišejníkem, roztroušené mezi skupinkami stromů, tu a tam výhled na hory, halící se do purpurové dálky. Byly tady spousty potůčků, které se třpytily a uháněly do údolí; v místech, kde padaly ze strmých srázů, se vytvářela duha. Létali tady ledňáčci jako drobné modré blesky, vysoko nad hlavami se jim vznášeli jestřábi a orli, z rákosí kolem mokřiny se s křikem zvedlo hejno divokých husí, zahlédli i králíky, jeleny a párek medvědů. Mraky táhly své stíny přes nerovnou zem hrající všemi barvami a Holgerovi do tváře zadul chladný vítr. Zjistil, že se mu ten výlet líbí. Dokonce i brnění, které ho nejdřív tížilo, se najednou stalo jeho součástí. A tyto kraje mu něčím vzdáleně připomínaly domov, jako by je už kdysi dávno znal.
Snažil se rozpomenout. Nebylo to v Alpách nebo ve vysokých saetere v Norsku nebo v horských údolích kolem Rainieru? Ne, tohle byla víc než podobnost. Téměř stejná hraniční území Farizie znal. Ale ten obraz se mu nevybavil, a tak to vzdal jako další déjá vu.
Jestliže ho ten přechod naučil nový jazyk, pak mohl klidně sehrát s jeho mozkem i jiné kousky. Na okamžik se ho zmocnila bláznivá myšlenka, že jeho mysl byla možná přemístěna do cizího těla. Pohlédl dolů na své velké šlachovité ruce a potom nahmatal důvěrně známý důlek na kořeni nosu, připomínku
toho velkého dne, kdy pomáhal rozdrtit Polytech 36 ku 24. Ne, byl to pořád on. A mimochodem by dost nutně potřeboval oholit.
Slunce už stálo nízko, když přešli poslední louku a zastavili pod stromy na břehu jezera. Purpur, zrcadlící se na jeho hladině, vytvářel ohnivou plochu míle širokou; hejno divokých husí šustilo v rákosí. „Tady můžeme počkat," řekl Hugi. Sklouzl na zem a třel si hýždě. „Uf," ušklíbl se, „má ubohá stará zadnice!"
Holger taky sesedl z koně a ucítil podobné následky jízdy. Krotkého Papillona nebylo třeba uvazovat; upevnil uzdu kroužkem a hřebec se začal spokojeně pást. „Asi už brzo dorazí," zabručel Hugi. „Někde tady má své hnízdo. Ale zatímco budeme čekat, mládenče, můžeme se trochu osvěžit."
Holger pochopil jeho narážku a otevřel pivo. „Pořád jsi mi neřekl, kdo to vlastně je."
„Je to Alianora, labutí panna." Pivo zabublalo skřítkovi v krku. „Létá lesem sem a tam a někdy dokonce i do Středo-světa, a obyvatelé lesa jí vyprávějí své klevety. Naše drahá přítelkyně! Ach! Stará matka Gerda je možná čarodějnice, ale v pivu se jí nikdo nevyrovná!"
Papillon zaržál. Holger se otočil a spatřil dlouhý žlutý tečkovaný stín, plížící se k jezeru. Leopard! Než si to uvědomil,

vytasil meč a zvedl ho nad hlavu.
„Ne, ne, zadrž," Hugi se snažil chytit jeho ruku, ale nemohl na ni dosáhnout a spokojil se s jeho nohama. „Přichází v míru. Nebude útočit, pokud ty neublížíš labutí panně."
Leopard se ladně zastavil, posadil se a pozoroval je chladnýma jantarovýma očima. Holger zasunul meč zpátky. Polil ho pot. Když už se začal sžívat s divočinou, muselo se stát něco takového.
Nad hlavami jim zašustila křídla. „To je ona!" vykřikl Hugi. Poskakoval a máchal rukama. „Haló, tady, haló, pojď sem dolů!"
Labuť se snesla k zemi asi metr od nich. Byla největší, jakou kdy Holger viděl. Večerní světlo se zlatě lesklo na jejím peří.
Nemotorně vykročil dopředu a přemýšlel, jak se asi představit labuti. Pták zatřepetal křídly a ustoupil.
„Ne, ne, ničeho se neboj, Alianoro." Hugi se vrhl mezi ně. „To je dobrý člověk, přeje si s tebou jen promluvit."
Labuť se zastavila, získala zpět ztracenou rovnováhu, roztáhla doširoka křídla a vypjala se na špičky. Tělo se protáhlo, krk zmenšil, křídla zúžila... „Kristepane!" vykřikl Holger a pokřižoval se. Stála tam žena.
Ne, dívka. Nemohlo jí být víc než osmnáct: vysoké štíhlé tělo, pružné a zlatavě hnědé, s bronzovými vlasy splývajícími na ramena, veliké šedé oči, pár pih na uličnickém, tupém nosíku, ústa široká a jemná — bože, jak byla krásná! Holger zcela bezmyšlenkovitě stáhl podhradní řemínek, sundal helmici a čapku a uklonil se jí.
Plaše se přiblížila a její dlouhé černé řasy se zachvěly. Na sobě měla jen krátkou vypasovanou tuniku bez rukávů, která vypadala jako utkaná z bílých peříček; její bosé nohy nehlučně našlapovaly v trávě. „Tak to jsi ty, Hugi," řekla se zřetelným náznakem skřítkova akcentu svým jemným kontraaltem. „Vítej. Ty také, rytíři, neboť jsi přítelem mého přítele."
Leopard se nahrbil, švihl ocasem a podezřívavě pohlédl na Holgera. Alianora se zasmála a šla ho pohladit pod bradou. Třel se jí o nohy a předl jako dieselový motor.
„Tento vysoký mládenec se jmenuje Holger," oznámil Hugi důležitě. „Jak vidíš, můj příteli, je to samotná labutí panna. Můžeme povečeřet?"
„Proč..." Holger hledal slova. „Je mi potěšením tě poznat, má milá." Dal si pozor, aby použil zdvořilé oslovení; ostýchala se před ním a leopard byl stále nablízku. „Doufám, že jsme tě nevyrušili."
„Ach, ne." Usmála se a uvolnila. „Potěšení je na mé straně. Vídám tak málo lidí, natož galantních rytířů." V jejím tónu nebyla zvláštní koketnost, pouze se snažila přizpůsobit jeho zdvořilosti.
„Ech, najezme se," zabručel Hugi. „Žaludek mi zpívá hladem."
Usadili se na trávník. Alianora okusovala tuhý černý chléb, který jí Holger nabídl, stejně snadno jako skřítek. Nikdo nemluvil, dokud neskončili. To už slunce stálo na obzoru a stíny se protáhly do svého maxima. Potom Alianora pohlédla přímo na Holgera a řekla: „Hledá tě nějaký muž, rytíři. Saracén. Je to tvůj přítel?"
„Ach, Saracén?" Holger zavřel pootevřená ústa. „Ne. Jsem cizinec. Nikoho takového neznám. Musíš se mýlit."
„Možná," řekla Alianora opatrně. „A co tě vlastně přivádí ke mně?"
Holger jí vysvětlil své dilema, zda věřit či nevěřit čarodějnici. Dívka se zamračila, nepatrná rýha mezi rovným tmavým obočím. „Tak to bohužel nepoznám," zašeptala. „Ale ocitl ses v temné společnosti, rytíři. Matka Gerda nemá dobrou duši a všichni vědí, jak záludný umí být vévoda Alfrik."
„Takže myslíš, že je lepší k němu nechodit?"
„To nemůžu říct." Vypadala rozrušeně. „Nevím nic o mocných z Farizie, znám jenom několik méně významných bytostí Středosvěta, nějaké šotky a nisser, pár vil muchomůrek a tak."
Holger zamrkal. Už je to zase tady. Sotva začal nabývat dojmu, že je při smyslech, byť ve velmi nepravděpodobné situaci, už se zase mluvilo o nadpřirozeném, jako by to byla všední součást života.
No... možná, že tady ano. Zatraceně, vždyť před chvilkou se před jeho očima labuť proměnila v dívku. Ať to byl klam, či nikoli, nepřipadalo mu, že by něco takového spatřil ve svém světě.
Prvotní šok a následná vnitřní otupělost už pominuly. Začal si celou svou bytostí uvědomovat, jak daleko je od domova a jak je osamělý. Zaťal pěsti, aby nezačal klít nebo brečet.
Aby zaměstnal mysl, zeptal se: „Jak jsi to myslela s tím Saracénem?"
„Ach, s tím." Dívka přelétla pohledem hasnoucí třpyt jezera. Vlaštovky nad ním létaly sem a tam uprostřed nesmírného ti-
cha. „Já sama jsem ho neviděla, ale les je toho plný, krtci to mumlají ve svých chodbičkách, jezevci to vyzvonili vydrám, pak se to dozvěděl ledňáček s vránou a vykřičeli to všem. Takže jsem to zaslechla už před mnoha týdny, osamělý bojovník, který podle tváře a oděvu musí být Saracén, projížděl tyto končiny a vyptával se na křesťanského rytíře, jenž by prý měl být nablízku. Neřekl, proč toho muže hledá, ale jeho podoba ti podle Saracénova popisu odpovídá: světlovlasý obr na černém koni, nesoucí..." Pohlédla na Papillona. „Ach, tvůj štít je zakrytý. Na znaku, o kterém mluvil, měly být tři srdce a tři lvi."
Holger ztuhl. „Neznám žádného Saracéna," bránil se. „Neznám tady nikoho. Přicházím z větší dálky, než si dokážeš představit."
„Snad to je tvůj nepřítel a hledá tě, aby tě zabil?" zeptal se Hugi se zájmem. „Nebo naopak přítel?"
„Říkám ti, že ho neznám!" Holger si uvědomil, že vykřikl. „Promiň. Jsem z toho vedle."
Alianořiny oči se rozšířily. „Vedle? A jéje." Její smích zněl lahodně. „Hezký obrat."
Holger v duchu zaregistroval skutečnost, která se v budoucnu může hodit, že klišé z jeho světa tady platily za zbrusu novou duchaplnost. Ale hlavně přemýšlel o Saracénovi. Kdo to k čertu je? Jediný muslim, kterého kdy znal, byl plachý brýlatý Syřan na univerzitě. Ten by v žádném případě tady někde neběhal oděný v tomhle krabím krunýři!
On, Holger, určitě ukradl koně a výstroj člověka, kterému je náhodou podobný. To mohlo znamenat vážné potíže. Není

důvod vyhledávat saracénského bojovníka. To rozhodně ne.
Zaplavila ho beznadějná vlna zoufalství. „Půjdu do Farizie," řekl. „Zdá se, že nemám jinou možnost."
„Pro smrtelníky je to nejisté místo," poznamenala Alianora . pochmurně. Naklonila se k němu. „Na čí budeš straně? Zákona nebo Chaosu?"
Holger zaváhal. „Buď bez obav," řekla. „Mám přátelské vztahy s většinou bytostí."
„Myslím, že Zákona," pronesl pomalu, „ačkoliv o tomhle světě..., vlastně zemi nevím vůbec nic."
„Myslela jsem si to," řekla Alianora. „Pocházím rovněž z lidského druhu, a i když pochopové Zákona bývají často surovi chrapouni, myslím, že se mi jejich věc stejně líbí víc než Chaos. Proto půjdu s tebou. Možná ti ve Středosvětě budu nějak nápomocná."
Holger chtěl protestovat, ale ona zdvihla štíhlou ruku. „Ne, ne, nemluv již o tom. Pro mě, která umím létat, je to jen malé riziko. A..." Zasmála se. „Mám dojem, že by to mohlo být příjemné dobrodružství!"
Hvězdami a rosou se hlásila noc. Holger rozložil svou sedlovou přikrývku na spaní, zatímco Alianora odlétla se slovy, že raději přenocuje na stromě. Dlouho pak nemohl usnout a pozoroval souhvězdí. Byla mu povědomá, obloha pozdního léta v severní Evropě. Ale jak daleko je od domova? A má vůbec vzdálenost nějaký smysl?
Vzpomněl si, že když Alianora nabrala lidskou podobu, bezděky se pokřižoval. To ještě nikdy předtím neudělal. Bylo to jen působením tohoto středověkého prostředí nebo součástí těch podvědomých dovedností, jazyka, jízdy na koni a bůhví čeho ještě, které si nějak osvojil. Dělo se to samovolně, aniž si to uvědomoval.
Nebyli tu žádní komáři. Aspoň nějaká útěcha. Ale jednoho by přivítal, jako připomínku domova.
Nakonec usnul .

5

Ráno vyrazili. Holger a Hugi na Papillonovi, Alianora se jim vznášela nad hlavami jako labuť, kroužila a mizela za stromy a znovu se jim ukazovala při kolmém letu vzhůru. Holgerova energie stoupala se sluncem. Když nic jiného, alespoň někam směřoval, a zdálo se, že i v dobré společnosti. Před polednem je pochod na východ přivedl vysoko do hor, do drsného větrného kraje zjizvených balvanů, vodopádů a strží, vysoké ostré trávy a větrem zkroucených nízkých porostů. Holgerově zraku se obzor před nimi jevil temnější, než by měl.
Hugi chraplavě spustil nějakou prostou píseň. Aby se mu vyrovnal, zanotoval Holger balady jako Tulák z Vysočiny a Levoboček, anglický král, a překládal je s lehkostí, která ho samotného překvapila. Skřítek se chechtal. Holger začal Les Trois Orfévres, a vtom na něj padl stín. Když vzhlédl, spatřil labuť, která kroužila nad ním a se zájmem naslouchala. Zajíkl se.
„Jen pokračuj," pobídl ho Hugi. „Tahle písnička je neobvykle živá."
„Zbytek jsem zapomněl," hlesl Holger slabě.
Děsil se setkání s Alianorou, když se zastavili na oběd. Bylo to u houštiny, která zakrývala ústí jeskyně. Dívka k němu zlehka přistoupila v lidské podobě. „Umíš pěkně zpívat, sire Holgere," usmála se.
„Ehm... děkuju vám," zamumlal.
„Měl by sis vzpomenout, co se stalo s těmi třemi zlatníky," pokračovala. „Není od tebe hezké nechat je nahoře na střeše."
Pokradmu na ni pohlédl. Šedé oči byly průzračně upřímné. Trávila život mezi zemitými mužíčky... a přesto nesebral odvahu. „Zkusím si vzpomenout," zalhal.
Křoví za nimi zašustilo a tu spatřili, jak se z jeskyně vynořila
nějaká postava. Holger si nejdřív pomyslel, že je znetvořená, ale potom usoudil, že určitě půjde o příslušníka dalšího nelidského druhu. Jeho tělo bylo trochu vyšší než Hugiho a mnohem širší, svalnaté ruce mu visely k pokrčeným kolenům; hlavu měl velikou a kulatou, plochý nos, špičaté uši a otevřená ústa; kůže byla šedá a bez srsti. „Hleďme, to je Unrich," vykřikla Alianora. „Myslela jsem, že nemíváš doupě takhle vysoko."
„Jo, bývám tady, opravdu." Tvor si dřepl na paty a svýma kulatýma očima pozoroval Holgera. Na sobě měl jen koženou zástěru a v ruce kladivo. „Prorazili jsme tady novou šachtu," máchl rukou po okolní krajině, „tamhle v těch kopcích je zlato."
„Ulrich patří k niklům," vysvětlila Alianora. Holger se dovtípil, že to bude spíš kmen horských skřítků než typ mincí nebo druh slitiny. „Poznala jsem se s ním přes jezevčí rodiny."
Nový příchozí byl chtivý historek, zřejmě jako všichni tady. Holgerův příběh musel být znovu vylíčen od začátku. Na konci nikl zavrtěl hlavou a odplivl si. „Do pěkně záludného hnízda to míříš," řekl, „zvláště teď, když Středosvět shromažďuje všechna svá vojska."
„Ajaj," zajíkl se Hugi, „u Alfrika se nám může dostat chladného uvítání."
„Říká se, že skřítkové a trollové se spojili," pokračoval Unrich. „A když se jejich klany spojí, je to vskutku velká síla."
Alianora se zamračila. „Mně se to nelíbí," řekla Holgerovi. „Čarodějové se vydávají ještě troufaleji do cizích krajů, dokonce prý i do srdce Říše. Jako by byla odstraněna záštita Zákona., takže Chaos může nyní volně proudit do celého světa."
„Cortana byla posvěcená, ale teď je ukrytá mimo dosah lidských očí, a nikdo jí nemůže vládnout, ani ji vykopat," řekl Unrich s jistou škodolibostí.
Cortana, pomyslel si Holger. Kde už jen to jméno slyšel?
Ulrich sáhl do kapsy své zástěry a k Holgerově překvapení vytáhl krátkou hliněnou dýmku a pytlík něčeho, co vypadalo jako tabák. Pomocí křemene a ocílky rozdělal oheň a zhluboka potáhl. Holger ho toužebně sledoval.
„To je dračí kousek, ty vdechovači ohně," pohoršoval se Hugi.

„Mám to rád," namítl Unrich.
„A také zcela právem," doplnil ho Holger. „Ženská je jen ženská, ale dobrý doutník— to je pokouřeníčko."
Zírali na něj. „Nikdy jsem neslyšela, že by lidstvo takhle pokoušelo démony," podivila se Alianora.
„Půjč mi dýmku," řekl Holger, „a uvidíš!"
„To si nemůžu nechat ujít." Unrich zmizel zpátky ve své jeskyni a vrátil se za okamžik s velkou bryerkou. Holger ji nacpal, zapálil a spokojeně vyfukoval obláčky. Nemyslel si, že kouří tabák, bylo to silné jako čert, ale ne horší než to, co kouřil ve Francii před válkou nebo v Dánsku během ní. Hugi s Unrichem na něj vyjeveně poulili oči. Alianora rozcinkala zvonečky smíchu.
„Kolik za to chceš?" zeptal se Holger. „Vyměním s tebou náhradní plášť za dýmku, křemen, ocel a váček tabá... toho listí ke kouření."
„Platí!" souhlasil Unrich okamžitě. Holger si uvědomil, že mohl udělat lepší obchod. Ale co.
„Mohl bys mít trochu slušnosti a přidat pro nás nějaké jídlo," ozvala se Alianora.
„Dobře, neboť to žádáš ty," Unrich zase zmizel. Alianora útrpně pohlédla na Holgera. „Vy lidé nejste právě praktický druh," povzdechla si.
S nákladem chleba, sýra a uzeného masa vyrazili dál. Ačkoliv terén byl stále strmější a divočejší, Papillon jako by neznal únavu. Šero na východě stále narůstalo, jako by tam stála nějaká zeď. Navečer zastavili na místě, které muselo být vrcholem celého pohoří; řídce porostlé svahy pod nimi prudce padaly k borovým lesům. Alianora začala zručně budovat přístřešek ze spleteného vrbového proutí, zatímco Hugi připravoval večeři a Holger si připadal zbytečný. Ale líbilo se mu pozorovat dívku, jak pobíhá sem a tam.
„Zítra," řekla, když se po soumraku usadili kolem ohně, „vstoupíme do Farizie. Potom už to bude v rukou osudu."
„Čím to, že je tamhle taková tma?" zeptal se Holger.
Alianora si ho prohlížela. „Vskutku musíš být hodně zdaleka, nebo jsi začarovaný. Všichni vědí, že Farizejové nemohou snést jasné denní světlo, proto je v jejich říši věčné šero." Zamrkala. Oheň rudě narýsoval její mladičkou tvář proti tmě, v níž kvílel vítr. „Jestli zvítězí Chaos, padne možná takové přítmí na celý svět a nebude více jasného slunce a zelených lístků a květů. Ano, myslím, že určitě stojím na straně Zákona." Odmlčela se. „A přesto má Farizie tajuplný půvab. Uvidíš sám."
Holger na ni pohlédl přes plameny. Světlo jí plálo v očích, ozařovalo jí vlasy a jemné křivky těla, a pak jí utkalo plášť ze stínu.
„Nechci být dotěrný," odvážil se. „Jen nechápu, proč půvabná dívka jako ty žije v divočině mezi... mezi jinými, než je tvůj vlastní druh."
„To není těžká hádanka." Dívala se do žhavých uhlíků. V nočním větru jen stěží slyšel její hlas. „Jako malou mě skřítci našli pohozenou v lese. Nejspíš jsem byla dítě nějakého chalupníka, ukradené během drancování, které často postihuje tato pohraniční území. Zloději mě zamýšleli vychovat pro otroctví, ale pak si to rozmysleli a nechali mě tam. Takže mě vychoval ten malý lid a zvířata, jejich věrní bratři. Byli dobří a laskaví, a něčemu mě i naučili. Nakonec mi dali tyhle labutí šaty, které podle jejich vyprávění kdysi patřily valkýrám. Pomocí těchto šatů se umím i já, třebaže jsem jen obyčejný člověk, proměňovat, a tak jsem stále v bezpečí. A nyní běž, kam se ti zlíbí, pravili skřítci. Ale já jsem si nedokázala oblíbit začouzené lidské příbytky. Mí přátelé byli tady, a taky prostor a obloha, které potřebuju ke štěstí. A to je celé."
Holger pomalu přikývl.
Teď se podívala ona na něj. „Ale tys nám o sobě neřekl skoro nic," nejistě se usmála. „Kde je tvůj domov a jak ses sem dostal, aniž bys přešel země lidí nebo Středosvět a poznal, jaké jsou?"
„Kéž bych je znal," odvětil Holger.
Chtěl jí vyprávět celý příběh, ale pak se náhle zarazil. Nejspíš
by ničemu nerozuměla. Navíc mohlo být prozíravé nechat si nějaké tajemství v rezervě. „Myslím, že mě někdo začaroval," řekl. „Žil jsem tak daleko odtud, že jsme o těchto krajích vůbec neslyšeli. A najednou jsem byl tady."
„A jaké jméno nese tvoje říše?" naléhala.
„Dánsko." Proklínal se, když vykřikla: „Ale já jsem slyšela o tvém království! I když je daleko odtud, je velmi slavné. Křesťanská země, na sever od Říše, nemám pravdu?"
„Hm... no... to nemůže být tohle Dánsko." Sotva! „To moje leží... ach..." Nechtěl jí říkat úplnou lež. Okamžik — vzpomněl si na staré výlety po Spojených státech. „Mám na mysli jedno místo v Jižní Karolíně."
Natáhla k němu hlavu. „Mám dojem, že něco skrýváš. Ale jak si přeješ. My z pohraničí jsme naučení nebýt příliš zvědaví." Zívla. „Půjdeme spát?"
Schoulili se společně v úkrytu, a jak padal noční chlad, snažili se zahřát. Holger se v noci několikrát probudil a cítil, jak Alianora dýchá vedle něj. Byla to milá dívka. Kdyby nikdy nenašel cestu zpátky...

6

Jejich sestup následujícího dne byl rychlý, i když nebezpečný. Hugi často vyjekl, když se Papillonovi smekla kopyta na svahu a balancovali nad závratným okrajem nekonečna. Alianora zůstávala vysoko nad nimi. Hrůzostrašně se bavila tím, že se proměňovala ve vzduchu v člověka a do labutí podoby se navracela těsně před pádem k zemi. Když to Holger spatřil, potřeboval si velmi nutně zakouřit pro uklidnění. Neuměl zapálit dýmku, dokud mu Hugi neukázal, jak se používá křemen a ocílka, které měl ve váčku u pasu. Hergot, proč v tomhle světě nemají sirky?
Jak projížděli borovým lesem, šero se blížilo jako bouřkové mraky. Prohlubovalo se s každým tlumeným krokem. Holgera napadlo, jestli na konci cesty budou ještě něco vidět. Zašimralo ho v zátylku při představě, jak potmě tápou

zemí trollů, vlkodlaků a bůhvíčeho ještě.
Vzduch byl čím dál teplejší. Když se konečně vynořili z lesa, ovzduší bylo mírné, prosycené kadidlu podobnými vůněmi květů, které Holger neznal. Vstoupili do otevřeného, rozložitého údolí a Hugi naprázdno polkl. „Už jsme ve Farizii," zamručel. „Jak se zase dostaneme pryč, to už bude jiný příběh."
Holger přejel krajinu zkoumavým pohledem. Ačkoliv slunce bylo schované, noc, které se tak obával, nenastala. Nemohl vypátrat žádný zdroj světla, ale viděl téměř tak jasně jako ve dne. Obloha byla temně modrá a stejná barva prostupovala vzduchem, jako kdyby projížděl pod vodou. Tráva tu rostla vysoká a jemná, se stříbrným nádechem překrývajícím její bledou zeleň, po zemi byly rozseté bílé květiny. Asfodely, pomyslel si Holger. Ale odkud je znal? Tu a tam zahlédl keříčky bílých růží. Stromy stály osaměle i ve skupinkách, vysoké, štíhlé,
s mléčně bílou kůrou, jejich listy měly stejnou barvu jako tráva. V mírném vánku, který jimi profukoval, jemně cinkaly. Jejich vzdálenost v tom podivném světle bez stínů nedokázal určit. Poblíž nich tekl potok, který nezurčel, ale hrál nekonečnou melodii v cizí tónině. Nad vodou se míhaly bílé, zelené a modravé pablesky.
Papillon odfrkl a oklepal se. Tohle místo se mu nelíbilo.

Ale kde už jsem to jen viděl, přesně tuhle klidnou chladnou modř nad potemnělými stromy a kopci, která se rozpouští v oblohu, kde jinde vítr takhle zpívá a řeka vyhrává jako skleněné zvonky. Bylo to snad v nějakém dávném snu, který se mi zdál napůl spícímu, napůl probuzenému jedné teplé letní noci v Dánsku, nebo to bylo o nějaký rok dříve a už jsem to zapomněl? Opravdu nevím. A myslím, že bych si to ani nepřál vědět.

Putovali dál. V tom neměnném osvětlení působil čas jako těkavá kapalina, takže mohli cestovat minutu nebo celé století, ale nevýrazná krajina kolem nich ubíhala, a oni stále jeli. Až se labuť vrhla k zemi, s tlukotem křídel přistála a stala se Alianorou.
Ve tváři se jí zračil strach. „Viděla jsem jezdce, který míří sem," pronesla bez dechu. „Rytíř z Farizie. Co zamýšlí, nedokážu říct."
Holger cítil, jak se mu srdce prudce rozbušilo, ale zachoval klidnou tvář. „To zjistíme."
Cizinec přijel přes hřeben hory. Seděl obkročmo na vysokém koni, sněhobílém, se splývající hřívou a hrdě klenutou šíjí; přesto bylo na tom zvířeti na první pohled něco podivného, příliš dlouhé nohy, příliš malá hlava. Jezdec byl celý v plátovém brnění, hledí sklopené, takže mu nebylo vidět do obličeje; na přilbě se kýval bílý chochol, štít měl černý a bez znaku, vše ostatní se lesklo noční modří. Zastavil se a čekal, až k němu Holger dorazí.
Když se Dán přiblížil, rytíř sklonil kopí.
„Stůj a představ se!" Jeho hlas měl zvučné, kovové zabarvení, ne úplně lidské.
Holger zatáhl za otěže. Papillon vzdorovitě zaržál. „Posílá mě matka Gerda s poselstvím pro vévodu Alfrika."
„Nejdřív mi ukaž svůj erb," zvolal mosazný hlas. „Sem nikdo nepřijde nepoznán."
Holger pokrčil rameny, aby zakryl svou tíseň. Sáhl dolů, odepnul štít a natáhl si ho na levou paži. Hugi stáhl plátno, které ho zakrývalo. „Tady je."
Rytíř z Farizie vzepjal koně na zadní, pobídl ho ostruhami a vyrazil k útoku.
„Braň se!" zaječel Hugi. Zřítil se ze sedla. „Chce tě zabít!"
Papillon uskočil stranou, zatímco Holger pořád nechápavě hleděl. Druhý jezdec prolétl kolem s tlumeným dusotem kopyt. Otočil se a vracel se zpátky, špičku kopí namířenou na Holgerovo hrdlo.
Následoval podvědomý reflex. Holger sklonil své vlastní kopí, pobídl Papillona a zvedl štít k obraně. Černý hřebec poskočil kupředu. Silueta nepřítele se hrozivě blížila, kopí namířené na Holgerovu bránici. Dán spustil svůj štít a vzepřel se nohama ve třmenech.
Srazili se s třeskem, jehož ozvěna se rozlehla v okolních kopcích. Holgerovi zařinčel štít o břicho. Málem mu vypadlo kopí, kterým narazil do protivníkova hledí. Ale druhý bodec se rozštípl a rytíř z Farizie se zapotácel v sedle. Papillon se dral dopředu. Cizinec přepadl přes ocas svého koně.
Ihned se postavil na nohy, což bylo neuvěřitelné vzhledem k těžkému brnění, a jeho meč zasvištěl ve vzduchu. Stále nebyl čas přemýšlet. Holger musel za sebe nechat jednat své tělo, a to vědělo, co udělat. Sekal do sraženého nepřítele. Meč zvonil o meč. Rytíř z Farizie ťal po Holgerově noze. Dán odrazil úder právě včas. On sám třeskl čepelí dolů do helmy s chocholem. Kov hlasitě zazvonil a protivník se zapotácel.
Utočit shora bylo příliš neohrabané. Holger seskočil na zem. Noha se mu zachytila ve třmeni a on spadl na záda. Cizinec se na něj vrhl. Holger ho odkopl. Znovu ten mosazný třesk; bojovník upadl. Oba se vyškrábali na nohy. Rytířův meč zařinčel o Holgerův štít. Holger útočil na jeho šíji a snažil se najít nekrytý spoj v plátech. Bojovník z Farizie sekl dolů, aby mu zasáhl nechráněné nohy. Holger uskočil. Protivník na něj zaútočil, meč se mu mihl v ruce. Holger odrazil ránu ve vzduchu. Ta rána mu rozvibrovala svaly. Sokův meč odletěl stranou. Cizinec v mžiku vytáhl nůž a přiskočil blíž.
Meč s širokou čepelí nebyl určen k bodání, ale Holger spatřil před sebou škvíru nad límcem a vrazil zbraň do ní.
Vyskočily jiskry. Plechová postava zavrávorala, klesla na kolena, s posledním zachřestěním se svalila do trávy a znehybněla.
Holger se mátožně rozhlédl kolem, v uších mu hučelo. Spatřil bílého koně, jak uhání na východ. Dát zprávu vévodovi, napadlo ho. Potom Hugi začal výskat a poskakovat kolem něj, zatímco Alianora mu svírala paži a vykřikovala, jak skvěle obstál v boji.
Já? pomyslel si. Ne, to jsem nebyl já. V mečích a kopích se absolutně nevyznám.
Ale kdo tedy vyhrál tenhle souboj?
Alianora se sehnula nad ležící postavou. „Nekrvácí," řekla chraptivě. „Ale vypadá to, že je zabitý, neboť Farizejové nesnesou dotek chladného železa."

Holger sotva popadal dech. Myšlenky se projasňovaly. Viděl své chyby; ano, měl zůstat v sedle a použít koně jako další zbraň. Příště si musí dát lepší pozor. Chvíli přemýšlel, co ti obyvatelé Farizie — Farizejové, jak se zřejmě nazývali, nepochybně proto, že si negramotný lid popletl biblické odkazy — používají místo oceli. Slitiny hliníku? Kouzla by jistě dokázala extrahovat hliník z bauxitu. Berylium, hořčík, měď, nikl, chrom, mangan...
Představa skřítkovského čaroděje se spektroskopem, ačkoliv nepochybně správná, byla natolik legrační, že Holgerovi vrátila rovnováhu. Vylekal své přátele tím, že se nahlas rozesmál. „Tak," vyhrkl, trochu zahanben vlastní otrlostí, „podíváme se, koho to tu máme."
Klekl si a zvedl hledí. Zírala na něj prázdnota. Brnění bylo duté. Muselo být prázdné po celou dobu.

7

Farizie vypadala hodně pustě, samé kopce, lesy a neobdělaná údolí. Holger se zeptal teď už mnohem pokornějšího Hugiho, z čeho jsou živi její obyvatelé. Skřítek mu vysvětlil, že nějaké jídlo a pití si přičarují a další získávají z jiných říší Středosvěta jim poddaných, a také loví některá z těch podivných zvířat, toulajících se po jejich panství. Všichni jsou zřejmě buď bojovníci, nebo čarodějové, jimž slouží otroci, pocházející od zlých skřítků, šotků a jiných zaostalých kmenů. Další dotazy odhalily, že Farizejové neznají stáří ani nemoci, ale prý nemají duši. Nebude to asi ta nejpříjemnější společnost, jakou si lze představit, pomyslel si Holger.
Ve snaze najít pevnou půdu pod nohama a zapomenout na duté brnění ležící na poli asfodel, pustil se do teoretizování. Měl sice jen přiměřené znalosti z fyziky a matematiky, ale snad by dokázal učinit nějaké rozumné odhady. Musí přece existovat nějaký logický výklad tohoto světa!
Podobnosti s jeho světem, jako jsou souhvězdí, stejně jako rozdíly, kterými je teď obklopen, vylučují, že je na jiné planetě ve vesmíru. Ve stejném vesmíru jako jeho domov. Běžné zákony přírody jako gravitace a chemické slučování tady patrně platí; ale zároveň existují výjimky, umožňující dejme tomu kouzla. Dá se předpokládat, že ta kouzla nejsou nic jiného než přímé mentální ovládání hmoty. I tam, odkud přišel, někteří lidé věřili na telepatii, telekinezi a tak dále. V tomto světě, za jistých podmínek, mohly být duchovní síly silnější než ty anorganické... Dospěl až sem, když si uvědomil, že nic nevyřešil, pouze jinak pojmenoval ten samý soubor jevů.
Ať už je tomu jak chce, kde vlastně je? Nebo by se měl ptát, v kterém čase je? Je to jiná Země? Možná, že mohou dva objekty
zaujímat stejné místo ve stejném čase, aniž by se vzájemně ovlivňovaly. Což znamená, že by mohly existovat dva hvězdné vesmíry. Jakékoliv množství vesmírů. On sám spadl do jednoho takového: je natolik podobný jeho vlastnímu — navzdory všem odlišnostem - že mezi nimi musí existovat nějaké spojení. Jaké?
Povzdechl si a nechal toho. Pěkně jedno po druhém. Teď zrovna musí zůstat naživu v zemi, kde má náramně hodně lidí spadeno na člověka, který má ve znaku tři srdce a tři lvy.
Ze šera se zvolna vynořil hrad. Jeho zdi se tyčily do závratné výše, střechy byly strmé a s ostrými hranami, nad nimi se vypínaly štíhlé vysoké věže: divoká krása, jako jinovatka na zimním lese. Bílý kámen připomínal krajku, tak křehkou, že by ji mohl rozpustit pouhý dech, ale když se přiblížili, Holger rozeznal, jak masivní jsou jeho zdi. Kopec, na kterém hrad stál, obkružoval příkop, a ačkoliv se do něj nevlévala žádná řeka, byl plný stále šplouchající vody.
Nedaleko odtud se zdvihal další kopec, pokrytý růžemi, napůl utopený v cárech mlhy, ale zdálo se, že má tvar ženského poprsí. Hugi na něj ukázal.
„To je Elfí hora," řekl velmi tiše. „Uvnitř pořádají elfi své tajemné veselice a za měsíčních nocí vycházejí tančit ven." V pozadí se rýsoval les tak temný, že Holger stěží rozeznal jednotlivé stromy, rozbíhající se na sever, jih a východ. „Tam v Mirkovém lese loví farizejští zemanové gryfy a lidožrouty," zašeptal Hugi.
Z hradu se rozezněla trubka, vzdálená a chladná, jako zurčící voda. Už nás zpozorovali, pomyslel si Holger. Ruka mu klesla k meči. Alianora se snesla dolů vedle něj a změnila se v dívku. Ve tváři měla vážný výraz.
„Ty a Hugi..." odkašlal si. „Přivedli jste mě sem a patří vám mé tisíceré díky. Ale teď už byste asi měli jít."
Pohlédla na něj. „Ne," řekla po chvíli. „Myslím, že ještě zůstaneme. Třeba ti můžeme pomoct."
„Jsem pro vás cizí člověk," přeskočil mu hlas. „Nic mi nedlužíte, kdežto já vám tolik, že nevím, jestli to někdy dokážu splatit."
Šedé oči zůstaly vážné. „Myslím, že jsi pro mě něco víc než cizí člověk, i když to ani sám nevíš," řekla tiše. „Cítím s tebou, sire Holgere. Proto alespoň já zůstávám."
„No," nafoukl se Hugi, i když nepříliš nadšeně, „snad si nemyslíte, že se teď ze mě stane zbabělec?"
Holger na ně nenaléhal. Splnil svoji povinnost, poskytl jim záminku k odchodu; a bože, jak byl rád, že ji nevyužili!
Brány hradu se otevřely a nehlučně se spustil padací most. Trubky znovu zaduly. Z hradu mu vyjel v ústrety oddíl s korouhvemi a štíty, chocholy a dřevci. Zastavil koně a čekal, ruku připravenou na svém kopí. Tak tohle jsou pánové Farizie.
Byli oděni v barvách, které vypadaly v tom šeru zářivě, v karmínové, zlaté, purpurové, zelené, ale zabarvení každého oděvu se co chvíli zatřpytilo a přecházelo v jiné. Někteří měli na sobě kroužkové či plátové brnění, stříbřitý kov umně tvarovaný a tepaný, jiní měli roucha a korunky. Byli vysocí a pohybovali se s vláčnou elegancí, s jakou by se žádný člověk nemohl měřit, dokonce ani kočka ne. Chladná povýšenost se jim zračila v rysech, které měly zvláštní vzhled, vysoko posazené lícní kosti, rozšířené nosní dírky a úzká brada. Kůži měli bílou, dlouhé jemné vlasy stříbromodré, většina mužů byla bezvousých. Když se dostatečně přiblížili, Holger měl nejdřív pocit, že jsou slepí, neboť jejich šikmé oči vyplňovalo pouze azurové prázdno. Ale brzy si uvědomil, že jejich zrak je lepší než jeho.
Jejich vůdce zastavil a lehce se uklonil ve třmenech. „Vítej, rytíři," řekl. Jeho hlas zněl lahodně, připomínal spíš zpěv než řeč. „Mé jméno je Alfrik, vévoda Alfarlandu v království Farizie. Smrtelníci nás jen málokdy poctí svou návštěvou."

„Děkuji ti, můj pane." Zdvořilé fráze mu plynuly ze rtů samy od sebe. „Čarodějnice matka Gerda, která je dozajista tvým poníženým služebníkem, mě svěřila tvé milosti. Soudí, že snad tvá moudrost mě může zbavit soužení, a proto přicházím prosit o pomoc."
„Ach tak. Pak tedy vítej. Nabízím ti, abys tu se svými sluhy zůstal tak dlouho, jak budeš ráčit, a já se ze všech sil pokusím pomoct urozenému muži tvé pověsti."
Mé pověsti? Holger si uvědomil, že ta bytost, co na něj zaútočila, nepochybně patřila k vévodovi. Vypadalo to, že tři srdce a tři lvi nejsou ve Středosvětě vůbec oblíbení. Otázkou je, zda Alfrik nyní pochopil, že Holger není tím člověkem, kterého chtěl nechat zabít? A ať už to ví nebo ne, co se vlastně skrývá za touto chladnou hladkou tváří?
„Děkuji, Výsosti," řekl Holger nahlas.
„Mrzí mě, že ti musím nařídit, abys nechal venku kříž a všechno železo, ale znáš onu nešťastnou slabost našeho druhu," řekl Alfrik zdvořile. „Leč neobávej se, dostane se ti místo toho jiných zbraní."
„Ve tvé pevnosti, můj pane, se není čeho obávat," poznamenal Holger a pomyslel si, jaký se z něho stává lhář.
Alianora se zvedla na špičky. „Ohlídám ti tvé věci, Holgere," řekla. „Stejně zůstanu raději venku."
Alfrik a ostatní Farizejové k ní obrátili své široké prázdné oči. „To je ta labutí panna, o které jsme slyšeli," usmál se vévoda. „Ne, spanilá dívko, byli bychom špatní hostitelé, kdybychom ti také nenabídli střechu nad hlavou."
S ruměncem ve tváři zavrtěla umíněně hlavou. Alfrik svraštil obočí. „Cožpak bys odmítla?" vydechl.
„Odmítla," vyhrkla Alianora.
„Já zůstanu venku s ní," přidal se Hugi rychle.
„Ne, ty půjdeš se sirem Holgerem," řekla dívka.
„Ale..." začal Hugi.
„Slyšel jsi mě," trvala na svém Alianora.
Alfrik pokrčil rameny. „Pokud se k nám ráčíš připojit, rytíři..." naznačil Holgerovi.
Holger slezl z koně a odložil brnění. Farizejové odvrátili tvář, když se dotkl zbraní s rukojetí ve tvaru kříže. Papillon zafrkal a zlobně hleděl na jejich koně. Alianora naložila výstroj na hřebce a uchopila jeho ohlávku. „Počkám na tebe v lesích,"
řekla a vedla koně pryč. Holgerovy oči ji sledovaly, dokud úplně nezmizela.
Oddíl pochodoval do pevnosti. Nádvoří bylo prostorné, s altánky, květinovými záhony a fontánami, vzduchem se nesla hudba a těžká vůně růží. Před hlavní tvrzí spatřil Holger dámy z Farizie, které se tam shromáždily. Na okamžik zapomněl na všechno ostatní. U sta hromů! Stálo za to křižovat vesmíry jen kvůli tomuhle pohledu. Užasle se jim uklonil.
Alfrik poručil malému šotkovi se zelenou kůží, aby Holgera odvedl do jeho komnaty. „Budeme tě čekat u večeře," řekl přívětivě. Holger s Hugim, který mu rychle cupital v patách, procházeli mdle osvětleným labyrintem chodeb s vysokou klenbou. Klenutými dveřmi bylo vidět do místností vykládaných drahokamy. Samozřejmě, pomyslel si ve snaze nedat se vyvést z rovnováhy, když si takové věci umíte vyčarovat ze vzduchu...
Vzhůru dlouhým točitým schodištěm, dolů do další chodby a do apartmá o několika místnostech jako vystřižených z Pohádek z tisíce a jedné noci. Šotek se uklonil a nechal je o samotě. Holgerův pohled putoval po zářících kobercích, mozaikách z drahých kamenů a závěsech protkaných zlatem balkónovými okny ven do veliké zahrady. Pochodně plály jasným stálým světlem. Na jedné zdi visela tapisérie a postavy na ní se zvolna proměňovaly a zpodobňovaly příběh, od kterého se s lehkým zachvěním odvrátil.
„Jářku, daří se jim tu moc dobře," prohlásil Hugi. „Ale stejně bych dal celou tuhle nádheru za to, kdybych byl zpátky pod svým starým dubovým kořenem. Tohle je ošidná velkorysost."
„Bezesporu." Holger vešel do koupelny, která mu nabízela veškerý komfort domova, s mýdlem, tekoucí horkou vodou, nůžkami, břitvou a skleněným zrcadlem, a přece jen, doma je doma. Nicméně vyšel ven příjemně osvěžený. Na posteli ležel oblek, který byl určitě pro něj; když si ho oblékl, padl mu jako ulitý. Hedvábná košile s dlouhým rukávem, purpurová saténová vesta, karmínové nohavice, krátký modrý plášť, černé sametové boty, všechno zdobené zlatými nitkami a klenoty a lemované zvláštními měkkými kožešinami, mu ještě víc zvedly náladu. V rohu si všiml vojenské výstroje včetně meče s košem ve tvaru půlměsíce. Jak taktní od Alfrika, ačkoliv by jen stěží mohl jít ozbrojen k večeři.
„Věru, švarného mládence jsi ze sebe učinil, sire Holgere," obdivoval se mu Hugi. „Asi budeš muset odrážet útoky farizijských dam. Povídá se, že je to nenasytná cháska."
„Zajímalo by mě, proč jsou najednou všichni tak přátelští," řekl Holger. „Copak Farizejové nemají s lidmi přinejlepším nesnadné vztahy? Proč by se měl Alfrik kvůli mně takhle obtěžovat?"
„To nevím, mládenče. Možná je to na tebe nějaká léčka. Anebo ho třeba baví být k tobě laskavý. Neuhodneš, co si Farizejové myslí nebo udělají. Sami to nevědí, ani je to nezajímá."
„Cítím se provinile, že tebe jsem nechal jít sem a Alianora táboří v lese."
„Ech, dají mi tu něco na zub a to děvče je spokojenější tam, kde je. Já vím, co zamýšlí. Já ti mám tady pomáhat radou i činem a ona čeká venku, aby udělala, co může, bude-li toho zapotřebí."
Objevil se šotek a úslužně jim oznámil, že se podává večeře. Holger ho následoval kouřově modrými síněmi až do sálu tak rozlehlého, že sotva dohlédl jeho konce či stropu. Farizijští pánové a dámy v pestrých šatech obklopovali stůl. Kolem pobíhali otroci, odněkud se linula hudba, hovor a smích se vznášely nad jakýmsi neporušeným tichem.
Holger byl uveden na místo po Alfrikově levici, z druhé strany seděla dívka, kterou mu představili jako Meriven. Dojem z její tváře a postavy byl natolik mocný, že málem přeslechl její jméno. S rozklepanými koleny se posadil a pokusil se zapříst hovor.
Odpovídala mu pohotově, navzdory jeho chabému úsilí. Z toho, co slyšel okolo sebe, vyvodil, že hovor tu představuje velké umění: je svižný, vtipný, poetický, cynický, vždy se špetkou lehké potměšilosti, vždy podle propracovaných

pravidel,
která ještě zdaleka nechápal. Inu, pomyslel si, nesmrtelní, kteří nemají na práci nic jiného než lov, kouzla, intriky a vedení válek, si vypracovali kultivovanost z čiré nutnosti. Neznali tady vidličky, ale jídlo a výběr vín byly skvostné. Kdyby ho jen Meriven tak nerozptylovala. Bylo to klasické embarras de richesses. „Vskutku," vydechla a vydržela jeho pohled těma svýma zvláštníma očima, které mu u ní už vůbec nevadily, „jste chrabrý muž, když jste se odvážil až sem. Ten smrtelný úder, co jste zasadil svému protivníkovi, ach, ten byl nádherný!" „Vy jste to viděla?" zeptal se ostře.
„Ano, v Černé studni. Viděla jsem vás. A pokud jde o to, zda jsme jen žertovali nebo brali váš život vážně, sire Olgere, věžte, že není dobré, aby mladý muž věděl příliš mnoho. Drobné záhady jej chrání před ustrnutím." Roztomile se zasmála. „Nuž, co vás sem přivádí?"
Zašklebil se. Ani mladá dáma by neměla vědět příliš mnoho." „Ach, ty ukrutníku! Stejně jsem ráda, že jsi přijel." Použila důvěrné oslovení. „Mohu tě takto oslovovat, krásný pane? Existuje mezi námi spřízněnost duší, i když se tu a tam ocitneme ve válce."
„Nejmilejší nepřítel," odvětil Holger. Sklopila víčka a uznale se zasmála. Jeho oči měly také tendenci sklouzávat dolů — do jejího výstřihu. Pátral v paměti po dalších výpůjčkách ze Shakespeara. Tahle situace byla pro něj jako stvořená. Pokračovali ve flirtování během banketu, který snad trval celé hodiny. Potom společnost odešla tančit do ještě většího sálu. Když však zazněla hudba, vévoda Alfrik odtáhl Holgera stranou.
„Pojď se mnou na okamžik, milý pane," řekl. „Nejlépe bude promluvit si o tvém problému hned, mezi čtyřma očima, abych o něm mohl chvilku přemýšlet, neboť předpokládám, že naše dámy ti nedopřejí mnoho klidu."
„Děkuji, Výsosti," pronesl Holger lehce rozmrzele. V téhle chvíli se mu příliš nechtělo vzpomínat na skutečný stav věcí. Vešli do zahrady, našli lavičku pod světélkující vrbou a posadili se. Před nimi tančila fontána, v pozadí zpíval slavík. Alfrikovo černě oděné tělo se pohodlně usadilo jediným vláčným pohybem. „Pověz, co máš na srdci, sire Olgere" vyzval ho.
Nemělo cenu cokoliv zamlčovat. Jestliže Farizejové vládnou mocí vrátit ho zpátky, musí zřejmě znát celou situaci. Jenže kde začít? Jak se dá popsat celý svět?
Holger se snažil ze všech sil. Alfrik ho vedl občasnými bystrými otázkami. Vévoda vůbec neprojevoval údiv, ale nakonec vypadal zamyšleně. Opřel si lokty o kolena a vytáhl nůž z bílého kovu, který nosil za pasem. Jak s ním pořád otáčel, Holger přečetl nápis na čepeli. Hořící dýka. Přemýšlel, co to znamená. „Podivný příběh," řekl Alfrik. „Jakživ jsem nic podivnějšího neslyšel. Avšak myslím, že je pravdivý." „Můžeš... můžeš mi pomoct?"
„To nevím, sire Olgere — neb tak mi stále připadá přirozené vás oslovovat. Nevím. Ve vesmíru je spousta světů, jak je známo každému čaroději či astrologovi, ale mnohost vesmírů je jiná koncepce, pouze mlhavě naznačená v jistých prastarých spisech. Jestliže jsem tě vyslechl, aniž bych zůstal ohromen, je to proto, že jsem už sám uvažoval, že taková další Země, jakou popisuješ, může existovat a být zdrojem mýtů a legend, jaké se vypráví o Fridrichu Barbarossovi, nebo těch velkých epických zpěvů o císaři Napoleonovi a jeho hrdinech." A jakoby sám pro sebe, Alfrik zašeptal několik veršů:
„Gerald li vaillant, nostre brigadier magnes, tres ans tut pleins ad esté an Espagne combattant contre la Grande-Bretagne."
Vytrhl se ze soustředění a pokračoval mnohem živěji: „Povolám duchy, kteří mohou přispět radou. Nepochybně to bude trvat, ale vynasnažíme se poskytnout ti pohostinství. Myslím, že máme dobrou naději na konečný úspěch."
„Jsi až příliš laskavý," řekl Holger dojatě.
„Ne." Alfrik mávl rukou. „Vy smrtelníci nevíte, jak nudný
může být nekonečný život, a jak vděčně se přijímají takovéhle výzvy. Měl bych ti děkovat."
Se smíchem vstal. „A nyní, mám dojem, by ses rád vrátil k tanci," řekl. „Příjemnou zábavu, příteli."
Holger se vrátil v radostném opojení. Byl ukvapený při posuzování Středosvěta. Nenašel by se nikdo laskavější či galantnější než Farizejové. Líbili se mu!
Když vstoupil do tanečního sálu, Meriven se odtrhla od hloučku jiných žen. Chytila ho za paži a řekla koketně: „Nevím, proč to vlastně dělám, rytíři. Odešel jsi bez jediného slova a zanechal mě opuštěnou."
„Pokusím se to vynahradit," řekl.
Obklopila ho čarovná hudba, prostoupila jím. Neznal ty vznešené taneční figury, které viděl, ale Meriven ihned pochopila foxtrot; nikdy neměl lepší partnerku. Nebyl si jistý, jak dlouho ten bál trval. Vyklouzli do zahrady, pili z fontány plné vína, smáli se a už se nevrátili. Ve zbytku té noci si užil tolik zábavy jako kdykoli předtím, nebo spíš víc.

8

Nebyla tu žádná skutečná rána či večery, den či noc, místní lidé zřejmě žili podle vlastního rozmaru. Holger se probouzel pomalu a rozkošnicky, až zjistil, že je zase sám. Přesně v tu správnou chvíli se otevřely dveře a vstoupil šotek se snídaní na podnose. Museli použít čáry a kouzla, aby zjistili, co má rád: žádné evropské nesmysly, ale poctivou americkou kombinaci šunky s vejci, toastu, pohankového koláče, kávy a pomerančového džusu. Ve chvíli, kdy vstal a oblékl se, vešel Hugi a tvářil se ustaraně. „Kde jsi byl?" zeptal se ho Holger.
„Ech, spal jsem na zahradě. Myslel jsem, že je to tak dobře, když tys byl, inu, zaneprázdněn." Skřítek se posadil na podnožku, poněkud neladící hnědou skvrnu ve všech těch zlatých, šarlatových a purpurových barvách. Zatahal se za vousy. „Nelíbí se mi to ovzduší tady. Něco se chystá."
„Máš předsudky," řekl Holger. Myslel hlavně na to, že má s Meriven domluveno jít na lov s dravými ptáky.
„Oni umějí vystrojit náramnou parádu a omámit tě všelijakými vybranými víny a nevázanými ženami," mručel Hugi, „ale mezi lidmi a Farizeji panuje věru pramalé přátelství, a nejmíň ze všeho právě teď, kdy se Chaos chystá k válce. Pokud

jde o mě, já vím svoje. A tohle jsem vyšpehoval, když jsem ležel v zahradě. Viděl jsem mohutné záblesky světla z nejvyšší věže, postavu démona, vzdalující se v dýmu, a zápach čarodějnictví tak náruživého, že mi málem ztuhly kosti. Později od západu spěšně přilétla další postava, přistála na věži a vešla dovnitř. Mám za to, že vévoda Alfrik povolal na pomoc divné patrony."
„Ale ovšem," souhlasil Holger. „Řekl mi, že to udělá." „Příjemnou zábavu," zabručel Hugi. „Veselit se mezi vlčími tesáky. Ale až si na tvém mrtvém těle budou pochutnávat havrani, neříkej, že jsem tě nevaroval."
Zarytý smysl pro objektivitu přinutil Holgera při scházení ze schodů zvážit skřítkova slova. Nepochybně to může být lest, která ho má zbavit ostražitosti, dokud nebude příliš pozdě... příliš pozdě na co? Jistě, mají-li zlé úmysly, můžou ho probodnout nebo otrávit jedem. Porazil jednoho jejich bojovníka — který ho nejspíš napadl jen proto, že nesl erb tajemného rytíře se srdci a lvy — ale nedokázal by jich porazit tucet. Nebo ano? Ruka mu klesla k farizijskému meči.
Bylo uklidňující je) mít. Tady, kde čas téměř neexistuje, Meriven neudala přesnou hodinu. Holger bloumal hlavním přijímacím sálem. Po chvíli ho napadlo, že by mohl navštívit vévodu a zeptat se, jestli nemá nějaké zprávy o jeho problému. Dotazem na jednoho zachmuřeného šotka otroka Holger zjistil, že pánovy komnaty se nacházejí ve druhém poschodí severního křídla. Vyběhl přes tři schody jedno patro a vesele si pohvizdoval.
Vstoupil na odpočívadlo právě ve chvíli, kdy Alfrik vyšel ze dveří s nějakou ženou. Stěží ji zahlédl, rychle vklouzla zpátky dovnitř, ale byl ohromen. V tomto světě se to zřejmě hemžilo neobyčejnými krasavicemi. Byla z lidského druhu, vyšší a statnější postavy než farizijské dámy, dlouhé tmavé vlasy měla stočené pod zlatou korunkou, vláčela po podlaze bílé saténové šaty. Tvář měla slonově bledou se zahnutým nosem a z rudých rtů a tmavých zářivých očí jí čišela arogance. Hm! Vévoda byl šťastný muž.
Alfrikova podmračená tvář se vyhladila. „Dobré jitro, sire 'Olgere. Jak se ti daří?" Uklonil se a jeho ruce přitom vytvářely zvláštní gesta.
„Výborně, můj pane." Holger se také uklonil. „Věřím, že tobě též..."
„Ach, tady jsi, ty darebo. Chtěl jsi mi utéct?" Meriven vzala Dána za paži. Odkud se tu k čertu vzala? „Pojď, koně jsou připraveni, zasokolničíme si." Odtáhla ho pryč dřív, než se stačil nadechnout.
Bavili se dobře, vypouštěli jestřáby na jeřáby, divoké pávy a méně známou kořist. Meriven celý čas zvesela štěbetala a on se musel smát s ní. Ta anekdota o lovu na baziliška... no, stěží by se hodila do smíšené společnosti, ale byla legrační. Holger by se bavil ještě víc, kdyby ho zase nesoužila jeho paměť. Ta žena s vévodou — zatraceně, on ji znali Viděl ji pouze letmo, ale ten obraz mu zůstal jasně otištěný v paměti; věděl, že má hluboký hlas a povýšené chování, je náladová, někdy laskavá, jindy krutá, ale všechny její nálady nejsou než duhový lesk na povrchu nekompromisní vůle. Meriven působila poněkud mdle ve srovnání s... s... jak se jen jmenovala?
„Ty jsi smutný, můj pane." Farizijská dívka mu položila dlaň na ruku.
„Ach ne. Ne. Jenom jsem přemýšlel."
„Měl by ses stydět! Pojď, dovol mi použít kouzlo k odehnání tvé myšlenky, neboť ty bývají dítětem starostí a otcem smutku." Meriven utrhla ze stromu zelený proutek, ohnula jej a při některých slovech s ním gestikulovala. Proměnil se v irskou harfu, na kterou se doprovázela při zpěvu milostných písní. Velmi příjemně ho ukonejšily, ale...
Když se zase přiblížili k hradu, chytila ho za paži a ukázala. „Hle, podívej!" zašeptala. „Jednorožec! Začínají tady být vzácní."
Zahlédl krásné bílé zvíře míhající se mezi stromy. Na rohu se mu zachytil zbloudilý kousek břečťanu. Počkat. Zíral do šera. Nekráčí někdo vedle něj ?
Meriven ztuhla jako panter. „Když se přikrademe blíž..." zašeptala. Její kůň vykročil kupředu, kopyta neslyšně šlapala po trávníku.
Jednorožec se zastavil, ohlédl se za nimi, a byl ten tam, jasný stín se rychle ztrácel z dohledu. Meriven klela s neženskou nápaditostí. Holger neříkal nic, protože spatřil, kdo zvíře doprovází. Na okamžik se jeho oči setkaly s Alianořinými. Teď už byla taky pryč.
„Ach, běda, to je život." Meriven se k němu vrátila a pokračovali dál společně. „Nebuď tak skleslý, můj pane. Později můžeme na to zvíře uspořádat štvanici."
Holger si přál, aby byl lepším hercem. Nesměl dovolit, aby rozpoznala jeho náhle rostoucí podezření. A zároveň o něm musel přemýšlet. Ne že by objevil nějaký nový důvod, proč získal špatné mínění o Farizii: ale ten pohled na Alianoru v něm něco vyvolal. Potřeboval radu Hugiho.
„Jestli mě omluvíš, milá paní," ozval se, „půjdu se před večeří vykoupat."
„Ach, má vana je dost prostorná pro nás oba i pro některé příjemné činnosti, kterým tě můžu přiučit," nabídla mu.
Holger si přál mít helmici, aby mohl zakrýt své uši. Měl je v jednom ohni. „Rád bych si také chvilku zdříml," dodal neobratně. Spásný nápad: „Musím na vás být v co nejlepší formě. Je to boj o život."
Zabubnoval na ústup dřív, než stačila naléhat, a téměř běžel do svého apartmá. Hugi zvedl oči z postele, kde ležel schoulený do klubíčka. Holger se k němu sklonil.
„Viděl jsem dnes ráno ženu," vyhrkl tlumeně. Pak ji popsal nikoliv na základě letmého setkání z dnešního rána, ale podle paměti zdánlivě staré už mnoho let. „Kdo je to?"
„Panečku..." Hugi si promnul oči. „Vypadá to, že jsi zahlídl královnu Morganu le Fay. Že by to byla ona, koho včera v noci Alfrik povolal z Avalonu? Pak se tady jistě provozuje černá magie."
Morgana le Fay! To bylo ono. Holger to věděl s podvědomou jistotou. A Avalon, ovšem, viděl ostrov s ptáky a růžemi, duhami a kouzly, ale kde, kdy a jak? „Pověz mi o ní," naléhal. „Všechno, co víš."
„Ach, tak to je ta čertice, po které nyní prahneš? Ta není pro tvé choutky, mládenče, dokonce ani pro vévodu Alfrika. Nezvedej oči příliš vysoko, sic je slunce oslepí. Či spíše, sic tě měsíc zbaví rozumu."
„Ne, ne, ne! Potřebuju to vědět. Snad přijdu na to, proč je tady."

„Tak tedy... nevím toho moc. Avalon leží daleko, daleko v západním oceánu, o téhle části světa tady kolují jenom babské povídačky. Nicméně, lidé vědí, že Morgana le Fay je sestra Artuše, posledního velkého krále Britů, i když u ní se příměs farizijské krve v téhle rodině projevuje zvláště silně a prudce. Je nejmocnější čarodějkou v Kristami i u pohanů, a klidně by se mohla poměřit s kýmkoliv ve Středosvětě. Je nesmrtelná a nevyzpytatelná; nikdo neví, zdali bude stát na straně Zákona nebo Chaosu, či hájit své vlastní zájmy. Prý odnesla Artuše, když ležel s mnoha ranami, aby ho vyléčila a nechala u sebe pro případ jeho návratu. Ale mohlo jít jen o mazanou záminku, jak mu v návratu zabránit. Věru, mám pramalou radost z toho, že jsem s ní pod jednou střechou."
Pořád žádný důkaz. Morgana sem mohla přijít pomoct Alfrikovi s Holgerovým problémem nebo se tu mohla zastavit kvůli něčemu úplně jinému. Ale stejně to působilo podezřele.
Do ložnice vstoupil šotek. „Vévoda pořádá hostinu pro hradní služebnictvo," oznámil. „Ty, skřítku, jsi zván."
„Hm..." Hugi se zatahal za vousy. „Děkuju, nepůjdu. Není mi moc dobře."
Šotek zvedl holé obočí. „Bude to znamenat, že pohrdáš pozváním."
Hugi si vyměnil pohled s Holgerem. Muž přikývl. Mohl to být trik, jak odklidit skřítka z cesty, ale i kdyby, neměl příliš mnoho prostředků, jak tomu zabránit. „Jen běž," řekl. „A dobře se bav."
„Tak dobrá. Opatruj se." Hugi odkráčel za šotkem. Holger si zapálil dýmku, lehl si do vany, která se přizpůsobila jeho postavě, a přemýšlel. Měl pocit, jako by se chytil do pavoucích sítí. Velmi jemných, velmi krásných, jenže nemůže z nich ven. Na kratičký okamžik se mu zachtělo křičet a utíkat pryč.
Potlačil ten pocit. Teď nemohl dělat nic jiného než tancovat, jak oni pískají. A jeho podezření mělo značně chatrné základy. Přesto...
Byly pro něj připraveny nové večerní šaty. Oblékl si je, tká-
nice a spony se samy upevnily. Sotva byl hotov, zformoval se knoflík na dveřích do podoby kovových úst, která zdvořile pravila: „Jeho Výsost vévoda si tě dovoluje zažádat o přijetí do tvé společnosti."
„Uf!" ulevil si Holger. Vzpamatoval se. „P-prosím, vstupte." Zřejmě pouze otroci, kteří nestáli za povšimnutí, přicházeli a odcházeli bez ptaní, kdežto vyšší třídy navzájem respektovaly své soukromí.
Farizej vstoupil, jeho ostře řezané bílé rysy se usmívaly. „Nesu dobré zprávy," prohlásil. „Radil jsem se s mnohými Silami a podle všeho existuje znamenitá možnost, jak tě odeslat zpátky domů."
„Jakže... jakže... nevím, jak poděkovat, Výsosti." Holger se zajíkl.
„Nějaký čas potrvá, než shromáždím potřeby pro příslušná kouzla," pokračoval Alfrik. „Mezitím si to myslím žádá slavnou veselici. Musí to být slavnost v Elfí hoře."
„Hm? Ach, ano. Viděl jsem to místo."
Alfrik ho vzal za paži. „Tak tedy půjdeme? Ručím za to, že zažijete bujaré chvíle. Elfové vědí, co má muž rád."
Holger neměl příliš chuť na přehnané zábavy, ale nemohl odmítnout. Sešli dolů ze schodů. Obyvatelé hradu se už shromažďovali, v síních i venku na nádvoří šuměl vír barev. Z jednoho hloučku se vynořila Meriven a Alfrik předal Holgera do její péče.
„Doprovodím tě do hory," řekla. „Nedopustím, aby se tě zmocnila nějaká elfí poběhlice."
„Proč, copak tam nejedou všichni?" zeptal se.
„Za chvilku. My dva máme jet jako první. Ostatní dorazí později. Uvidíš, jak je to nachystané."
Holger pomyslel na možné pasti, ale potlačil tu představu, když s ním bude jedna z nich.
Průvod se vinul branami, přes most, po trávnících směrem k Elfí hoře porostlé šípkovými růžemi. Za ním stavěli bojovníci koně na zadní, praporce jim vlály z kopí, hudebníci troubili na
rohy a hráli na harfy a loutny, a stovka roztančených farizijských pánů a dam se blížila k vrchu. Vtom Holger zaslechl hudbu, která se k nim nesla jakoby odpověď na tu jejich, krouživá melodie, která mu přecházela do krve a vířila v hlavě. Usmál se na Meriven, náhle dychtivý, a ona se usmála na něj a zavěsila se pevně do jeho paže. Její rozpuštěné plavé vlasy mu vlály do tváře a napůl ho oslepovaly, její parfém připomínal chuť silného vína. Hora se otevřela. Přes Meriveniny kadeře zahlédl planoucí světla, proti nimž se rýsovaly tmavé vysoké postavy. Hudba pobízela jeho nohy, nemohl se dočkat.
Země se rozezněla dusotem kopyt. Nějaký kůň hlasitě a zlobně zaržál. Holger se otočil a spatřil Alianoru na Papillonovi, jak tryskem cválá z lesa. Tvář měla zkřivenou děsem.
„Holgere! Ne, Holgere, tam ne!"

9

Alfrik za ním vykřikl kletbu. Ve vzduchu se zableskl oštěp a těsně minul dívku. Holger stál jako přimrazen úžasem.
„Do-staňte ho do té hory!" křikl Alfrik.
Meriven ho táhla za ruku. Tři Farizejové vyrazili vpřed jako fotbaloví útočníci. Holgera popadl náhlý vztek. Vrhl se jim vstříc. Toho nejbližšího nabral přímým úderem, až s chroptěním upadl a zůstal tiše ležet. Holgerova pravá pěst se ohnala, a vlekouc za sebou Meriven, udeřila další pohlednou tvář. Před třetím bojovníkem uskočil. Vynořil se před ním jezdec, kopí mířilo na jeho žebra. Holger se vytrhl Meriven, která ho zuřivě svírala, zvedl ji nad hlavu a hodil ji nepříteli na hruď. Oba dva přepadli přes zadek koně.
Alianoru obklopili tři rytíři na koních. Papillon se vzepjal na zadní, zakopal předními kopytama a jednoho z nich poslal s chřestěním na zem. Jak se mohutný černý hřebec točil dokola, vykousl kus masa z dalšího farizijského koně, který zaržál a utekl. Třetí jezdec seknul mečem po Alianoře. Uhnula před ránou a seskočila na zem.
„Hop!" Skočila přímo do náruče farizijského pána v sametovém obleku. Popadl ji a smál se jejímu snažení vymanit se ze sevření. Ale najednou držel labuť. A labutě mívají divokou náturu.

„Au!" vykřikl, když mu začala klovat do očí. „Ouvej!" zaječel, když mu bušení křídel málem zlomilo čelist. „Pomoc!" skončil, když mu odštípla prst. Pustil ji a utekl.
Pánové z Farizie se hemžili kolem Holgera, sekali a doráželi na jeho nechráněné tělo. Byl příliš rozrušen, než aby cítil nějaká zranění. Kdesi v koutku duše žasl nad tím neuvěřitelným štěstím, díky kterému sklízel pouze menší škrábance. Může to být
štěstí? Nejbližšímu nepříteli vrazil pěst do úst, jeho druhovi sebral meč a sekal jím kolem sebe. Čepel byla lehčí než železo, mohl s ní mávat jednou rukou, ale byla ostrá jako břitva. Jeden muž zamířil sekyrou přímo na jeho nechráněnou hlavu. Zachytil topůrko volnou rukou, vyškubl ho nepříteli a pustil se do Farizeje se sekyrou a mečem.
Papillon útočil na dav zezadu, kopal, trhal, zadupával, dokud se nedostal k Holgerovi. Dánova noha našla třmen. Vyhoupl se do sedla. Hřebec odcválal pryč.
Zaduněla za ním kopyta. Holger se otočil a spatřil, jak se k němu rychle blíží rytíři na koních. Jejich zvířata byla rychlejší než jeho. Odhodil ukořistěné zbraně a neměl ani kopí, které Alianora předtím musela upustit. Sáhl dolů a nahmatal meč a štít na svých místech. Už nebyl čas oblékat si brnění, svázané v uzlu vzadu za sedlem.
Vedle něj zatřepala křídly bílá labuť. Náhle prudce uhnula. Na místo, kde byla předtím, zaútočil orel. Holger vzhlédl a spatřil několik velkých ptáků, jak klesají z oblohy. Ach, můj Bože, změnili se v orly, a teď ji dostanou...
Alianora zasyčela, protloukla si křídly a zobákem cestu mezi dvěma z nich a vystřelila k lesu. Znovu se změnila v dívku, v neprostupné houštině může nalézt útočiště před útočníky v podobě orlů. Ale jak potom dokáže být tak rychlá, aby unikla pronásledování na zemi?
Po boku Papillona se objevil kůň. Seděl na něm sám Alfrik s mečem v jedné ruce. Dlouhé stříbrné vlasy mu splývaly kolem tváře, která se stále usmívala. Přes dusot kopyt, rozrážený vzduch a troubení loveckých rohů k Holgerovi dolehl jeho křik: „Dovol nám vyzkoušet, zdali jsi opravdu nepřemožitelný, sire 'Olgere z Dánska!"
„S radostí!" zavrčel Dán. Alfrik byl na jeho nekryté pravé straně, ale už na to nedbal. Mocně se rozmáchl a jeho meč se ve vzduchu srazil s lehčím farizijským. Alfrikův meč se smekl stranou kolem Holgerova koše. Se zručností, které si nebyl vědom, zasunul Holger své ostří pod nepřátelův jilec ve tvaru
srpku a celou vahou svých ramen se vzepřel proti Alfrikově ruce. Tímto způsobem vytrhl vévodovi zbraň z jeho sevření. Alfrik zavrčel a přitáhl svého koně blíž, takže se jeho koleno dotýkalo Holgerova, jak cválali vedle sebe. Vévodova levá ruka vystřelila bleskovým hadím pohybem a sevřela Dánovi zápěstí ruky, ve které držel meč. Alfrik nemohl držet svého většího protivníka dlouho; ale potřeboval jen okamžik, aby vytáhl nůž zpoza opasku. Holger se otočil v sedle. Nemohl se dobře chránit štítem, ale přitlačil jeho okraj na Alfrikovu ruku s dýkou. Vévoda zavřeštěl. Z jeho kůže se vyvalil dým. Holger ucítil zápach škvařícího se masa. Bílý kůň se poplašil. Nebesa, byla to pravda, co se říkalo! Metabolismus Farizejů nevydrží dotek železa.
Holger zatáhl za otěže, až Papillonovi zpod kopyt pršely hroudy hlíny. Otočil se, postavil koně na zadní, máchal mečem a křičel na jezdce: „Dobrá, jen přistupte blíž! Přistupte blíž a padnete hned k zemi!"
Zastavili se stejně prudce jako on a točili se kolem dokola. Ale v šeru zahlédl Holger bojovníky, jak k němu běží a drží luky. To nebylo dobré. Mohli ho zpovzdálí zasypat šípy. Riskantně k nim vyrazil s jakýmsi záměrem rozbít jejich formaci. „Ra ta ta!" křičel. „Ty-y-gr!"
Rytíři se před jeho útokem rozprchli. Lučištníci se nehnuli ani o píď. Uslyšel děsivé zasvištění šípu těsně vedle ucha. „Jesu Kriste, Fili Mariae..."
Farizejové zaječeli! Pobídli ostruhami koně, odhodili zbraně, utíkali a cválali od něj jako od výbuchu. Takže byla také pravda, že nemohou vystát Slovo boží, pomyslel si Holger vítězoslavně. To by si měl pamatovat. Jen... proč bylo to jeho bezděčné zvolání latinsky?
Byl v pokušení zavolat za nimi celou církevní hierarchii, ale rozhodl se nezneužívat svoji výsadu. Opravdu se pomodlit byla jedna věc; brát jméno boží nadarmo pro pouhé povyražení bylo něco jiného, a nemuselo to přinést štěstí. (Odkud tohle ví? Prostě ví.) Spokojil se s tím, že obrátil Papillona zpátky na západ a vykřikl: „Hyjé, Stříbrňáku!"
Koneckonců se povídalo, že Farizejové nemají rádi ani stříbro. Ve zdupané trávě se cosi zalesklo. Zastavil koně, naklonil se hluboko dolů a sebral nůž, který upustil vévoda Alfrik. Nevypadal příliš honosně, nebyl ani moc ostrý a ležel mu na ruce lehoučký jako pírko. Přesto na jeho čepeli stálo Hořící dýka. Zmatený a s nejasným tušením, že by to mohl být užitečný talisman, zastrčil zbraň za opasek.
Teď Alianora. Jel klusem podél okraje lesa a volal její jméno, ale žádná odpověď nepřicházela. Vítězný pocit v něm vyhasl. Jestli ji zabili — k čertu, pomyslel si a v očích ho pálilo, ale ne proto, že by zůstal sám v tomhle světě nepřátel, ale proto, že to byla skvělá dívka a zachránila mu život. A jak se jí odvděčil? zeptal se sám sebe zasmušile. Jaký byl kamarád, když hodoval a opíjel se a dvořil se cizí ženě, zatímco ona ležela ve studené rose a... „Alianoro!"
Žádná odpověď. Nikde ani hlásku. Utišil se vítr, hrad zmizel v houstnoucí mlze, les tu stál jako hradba noci. Nic kromě mlhy se nepohnulo, nic se neozvalo, byl jedinou živou bytostí v tomhle příšeří. Neklidně si pomyslel, že by tu neměl příliš prodlévat. Farizejové by mohli brzo přijít na nějaký způsob, jak ho dostat. Mohli by povolat spojence, kterým by nevadilo železo ani Bůh. Například Morganu le Fay. Jestli chce uniknout, měl by to raději udělat hned.
Zamířil na západ podél hranice lesa a volal Alianoru. Nehybná mlha ještě zhoustla, stoupala ze země v bílých hradbách a cárech, tlumila dusot Papillonových kopyt a téměř jako by dusila i jeho vlastní dech. Na koňské hřívě se třpytily kapičky, jeho štít se vlhce leskl. Svět se uzavřel tak, že nebylo vidět ani na metr.
Farizijský trik, pomyslel si a polkl strachem. Takhle ho chtějí oslepit; a potom už ho snadno přemůžou. Pobídl Papillona do cvalu. Navzdory vlhkému chladu měl v ústech vyprahlo.
Před ním se cosi vynořilo, nejasné a bledé ve vlnící se šedi. „Haló!" vykřikl. „Kdo tam? Stůj, nebo se do tebe pustím!"
Odpověděl mu smích, ale ne uštěpačné chichotání Farizejů, nýbrž čistý a jasný. „To jsem jen já, Holgere. Musela jsem nasednout. Jen stěží bychom urazili celou cestu tam a zpátky, moje křídla by se mohla unavit."

Přišla na dohled, štíhlá hnědá postava v bílé tunice z peří. Ve vlasech se jí třpytily kapky rosy. Seděla na neosedlaném jednorožci, nepochybně tomtéž, kterého předtím zahlédl. Zvíře si ho ostražitě měřilo onyxovýma očima a nešlo blíž. Na jeho hřbetě před dívkou seděla skrčená postava Hugiho.
„Vrátila jsem se pro tohohle mládence," vysvětlila, „a pak jsme znovu vešli do lesů a já jsem zapískala na svého oře. Ale teď ho budeš muset převzít, protože nemůžu po Einhornovi chtít, aby vezl nikoho jiného než mě, byť takhle malého."
Holger se cítil nesmírně zahanben. Na Hugiho dočista zapomněl. A rozzlobený vévoda Alfrik by nejspíš se skřítkem rychle skoncoval. Převzal pidimužíka z rukou Alianory a posadil ho na svou vlastní rozsochu.
„A co si teď počneme?" zeptal se.
„Teď musíme uhánět, ať jsme co nejdřív pryč z téhle říše zla," brblal Hugi. „Čím dřív budeme v počestných krajích, tím větší jsou naše šance, že se ještě budeme moct pochlubit tímhle oslovským výletem."
„Hm, ano. I když mám strach, že se ztratíme v mlze."
„Čas od času poletím nad námi, abych určila směr," ozvala se Alianora. „Tak přelstíme ty, kteří to tady začarovali."
Klusali dál mokrou nehlučnou temnotou. Holger začal cítit reakci na přestálý boj. Měla podobu přesvědčení o vlastní neschopnosti. K čemu byl dobrý kromě toho, že zatáhl milé duchaplné bytosti, jako je Alianora, do nebezpečí života? Co zatím udělal, třeba jen aby si zasloužil jídlo, které dosud snědl? Byl pouhopouhý přisluhovač, neohrabaný hlupák, živý z almužen.
Vzpomněl si na otázku, kterou se už v duchu zaobíral. „Hugi," zeptal se, „proč bylo nebezpečné, abych vešel do té hory?"
„Ty to nevíš?" Skřítek zvedl své husté obočí. „Proto mě odlákali od tebe! Abych tě nemohl varovat... Tak tedy věz, že čas uvnitř Elfí hory je zvláštní. Zdrželi by tě na té veselici jednu noc, a až bys vyšel ven, tady by už uběhlo sto let. A obyvatelé Středosvěta by zatím mohli provádět to, v čem jim teď bráníš, ať už je to cokoliv."
Holger pokrčil rameny.
Ale tohle vrhalo na jeho postavení zcela nové světlo. Bylo nemyslitelné, že by si ho Alfrik a Morgana nadále pletli s nějakým bojovníkem, jehož erb nosil. Takže on sám, Holger Carlsen, sirotek a vyhnanec, byl nějakým způsobem ohniskem vzrůstající krize. Ale proč, to si nedokázal vysvětlit. Možná, že příchod z jiného univerza mu propůjčil... co? Auru? V každém případě ho síly Chaosu musely získat na svou stranu nebo, kdyby neuspěly, ho odklidit z cesty. Ona velkorysá pohostinnost, včetně Meriven, byla zřejmě jejich prvním pokusem. Měla ho také ošálit, když Alfrik povolal Morganu le Fay a radil se s ní. Patrně se rozhodli neriskovat, ale využít jeho neznalosti a uklidit ho do Elfí hory na další
století či dvě.
Ale proč mu jednoduše nevrazili nůž pod žebra? Bylo by to přece docela snadné. Ten útok dutého rytíře byl nepochybně takovým pokusem. Když selhal, změnil Alfrik taktiku a použil lsti. Ale jak se vůbec Alfrik o něm dověděl? Matka Gerda, no ovšem. Ten démon, kterého povolala, jí musel o Holgerovi říct něco, co ji přimělo nasměrovat ho k jejímu mocnému známému ve Farizii. Nepochybně o něm poslala zprávu napřed pomocí kouzel. Asi doufala, že se o něj Alfrik postará.
Ale co říkal ten démon ? A když selhala vražda i lest, co zkusí Středosvět příště?
Tak či tak, tahle cesta zpět do jeho světa byla uzavřená. Bude se muset porozhlédnout po nějaké jiné. Z toho, co dosud viděl a slyšel, usoudil, že existuje i bílá magie, nejen černá. Možná by se mohl poradit s nějakým bílým čarodějem. Neměl v úmyslu míchat se do zdejšího sváru, pokud se mu dá vyhnout. Jedna válka po druhé, prosím vás! Alfrik by byl udělal nejlépe, kdyby jednal čestně a poslal ho domů, jak po něm žádal. Což, jak se dalo čekat, Alfrik nedokázal. V mlze se něco zachechtalo, hluboce a odporně. Holger sebou trhl. Hugi si přitiskl ruce na uši. Zaslechli, jak nad nimi přeletěla kožená křídla. Pořád však neviděli nic jiného než odkapávající šedivou mlhu.
„Ten tvor musí být někde před námi," mumlal Holger. „Když se stočíme stranou.
„Ne," Alianořiny rty se chvěly, ale hlas měla pevný. „Je to trik, jak nás svést z cesty. Jak se jednou ztratíme v těchhle mračnech, nezbude nám už pražádná naděje."
„Dobrá," souhlasil Holger nejistě. „Pojedu první." Byla to nervy drásající jízda, kde se stíny míhaly a klouzaly z dohledu, kde vzduch byl plný ďábelského hrčení a syčení, kvílení a smíchu. Jednou se před ním objevila strašlivá slepá tvář. Visela v mlze a šklebila se. Holger se tvrdošíjně ubíral kupředu a ona před ním ustoupila. Hugi zavřel oči a prozpěvoval: „Já jsem hodný skřítek. Já jsem hodný skřítek. Já jsem hodný skřítek."
Trvalo věčnost, než se mlha zvedla. Bylo to na hranicích soumračné země. Papillon a jednorožec vycítili slunce jako první. Rozběhli se klusem, vyskakovali a rzali na světlo.
Čas se blížil k večeru. Vynořili se na jiném místě hranice, než kde vstupovali dovnitř. Dlouhé stíny skal a jehličnatých stromů se pokládaly přes hory porostlé kručinkami. Lehký a chladný vánek klouzal kolem Holgera; slyšel dunění vodopádu. Nicméně po — kolika dnech? — strávených ve Farizii tenhle pohled na přírodní krásy musel člověka chytit za srdce.
„Ti Farizejové nás můžou po setmění pronásledovat," ozvala se Alianora. „Avšak jejich kouzla tady nemají takový účinek, takže máme větší naději." Hlas měla zastřený únavou. Holger si uvědomil, že sám je taky hrozně unavený. Pobízeli koně a jednorožce kupředu, aby se před západem slunce dostali co nejdál. Tábor rozbili vysoko na svahu hustě
porostlém borovicemi. Holger usekl dva mladé stromky, vyrobil z nich kříž a zapíchl jej nedaleko ohniště, v němž udržovali oheň po celou noc. Hugiho opatření měla pohanštější charakter, kruh z kamenů a železné předměty, pokládané se zaříká-váním.
„Teď mám dojem," řekla Alianora, „že noční hodiny přečkáme." Usmála se na Holgera. „Ještě jsem ti neřekla, jak udatně jsi bojoval tam u hradu. Aj, to byl nádherný pohled!"

„No, ech, díky." Holger hleděl na své nohy, které zarýval špičkou do země. Obdiv krásné dívky mu opravdu nevadil, ale... nebyl si jistý, co vlastně chce. Aby zakryl svůj zmatek, posadil se a prohlížel si dýku, kterou získal od Alfrika. Kostěná rukojeť a nepřiměřeně velký koš byly připevněny k tenké čepeli, o které usoudil, že musí být z hořčíku. Čistý kov byl příliš měkký, než aby z něj byla dobrá zbraň, nemluvě o jeho hořlavosti; ale protože Alfrik noži očividně přikládal velkou váhu, Holger se rozhodl, že si ho ponechá. Prohledal své sedlové brašny a kromě kuchyňské výbavy, jako je láhev oleje, objevil ještě jednu dýku. Hugi ji mohl nosit bez pouzdra. Holger zastrčil hořčíkový nůž za pás hned vedle ocelové dýky. Alianora mezitím připravila večeři ze zbytků zásob.
Přikradla se noc. Holger, který měl držet hlídku jako třetí, se natáhl do měkkého jehličí. Z ohně rudě sálalo teplo. Jeho nervy se jeden po druhém zklidňovaly. Popravdě řečeno, nemohl usnout. Ne za těchto okolností. Smůla. Ale spánek potřeboval...
Probudil se s trhnutím. Alianora jím třásla. V neklidném světle spatřil její vytřeštěné oči. Z vyschlého hrdla se vydral šepot. „Poslouchej! Tamhle něco je!"
S mečem v ruce vstal a zíral do temnoty. Ano, slyšel to taky, ťap ťap ťap mnoha nohou, a viděl světlo, vyzařující ze šikmých
očí.
Téměř u ucha mu zavyl vlk. Vyskočil a máchl mečem. Odpověděl mu pronikavý a odporný smích. „In nomine Patris," zvolal a hlasy ho posměšně napodobovaly. Buď tihle tvorové
byli ke svatým jménům imunní, nebo nebyli tak blízko, aby jim to ublížilo. Nejspíš to první. Když jeho oči přivykly tmě, spatřil jejich stíny. Klouzaly kolem kouzelného kruhu. Byly obrovské. Hugi se krčil u ohně; zuby mu hlasitě cvakaly. Alianora zaúpěla a přitiskla se k Holgerově volné paži. Cítil, jak se chvěje. „Jenom klid," řekl.
„Ale co dál?!" zajíkla se. „Všude jsou noční lapkové, Holgere! Ještě nikdy mě neobléhali. Nemohu se dívat." Skryla svou tvář na jeho rameni. Prsty na jeho paži se sevřely, až ho její nehty zaštípaly.
„I pro mě je to novinka." Bylo zvláštní, že se vůbec nebál. Lupiči vypadali hrozně, to je pravda, ale proč se na ně dívat? Zvláště když musel místo toho dohlížet na Alianoru. Díkybohu za flegmatickou povahu! „Nemůžou na nás, miláčku," řekl. „Kdyby mohli, přišli by. Takže nemůžou." „Ale-ale..."
„Viděl jsem přehrazené řeky, které mohly zatopit celá údolí. Nikdo se nebál. Věděli, že hráz vodu udrží."
V duchu přemítal, na jakém principu fungují ty kouzelné kruhy kolem tábora. Čarodějové tohoto světa jistě měli nějaký ekvivalent Příručky eskamotéra s přehledy takových údajů. A jestli ne, tak by si ji měli pořídit. Musel se řídit Bohem a svým odhadem, ale nějak— další zasutá vzpomínka? — cítil, že jejich obrana je dostatečně silná.
„Jenom klid," tišil ji. „To bude v pořádku. Nemůžou dělat nic jiného, než nás budit tím pekelným randálem."
Pořád se třásla, a tak ji políbil. Oplatila mu to s nemotorností nejisté a nezkušené dívky. Zašklebil se na hosty ze Středosvěta. Jestli tam hodlají sedět a pozorovat je při muchlování, tak doufal, že se alespoň něco přiučí.

10

Před svítáním se nepřátelé vytratili. Hugi tvrdil, že musejí včas dorazit do svých brlohů. Holger přemýšlel, co jim může vadit na slunečním světle. Aktinická radiace? Pokud ano, přál si mít ultrafialovou lampu.
Hej, počkat! To by vysvětlovalo Alfrikovu hořčíkovou dýku. Byla to čistě náhodou bodná zbraň. V těžkém střetu se soupeři ze Středosvěta mohl vévoda kov podpálit. Koš by zastínil jeho ruku před intenzivním ultrafialovým zářením; druhou rukou by si nepochybně přetáhl přes obličej plášť. Jeho protivníkům by nezbylo než prchnout. Ovšem, taková první pomoc byla vhodná i pro obyčejné smrtelníky.
Protože spali přerušovaně, Holger, Hugi i Alianora si před snídaní na dvě až tři hodiny zdřímnuli. Když se Dán probudil, zjistil, že je nahý. Jeho farizijský oděv zmizel. To bylo od Alfrika poněkud malicherné, pomyslel si. Alianora naštěstí ještě spala: nepředpokládal, že by byla v rozpacích, ale on ano. Vklouzl do svých starých cestovních šatů, včetně drátěné košile a přilbice. Čerstvější, než by očekával, se chystali na další cestu. Alianora pořád ještě měla jednorožce; přemýšlel, jak asi to plaché zvíře ovládá. „A kam pojedeme teď?" zeptal se.
„To nevím jistě," odpověděla, „kromě toho, že bude nejlépe, když vyhledáme lidská obydlí. Je jasné, že Farizejové po tobě jdou, Holgere," — použila důvěrné zájmeno a obdivně se na něj usmála — „ale ti, co nemají duši, se nemohou přiblížit ke kostelu, takže přinejmenším získáme nějaký čas. Potom však musíme vyhledat ochranu mocné magie, bílé magie." „Kde?"
„Znám jednoho čaroděje ve vesnici Tarnberg, má dobré srdce a něco umí. Tam bychom měli myslím zamířit."
„Dobrá. Ale co když tenhle místní zázrak zjistí, že nemůže odpálkovat těm prvoligovým nadhazovačům?" Holger spatřil, jak její obdivný pohled začíná kalit zmatek, a spěšně vysvětlil: „Chci říct, že se takovýhle venkovský praktik možná nevyrovná takovým odborníkům, jako je Alfrik a Morgana le Fay?"
„Potom by ses asi měl vydat do Říše. Je to daleko na západě, vede tam svízelná a nebezpečná cesta, ale určitě by přivítali silného rytíře." Vzdychla, oči zamžené. „A od časů Karlových tam nebyl nikdo takový jako ty."
„Co to bylo za Karla?" zeptal se. „To jméno jsem už slyšel." „Přece zakladatel Svaté říše. Ten král, který učinil z Kristanie silnou říši a zatlačil Saracény zpátky do Španělska. Karel Veliký, Carolus Magnus, jistě jsi o něm už slyšel."
„Hm... snad, že ano." Holger pátral ve své mysli. Bylo těžké rozlišit, které vědomosti pramenily z jeho vzdělání a které z těch nevysvětlitelných vzpomínek, jež se mu stále častěji vybavovaly. „Myslíš Charlemagne?"
„Někdo ho tak nazývá. Vidím, že jeho sláva dosáhla i do tvé Jižní Karolíny. Říká se, že mu sloužilo mnoho udatných rytířů, i když já jsem slyšela jenom vyprávění o Rolandovi, který padl u Roncesvalles."
Holgerův mozek zpanikařil. Copak je opravdu v minulosti? Ne, to není možné. Avšak Charlemagne byl dozajista historickou postavou.

Aha, už to má. Karolínský cyklus, Chansons de geste, pozdně středověké romance v próze a lidové balady. Ano, to sedí. Farizie a Saracéni, labutí panny a jednorožci, čarodějníci a Elfí hora, Roland a Oliver — svatá prostoto! Cožpak se ocitl v nějaké... nějaké knize?
Ne, to nedávalo smysl. Mnohem rozumnější bylo dál předpokládat, že tohle je jiný vesmír, kompletní časoprostorové kontinuum se svými vlastními přírodními zákony. Při dostatečně velkém počtu takových vesmírů musel jeden z nich zákonitě odpovídat libovolnému vzorci, například předrenesanční evropské legendě.
Ačkoliv tak jednoduché to asi být nemůže. Nevpadl do čistě náhodného vesmíru bez jakéhokoliv důvodu; příliš mnoho momentů v jeho zážitcích se příliš podobalo něčemu jinému. Takže: mezi jeho světem a tímhle nějaká souvislost existovala. Podobnosti se projevily nejen v astronomii a geografii, ale v mnoha detailech i v historii. Karel tohoto světa nemohl být totožný s jeho Charlemagnem, ale nějakým způsobem sehrávali podobné role. Mystikové, snílci, básníci a literáti jeho domova byli jakýmsi podvědomým způsobem naladěni na jistou spojnici těchto dvou vesmírů; souhrn příběhů, které postupně rozvíjeli, měl mnohem reportážnější charakter, než mohli tušit. Nepochybně v tom sehrávalo roli víc vesmírů než jen dva. Možná všechny. Všechna ta bezpočetná hvězdná univerza mohla být oddělenými fasetami jedné transcendentální existence. Holger tuhle myšlenku dál nerozváděl. Měl mnohem naléhavější otázky. Co dalšího dokázal poznat v tomhle světě? Ano, Hugi říkal, že Morgana le Fay je sestra Artuše. Tamtoho Artuše! Holger litoval, že nečetl staré příběhy pečlivěji; měl na ně jenom mlhavé vzpomínky z dětství.
A pokud jde o ten zbytek, počkat, Karlovými paladýny byli Roland a Oliver a Huon a — hej! Odkud si pamatoval Huona? Vybavila se mu neznámá temná tvář a břitký humor, který tak často popuzoval ostatní: Huon de Bordeaux, ano, nakonec zmizel a stal se králem, vévodou, nebo tak něco ve Farizii. Ale odkud tohle vím?
Hugiho reptání přerušilo řetězec jeho myšlenek. Napůl oživlé vzpomínky odcupitaly zpátky do své skrýše. „Tohle nebude nejveselejší pouť, když musíme každou noc poslouchat, jak nám ty dlouhonohé mrchy vyjou za ohništěm."
„Ne, myslím, že to nevydrží dlouho," odpověděla Alianora. „Není jim to k ničemu, zvláště nyní, kdy musejí mít dost práce se shromažďováním svých vojsk do války." Zamračila se. „Ale je možné, že zkusí něco jiného. Alfrik není z těch, kdo se vzdávají kořisti."
Tahle myšlenka jim nebyla nejpříjemnějším průvodcem.
Škrábali se výš do hor, mířili na severozápad, jak určila dívka. V poledne už byli hodně vysoko. Krajinu tvořily útesy, převislé skály a balvany, v trávě tuhé jako drát tu a tam rostl zkroucený a zakrslý strom. Měli široký rozhled na všechny strany, od vzdalující se temnoty Farizie ke strmým výšinám, které museli překročit, a přímo dolů do kaňonů, rozeznělých hukotem ledovcových řek. Přes bledou oblohu se hnaly roztrhané cáry mraků, světlo bylo chladné a třpytivé.
Na oběd se uchýlili pod převislý útes. Holger ohryzával skrojek zkamenělého chleba s kusem gumového sýra a nemohl se ubránit reptání. „Je snad Dánsko jedinou zemí od stvoření světa, kde umějí udělat slušný sendvič? Kdybyste mi dali tenké plátky černého chleba, krevetky, vejce a..."
„Ty taky vaříš?" Alianora na něj bázlivě pohlédla.
„Uf, ne tak docela, ale..."
Těsně se k němu přitiskla. Trochu ho to vyvedlo z míry, protože byl vychováván v představě... nebo iluzi... že aktivní má být muž. „Když bude příležitost," šeptala, „můžu ti poskytnout, co žádáš, a můžeme si udělat hostinu, jen sami dva."
„Hm," ozval se Hugi. „Myslím, že se půjdu mrknout na počasí."
„Hej, vrať se!" vyštěkl Holger, ale trpaslík už zmizel za útesem.
„Je to hodný mužíček," řekla Alianora. Položila ruce Holgerovi kolem krku. „Pozná, kdy děvče potřebuje utěšit."
„Počkej chvilku. Podívej, víš, jsi hrozně krásná a mám tě moc rád. Ale. Víš... ach, dobře. To je jedno." Holger ji objal.
Hugi jim téměř přistál na klíně. „Drak!" křičel. „Letí sem drak!"
„Co?" Holger vyskočil a odstrčil Alianoru. „Cože? Kde?"
„Ohnivý drak, jejej, poslal ho Alfrik, a teď je s námi amen!" Hugi se přitiskl Dánovi ke kolenům. „Zachraň nás, rytíři! Copak není tvým úkolem zabíjet draky?"
Papillon ržál a třásl se. Jednorožec už vyrazil. Alianora se rozběhla za ním a pískala. Zastavil se v takové vzdálenosti, aby
mu mohla vyskočit na hřbet, a pak zmizeli z dohledu. Holger popadl Hugiho, nasedl a cválal jí v patách.
Když dorazil na vrchol útesu, spatřil tu obludu. Blížila se od jihu a byla ještě asi půl míle odtud, přesto mu už k uším dolehlo hřmění úderů jejích křídel. Měří aspoň patnáct metrů, pomyslel si v záchvatu paniky. Patnáct metrů svalů v šupinovém brnění, hadí hlava, která by ho spolkla na dvě sousta, netopýří křídla a železné paťáty. Nemusel Papillona pobízet ostruhami. Kůň byl šílený strachem a pádil téměř stejně rychle jako jednorožec. Jiskry mu odletovaly od okovaných kopyt. Jejich zvonění na kamenech zanikalo v blížícím se burácení dračích křídel.
„Aj-jaj-jaj!" bědoval Hugi. „Uškvaří nás zaživa!"
Obluda zamířila šikmo dolů a dohánělа je děsivou rychlostí. Holger se znovu otočil a spatřil plameny a kouř valící se ze zubaté tlamy. Na šílený okamžik se zamyslel nad jeho metabolismem; jaká výjimka z gravitačního zákona umožňovala téhle mase létat? Přes nos ho praštil závan oxidu siřičitého.
„Pohleď tam!" Alianořin výkřik se nesl po svahu dolů. Podíval se směrem, kterým ukazovala, a spatřil úzký vchod do jeskyně na nedalekém útesu. „Tam za námi nemůže!"
„Ne!" zahřímal Holger. „Nepřibližuj se tam! To by byla smrt!"
Vrhla na něj vylekaný pohled, ale poslušně pobídla jednorožce pryč od jeskyně. Holger ucítil na zádech první vlnu horka. Bože můj, kdyby se ukryli v té díře, drak by je udusil na šest fouknutí.
„Musíme najít vodu!" zařval.
Řítili se po kamenité zemi, zatímco bušení křídel a burácení plamenů bylo stále hlasitější. Holger vytáhl meč. Ale jakou

má šanci? V drátěné košili ho může drak usmažit v jeho brnění.
Nu co, pomyslel si, třeba Alianoře umožním uprchnout.
Nezastavil se, aby zdůvodnil, proč musí najít vodu.
Nebyl čas na nic jiného než letět přes hory, podél okraje propasti, roklinou dolů. Papillon zaječel, když se ho dotkl oheň.
Prodrali se stěnou křoví a pod nimi tekla prudká zelená řeka, široká deset metrů. Jednorožec do ní skočil. Kolem šroubovité-ho rohu se rozstříkl vějíř vody. Papillon ho následoval. Zastavili se uprostřed proudu. Řeka byla ledově studená, v nohách je bodaly jehličky.
Drak přistál na břehu. Vyhrbil záda a syčel jako rozzlobená lokomotiva. Bojí se vody, uvědomil si Holger. Takže to věděl intuicí.
„Přiletí shora a odnese nás do vzduchu," vydechla Alianora.
„Tak sesedat!" Holger seskočil na oblázkové dno řeky. Proud mu divoce vířil kolem hrudi. Hugi a Alianora se přitiskli každý k ocasu svého zvířete. „Až zaútočí, potopte se pod hladinu," nařídil Holger.
Ale žádný člověk nevydrží pod hladinou dostatečně dlouho. Byli vyřízení.
Ne tak docela.
Drak neohrabaně vzlétl do vzduchu. Jak se vznášel ke slunci, padl na ně jeho stín. Pomalu sestupoval. Z otevřených tlam mu šlehaly plameny.
Plameny! Holger zasunul meč zpátky, strhl si přilbici a nabral ji plnou vody. Drak se řítil dolů. Dán vztyčil jednu paži, aby si chránil oči. Naslepo vychrstnul vodu.
Zahalila ho oblaka páry. Drak zařval, až Holgerovi praskaly bubínky. Šupinatý trup se v letu zakymácel, dlouhý krk sebou mrskal sem a tam, ocas čeřil proud. Holger zaklel a chrstl mu další helmici plnou vody na čumák.
Drak ho ohlušil svým jekem. Pomalu a bolestně se zvedl do vzduchu a odletěl zpátky na jih. Ještě hodnou chvíli slyšeli jeho lomoz.
Holgerovi se zadrhával dech v plicích. Vyčerpaný nehybně stál, dokud ta bestie nezmizela z dohledu. Nakonec vyvedl ostatní zpátky na břeh.
„Holgere, Holgere!" Alianora se k němu přivinula, chvěla se, plakala a smála se zároveň.
„Jak jsi to dokázal? Jak jsi ho porazil, ó, nejlepší z rytířů, drahoušku, můj milý?"
„Ach ano. Jak?" Holger se opatrně dotkl své tváře. Utrpěl několik puchýřů. „Nic než troška termodynamiky."
„Co je to za druh kouzla?" zeptala se s úctou.
„Žádné kouzlo. Víš, když to stvoření vydechuje oheň, musí mít v útrobách ještě větší žár. Tak jsem mu chlístl do chřtánu pár litrů vody. Způsobilo to malý výbuch kotle." Holger mávl rukou s důmyslnou nenuceností. „Na tom nic není."

11

Po několika dalších mílích vjeli do kotliny, chráněné strmými stěnami, stejně mírné a slunečné jako kterákoli nížina. Nad vysokou travou plnou petrklíčů šuměly buky a topoly, bublal tu potok, někam odletělo hejno špačků. To místo se ideálně hodilo k odpočinku, který oni i zvířata naléhavě potřebovali.
Jakmile vytvořili ochranný kruh, Alianora zívla — dokázala i tohle gesto provést s velkým půvabem — a schoulila se do klubíčka. Hugi se usadil pod kříž a cosi vyřezával svým novým nožem. Holger pocítil neklid. „Myslím, že se tady porozhlédnu," řekl. „Zavolejte mě, kdyby se něco dělo."
„Je bezpečné jít sám?" zeptal se skřítek. Odpověděl si: „Ale jistě je. Co by mohlo ublížit drakobijci?"
Holger se začervenal. Byl hrdinou dne, ale příliš dobře věděl, že je to jen díky řetězu náhod. „Nepůjdu daleko."
Zapálil si dýmku a s jemným cinkáním odkráčel. Atmosféra byla dokonale mírumilovná: louka, květiny, stromy, voda, pasoucí se Papillon s jednorožcem, melodický zpěv drozda. Nebýt té bolesti ze spálenin, klidně by se posadil, vnímal slunce a prohlížel si Alianoru. Ale ne. Odvedl svou pozornost jinam. Měl něco důležitějšího na přemýšlení.
Připusťme, že byl klíčovou nebo alespoň hodně významnou postavou v tomto karolínském světě. Ve světle všeho, co se dosud udalo, to nemohla být jen shoda náhod, že by Papillon, nadpřirozeně silný a inteligentní, čekal přesně tam, kde se Holger objevil, s oblečením a zbraněmi, které přesně padly na jeho nebývalé velkou postavu. Pak tu byl ten rozruch, který vyvolal ve Farizii, a ten zvláštní fakt, že ho navzdory jeho neznalostem nedokázali zabít... Ano, a Charlemagne se vyskytoval v obou
světech. Možná, že on sám byl taky nějak zdvojený. Ale kdo tedy potom je? A proč, a jak?
Tábor mu zmizel z dohledu, jak kráčel dál a snažil se složit všechny informace do nějakého systému. Například ten zápas Chaosu a Zákona byl zřejmě něco víc než pouhé náboženské dogma. Tady to byla reálně existující skutečnost. Vzpomněl si na druhou větu termodynamiky, tendence hmotného vesmíru k neuspořádanosti a jisté entropii. Tady možná ta tendence nalezla mnohem... animističtější... vyjádření. Nebo, počkat, nebylo to v jeho světě taky tak? Proti čemu bojoval, když nepřítelem byli nacisté představující znovuvzkříšení archaických hrůz, které civilizovaní lidé už dávno považovali za bezpečně mrtvé?
V tomhle vesmíru se divoký národ Středosvěta možná snaží rozbít podobný namáhavě zavedený pořádek: obnovit nějaký prvotní stav, v němž se mohlo dít cokoliv. Naproti tomu slušní lidé budou vždycky usilovat o posílení a rozšíření Zákona, jistoty, předpověditelnosti. Proto se křesťanství, judaismus, a dokonce i mohamedánství mračí na čarodějnictví, které je víc společnější s Chaosem než s řádným hmotným světem. I když připouštím, že i věda má své úchylky a magie své zákony. Ať už tvoříte letadlo nebo létající koberec, v obou případech je zapotřebí určitý rituál.
Gerda se zmínila o jakési neosobní povaze nadpřirozena. Ano, proto se Roland snažil zlomit Durendal ve své poslední

hodině u Roncesvalles, aby zázračný meč nepadl do rukou nevěřících...
Ta symetrie byla sugestivní. V Holgerově světě byly fyzikální síly silné a dobře pochopitelné, magické síly slabé a neovladatelné. V tomhle univerzu platí pravý opak. Oba světy tvoří jakýmsi záhadným způsobem jednotu; nekonečný zápas mezi Zákonem a Chaosem v nich dosahuje současně probíhajícího vrcholu. Pokud jde o samotnou sílu, která je činí tak podobnými, tu samotnou nejvyšší jednotu, Holger cítil, že musí ustoupit a nazvat ji Bohem. Ale chyběl mu sklon k náboženskému myšlení. Raději se držel toho, co přímo vypozoroval, a bezprostředních praktických problémů. Jako byl třeba důvod, proč je tady. Ale to mu pořád unikalo. Vzpomněl si na život v druhém světě, od dětství až k jistému okamžiku na pláži nedaleko Kronborgu. Musel mít ještě jiný život, ale nevěděl kde ani kdy. Tyhle vzpomínky mu byly zcizeny. Ne, spíš byly zatlačeny do jeho podvědomí a vracely se pod vlivem neobvyklých podnětů. Hlavou mu bleskla myšlenka. Cortana. Kde už to jméno slyšel? Ach, ano, zmínil ho ten nikl. Cortana je meč. Měl kouzelnou moc, ale teď leží ukrytá mimo dosah lidských očí. Kdysi jsem třímal Cortanu, když se čepele mečů blyštěly na bojišti.
Obešel skupinku stromů. Tam stála a čekala Morgana le Fay. Nejdřív zkameněl. Srdce mu bušilo; prostoupila jím zvláštní melancholie, krásná melancholie. Morgana k němu přistoupila zbarvena do zlatavá světlem, prostupujícím zelenými listy. Šaty měla jako padlý sníh, oblé rty byly korálově rudé, její vlasy zářily jako hluboké jezero ve svitu hvězd. Zpočátku dokázal vnímat jen barvy. Pak se v něm rozlil tón jejího hlasu. „Buď zdráv, Holgere. Jak už je to dávno!" Snažil se zachovat klid, a prohrál. Morgana ho uchopila za ruce. Byla vysoká a jejímu úsměvu nedalo příliš velkou práci ho rozechvět. „A jak opuštěná jsem byla kvůli tobě," mumlala. „Kvůli mne?" Hlas se mu zlomil v slabomyslný pískot. „Ba, a kvůli komu jinému? Tos snad také zapomněl?" Tykala mu a znělo to jako pohlazení.
„Vskutku tě opanovala temnota. Byl jsi dlouho pryč, Holgere." „Al-al-al-ale..."
Zasmála se, ne jako obyčejný smrtelník, ale nesmírně lehce jako smích samotný. „Ach, tvoje ubohá tvář! Jen málo mužů by se dokázalo postavit drakovi. Dovol mi vyléčit tvé popáleniny." Dotkla se jich prsty. Ucítil bolest a puchýře zmizely.
„Teď už ti je lépe?"
V podstatě nebylo. Potil se a plášť se mu zdál u krku příliš těsný. Vzpamatoval se natolik, že byl schopen vnímat detaily, ale nebyly z těch, co muže uklidní: bledé pravidelné rysy, kočičí pružnost pohybů, tělo s více zákruty, než má vyhlídková silnice.
„Prapodivné zvyky jsi pochytil v tom druhém světě." Vytáhla mu fajfku z ochablých úst, vyklepala ji a strčila mu ji do váčku za pasem. Cestou zpět mu její ruka přejela po boku a spočinula na jeho paži. „Ty jeden ošklivče!"
To mu vrátilo schopnost sebeovládání. Velké ženy se neměly chovat dětinsky. A ani s fajfkou se nemělo takhle zacházet. „Podívej," zachraptěl, „byla jsi s Alfrikem a ten se mě ze všech sil snažil zabít. Co ode mě chceš?"
„Co chce každá žena, která touží po muži?" Přitočila se blíž. Holger couval, dokud ho nezastavil strom.
„Opravdu jsem nevěděla, kdo jsi," začala Morgana, „a pošetile pomáhala Alfrikovi. V okamžiku, kdy jsem si uvědomila jeho lest, spěchala jsem tě vyhledat."
Setřel si pot z čela. „To je lež," řekl ostře. „Inu, slabšímu pohlaví musí být dovolena špetka představivosti, nemám pravdu, miláčku? Popleskala ho po tváři. „Je pravda pravdoucí, že jsem tě přišla získat zpátky." „Získat zpátky pro Chaos!" vybuchl.
„A proč ne? Co tě tak přitahuje na tom nudném Zákonu, abys jej bránil? Vidíš, jsem k tobě upřímná; teď buď ty upřímný sám k sobě. Proč, Holgere, můj drahý medvídku, chceš být jen oporou hulvátských venkovanů a břichatých měšťanů, když by ti mohly patřit veselí, bouře a zářící hvězdy Chaosu. Kdy jsi prahl po klidném a omezeném životě, uzamčeném ve své samolibosti, zastřešeném nevlídnou šedivou oblohou, páchnoucím kouřem a hnojem — ty, jenž jsi vedl armády z bitevních polí? Kdybys chtěl, můžeš smést slunce z oblohy a tvarovat světy!"
Položila mu hlavu na prsa a objala ho pažemi. „N-n-ne!" zakoktal. „Nevěřím..."
„Ach, běda! Je tohle muž, který se mnou tak dlouho dlel v Avalonu? Už jsi zapomněl, kolik jsem ti věnovala století mladosti, vlády a lásky?" Znovu k němu zvedla velké tmavé oči. Ujišťoval se, jak otřepaný je její výstup, ale přesto nevěřil vlastnímu tvrzení. „Když se k nám nepřipojíš, pak alespoň proti
nám nebojuj. Vrať se do Avalonu, Holgere. Pojď se mnou zpátky do krásného Avalonu."
Kdesi ve své podléhající mysli věděl, že tentokrát je upřímná. Chtěla ho odlákat od nadcházející bitvy, ale chtěla taky jeho, tečka. A proč ne? Vše se v něm vzbouřilo. Co vlastně dlužil kterékoliv z obou stran, v tomto světě, do kterého nepatřil? Když ho Morgana le Fay objala...
„Tolik dlouhých let," zašeptala, „a když se zase setkáme, ani mě nepolíbíš."
„To," zajíkl se, „b-b-by se dalo napravit." Bylo to téměř jako ocitnout se v hebké vichřici. Nedokázal se soustředit na nic jiného. Ne že by ani chtěl.
„Aách," vydechla konečně, oči pořád zavřené, „můj bože, můj bože, líbej mě ještě. Líbej mě navěky."
Ovládl ji. Koutkem oka zahlédl bílé mihnutí. Zvedl hlavu a spatřil Alianoru na jednorožci. Právě objížděla nedaleké houští. „Holgere," zvolala, „Holgere, drahý, kde jsi... ach!"
Jednorožec se vzepjal na zadní a shodil ji do trávy. Vzápětí s divokým a rozhořčeným frkáním utekl. Alianora vyskočila a zírala na Holgera a Morganu. „Tak vidíš, co jsi provedl!" naříkala nesmyslně. „Teď už se nikdy nevrátí!" Holger se vymanil z objetí. Alianora propukla v pláč. „Pošli tu venkovskou husu pryč," vyprskla Morgana vztekle. Alianora vzplanula. „Sama se odsud kliď!" zaječela. „Ty hnusná čarodějnice, táhni od něj!"
Královniny zuby se zaleskly. „Holgere, jestli se ta vyzáblina odtud okamžitě nesebere..."
„Vyzáblina!" zaječela Alianora. „Co, ty rozteklá nádhero! Vydrápu ti oči!"
„Mladé dívky by neměly plakat," zavrčela Morgana. „Vyrostou z nich ještě prostodušší bytosti, než jsou teď."
Alianora sevřela pěsti a přikradla se blíž. „Lepší trochu plakat mladá než mít kůži vytahanou stářím."
„Ty máš tak nádhernou pleť," zasyčela Morgana. „Kdepak sis ji obstarala, že vypadá, jako by se loupala po spálení sluncem?"

„Určitě ne tam, kde ty sis pořídila tu svoji," odsekla Alianora.
Holger se vytratil stranou a přemýšlel, jak z toho vyváznout se zdravou kůží.
„Vidím, že jsi labutí panna," začala Morgana. „Jestlipak jsi teď někdy snesla pořádná vejce?"
„Ne. Nemůžu kdákat tak hlasitě jako kdejaká stará slepice."
Morgana zrudla a zvedla ruce v divokém gestu. „Uvidíme, jak se ti bude líbit být sama slepicí!"
„Hej!" Holger se vrhl kupředu. Neměl v úmyslu Morganu udeřit, ale jeho paže se s ní střetla a královna se skulila do trávy.
„Tak dost," vydechl.
Pomalu se zvedla. Z jejího obličeje stejnou měrou zmizela barva i výraz. „Tak takhle se věci mají," řekla.
„Myslím, že ano," řekl Holger a přemýšlel, jestli to myslí vážně.
„Dobrá, jdi si tedy svou cestou. Ještě se setkáme, příteli." Morgana se tentokrát ošklivě zasmála a mávla rukou. V tu ránu zmizela. Ozvalo se prásknutí, jak se vzduch nahrnul tam, kde předtím stála.
Alianora se usedavě rozplakala. Opřela se o kmen stromu a schovala tvář v jednom lokti. Když jí Holger položil ruku na rameno, setřásla ho. „Běž pryč," mumlala. „B-b-běž si za svou čarodějnicí, když tě umí tak skvěle potěšit. Ach, ach."
„Nemůžu za to," řekl Holger bezmocně. „Nežádal jsem ji, aby přišla."
„Nechci tě poslouchat, slyšíš? Běž pryč."
Holger usoudil, že má dost potíží i bez hysterické dívky na krku. Postavil ji na nohy, zatřásl s ní a procedil mezi zuby: „Nemám s tím nic společného. Slyšíš? A teď se mnou půjdeš jako dospělá lidská bytost, nebo tě musím odtáhnout?"
Alianora polkla, pohlédla na něj velikýma vlhkýma očima a sklopila víčka. Všiml si, jak dlouhé má řasy. „Půjdu s tebou," řekla pokorně.
Holger si znovu zapálil fajfku a prodýmal většinu zpáteční cesty. K čertu, k čertu, k čertu a k čertu! Tam s Morganou le Fay
se už málem rozpomněl na ten druhý život. Málem, ale teď ta vzpomínka zase zmizela.
No, příliš pozdě. Ode dneška bude Morgana jistě jeho nejkrutějším protivníkem. Ačkoliv upřímně řečeno, bylo asi dobře, že byli vyrušeni. Jejímu lichocení by už nedokázal déle vzdorovat.
A nejhorší bylo, že si tak trochu přál podlehnout. Kdo je autorem výroku, že není větší marnosti než vzpomínat na to, jak jsme odolali pokušení?
Příliš pozdě. Musel by prostě pokračovat dál.
Jeho skryté já vyslalo paprsek do jeho vědomé mysli a on pochopil, proč jednorožec utekl. Morgana le Fay musela být poslední kapkou pro jeho rozjitřené smysly — nebo posledním tuctem kapek. Ta myšlenka v něm vyvolala úsměv a on vzal Alianoru za ruku. Vraceli se bok po boku do tábora.

12

Té noci je nikdo neobtěžoval. Hugi prohlásil, že je to proto, že se nepochybně chystá něco horšího. Holger měl tendenci sdílet skřítkův pesimismus. A teď měli jenom jednoho koně pro tři lidi. Alianora mohla samozřejmě část své cesty letět, ale labutě se neumí vznášet, a oni se neodvažovali pouštět ji příliš daleko dopředu. Papillon i přes svou úžasnou vytrvalost nemohl nést statného bojovníka v kroužkovém brnění, dívku, trpaslíka a jejich věci a přitom si udržet normální rychlost.
Proto vyrazili časně a Alianora v labutí podobě jim shora vybírala nejlepší cestu. Pak slétla, posadila se za sedlo a s rukama kolem Holgerova pasu (což mu vynahradilo spoustu obtíží) ho vedla. Doufala, že do soumraku dorazí do průsmyku a zítra k hranicím lidského osídlení. Pořád zbývalo mnoho mil cesty divočinou na druhé straně pohoří, ale zahlédla několik mýtin, osamělých zemědělských usedlostí a vísek. „A tam, kde přebývá třeba jen pár lidí, pokud to nejsou zločinci, může být i posvěcená půda — svatyně, když nic jiného —, k níž se většina těch bytostí, které nás pronásledují, neodváží přiblížit."
„Ale v tom případě," namítl Holger, „jak můžou obyvatelé Středosvěta vůbec pomyslet na uchvácení země lidí?"
„S pomocí bytostí, které se nemusí bát denního světla ani knězi. Jsou to zvířata jako onen drak; bytosti s dušemi jako zlí skřítkové. Avšak těchto spojenců je příliš málo a většinou jsou příliš hloupí, takže mají jen omezené využití. Myslím, že Středosvět spoléhá hlavně na lidi, kteří budou bojovat za Chaos. Čarodějnice, černokněžníci, lupiči, vrahové spolu se všemi pohanskými barbary ze severu a z jihu. Ti můžou znesvětit svatá místa a pobít jejich obyvatele v boji. Potom zbytek lidí uprchne a nezbude nikdo, kdo by zabránil modrému soumraku roztáhnout se o další stovky mil. A s každým takovým pokusem bude hájemství Zákona slabší: nejen početně, ale i duchem, neboť blízká přítomnost Chaosu musí působit na dobré lidi, začnou být nestálí, neznající zákonů, náchylní k vlastním čertovinám." Alianora ustaraně potřásla hlavou. „Když zlo běsní, lidé, kteří stojí na straně dobra, ve strachu užijí ještě horších prostředků boje, a tím poskytnou zlu volný průchod."
Holger si vzpomněl na svůj svět, kde se pomstou za Coventry stal Kolín, a přikývl. Helmice mu náhle ztěžkla.
Aby unikl těmhle vzpomínkám a i z jiných důvodů se vrátil zpátky k bezprostředním starostem. Síly jeho pronásledovatelů nebyly neomezené, jinak by ho už dávno zastavili. Jaká tedy mají omezení? Na bytosti, které údajně nemají duši, Farizejové kupodivu trpěli vážnými fyzickými nevýhodami, a byli většinou odkázáni na lstivost. Kromě nevázanosti a podlézavosti se nikdo z nich nemohl ani vzdáleně měřit s normálně silným mužem. (Samozřejmě, obři, trollové a různí další obyvatelé Středosvěta měli mnohem větší sílu než lidé, ale Alianora tvrdila, že jsou pomalí a neohrabaní.) Nikdo z nich nesnesl slunce; proto se jejich výpravy do hájemství lidí musely odehrávat až po setmění. A dokonce i tehdy se museli vyhýbat posvátným objektům. Jejich kouzla by se odrážela jako kulečníkové koule od každého ve stavu duchovního vytržení, zkrátka obvyklá špetka slušnosti a oddanosti stačila člověka uchránit. Mohli

vás zabít sami nebo prostřednictvím intrik, mohli vás obloudit, zaslepit, oklamat, ale v jakémsi základním smyslu slova vás nemohli porazit, pokud jste sami nechtěli.
Síla kouzla asi také závisela na vzdálenosti. Čím dál byl Holger od Farizie, tím bezpečnější se zřejmě mohl cítit před jejími obyvateli.
Ne že by mohl Alfrika s úsměvem ignorovat. Naopak. On v čele nepřátel nestál. Morgana le Fay měla vyšší postavení a nad ní museli být další, až k tomu Nejvyššímu, na kterého Holger nechtěl ani pomyslit. Ale Alfrik měl mnoho sil, byl lstivý a zkušený, a ještě se nevzdával. Morgana le Fay zatím ani nezačala.
Kdybych tak věděl, proč mě vlastně chtějí.
Celý ten den kůň stoupal. Když se začalo stmívat, Holger ho zastavil na vrcholu průsmyku. Tráva tu rostla v řídkých chomáčích mezi roztroušenými kameny, jinak bylo místo holé. Po útesech a přes hřeben vanul mrazivý vítr. Papillon unaveně odfrkl. Hlava mu klesla.
„Ubohé zvíře." Alianora ho poplácala po sametových nozdrách. „Dáváme ti zabrat, viď? A k večeři nemáš nic lepšího než trochu suchého býlí." Našla kámen s prohlubní nahoře a trpělivě do něj nalévala z koženého měchu vodu, dokud se kůň dost nenapil. Holger sám vytřel hřebce do sucha. Své jezdecké schopnosti už bral jako samozřejmost, ale poněkud ho překvapila přemíra náklonnosti k Papillonovi. Z nesmírně roztrhaných a zablácených hedvábných čabrak zhotovil pro koně jakousi pokrývku. Cestovatelé, sami hodně unavení, rozbili tábor, zhltli večeři a odpočívali.
Alianora držela první hlídku, potom Holger, a nakonec Hugi. Když se Holger uložil vedle dívky, zjistil, že nemůže znovu zabrat. Její hlava mu nějak spočinula na rameni jako na polštáři a ruku mu položila přes hruď. V tom větru neslyšel její dech, ale cítil nepatrné pravidelné pohyby, a připadalo mu taky, jako by z ní vyzařovalo teplo v místech, kde se ho dotýkala. Jinak mu byla proklatá zima, chlad pronikal skrz pláště, které je zakrývaly. Sedlová pokrývka pod nimi nemohla odstranit trápení s tvrdou zemí.
Ale to nebyl ten důvod, proč nemohl usnout. Když mu nebezpečí zostřovalo všechny smysly a navíc ta hřejivá bytost s rozcuchanými vlasy ležela prakticky na něm... snažil se ukrátit čas vzpomínkou na Meriven, ale to všechno ještě zhoršovalo. A v téhle chvíli, uvědomil si s hořkostí, mohl být s Morganou le Fay.
Opustit Alianoru, když je nepřítel na pochodu? Ne! Téměř podvědomě k ní natáhl ruku. To byla další chyba. Než si stačil
uvědomit, co se stalo, jeho ruka vklouzla pod její tuniku z peří a obemkla měkké mladé ňadro. Alianora se zavrtěla a zamumlala něco ze spaní. Holger znehybněl, ale neměl ani sílu ruku vytáhnout. Nakonec celý roztřesený, s mravenčením kůže, otevřel oči.
Hvězdy se třpytily jako zima. Měsíc nebyl vidět, ale z polohy Velkého vozu usoudil, že východ slunce není daleko. Tma na zemi byla téměř absolutní. Viděl Hugiho siluetu skrčenou u nízkého červeného ohně, jinak jenom vyzdvižené masy hornin proti obloze. Tamhleta skála...
Tu skálu nikdy předtím neviděl!
Holger vyskočil okamžik před tím, než se země otřásla. Ozvalo se to znovu, a ještě jednou, zvuk připomínající ohromné bubny; hora se třásla, jako se třese dům, když těžký člověk kráčí po schodech. Holger slyšel, jak dolů po svahu se valí kameny a tříští se. Vytáhl meč, ale to už byl obr nad nimi.
Noha veliká jako Holger odkopla jejich ochranný kruh stranou. Ve světle ohně se rýsovaly obrovské nestříhané nehty. Alianora vykřikla. Holger ji schoval za sebe. Papillon k němu přiskočil, vyzývavé zaržál, měl napjatou šíji a ocas, roztažené nozdry. Hugi přicupital za Alianorou.
Obr si dřepl a prohrábl oheň ukazováčkem velkým jako chlupatý kmen. Jak plameny vyšlehly do výše, Holger spatřil, že ta bytost má lidskou podobu, i když s groteskně přikrčenýma a nepoměrně krátkýma nohama. Takže, bleskla mu hlavou myšlenka, i kdyby zákon o proporcích tady nefungoval úplně stejně jako doma, potřeboval dostatečný účinný průřez, aby udržel svou váhu. Neforemné tělo bylo oděno do kůží hrubě spíchnutých dohromady; Holger zachytil jejich pach a byl rád, že stojí po větru. S co možná největší přesností vyčetl z té změti vlasů a fousů, že obrovy rysy jsou akromegalické: oči zastřešené kostěnými převisy, nos a čelist výrazně vybíhající dopředu, mohutné rty a příšerně obrovské zuby.
„Nasedni na Papillona, Hugi," poručil Holger. Teď, když pominul první šok, přestal se bát. Nemohl si to dovolit.
„Zdržím ho tady co možná nejdéle. Alianoro, ty se vznes do vzduchu."
„Zůstanu s tebou." Její hlásek byl tenký, ale postavila se vedle něj se vztyčenou bradou.
„Jak se to mohlo stát?" úpěl Hugi. „Patří mezi národy Středosvěta. To kouzlo ho mělo zarazit."
„Stopoval nás," řekla Alianora chraptivě. „I tenhle národ dokáže chodit tiše, když chce. Cekal na chvíli, kdy se mezi námi vyskytne taková hříšnost, že ta svatá znamení pozbudou své moci." Její pohled obviňoval skrčeného Hugiho. Holger věděl s trpkostí, že Hugi za to nemůže. Ale...
„Mluvte, ať vás slyším!"
Obr nemluvil s ohlušující hlasitostí, ani neměl příliš barbarský přízvuk. Těžko srozumitelným činilo jeho hlas položení: byl tak hluboký, že neslyšitelné spodní tóny rozechvívaly lidem kosti. Holger si navlhčil rty, popošel kupředu a pronesl svým nejhlubším hlasem: „Ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého tě vyzývám, abys odešel."
„Hohó!" pošklebovalo se obr. „Příliš pozdě, smrtelníku, když jsi porušil svatý kruh svým hříšným přáním, a dosud nevykonal skutek pokání." Natáhl ruku. „Alfrik mi řekl, že na téhle stezce najdu lahodnou kořist. Dej mi tu pannu, a sám můžeš pokračovat."
Holger toužil odpovědět nějakou zvučnou výzvou, přiměřenou jeho znechucení nad takovým nápadem. Panebože, existovaly ještě horší věci než smrt! Naneštěstí ho napadaly jenom výroky nehodící se pro dívčí uši. Místo toho zaútočil. Jeho meč spálil ty obrovské prsty.
Obr ucukl rukou zpátky, foukal si na kouřící zranění a křičel: „Zadrž! Promluvme si!" Holger se zarazil, téměř odmrštěn

silou toho hlasu.
Jemu, který byl zvyklý být největším člověkem v okolí, připadala tvář nad ním ještě širší, než opravdu byla. Ale stál pevně a slyšel, jak hluboký bas říká poněkud rozumnějším tónem:
„Tak podívej, smrtelníku, vidím, že jsi veliký bojovník. A dotek železa mě samozřejmě zraňuje. Jsem však mohutný a mohl bych tě třeba rozdrtit kamením, než bys mi zasadil příliš mnoho ran. Což kdybychom se utkali snazším způsobem? Když zvítězí tvůj důvtip, můžeš odejít v pokoji. Vlastně ti dám helmici plnou zlata." Ukázal na mošnu po svém boku, do které se muselo vejít nejmíň padesát kilogramů. „Když prohraješ, odevzdáš mi tu dívku."
„Ne!" Holger si uplivl na zem.
„Počkej. Počkej, můj milý." Alianora ho popadla za paži s náhlou dychtivostí. „Zeptej se ho, jestli myslí soutěž v hádankách."
Překvapený Holger to udělal. Obr přikývl. „Tak. Neb věz, že my z národa Velikánů sedíme ve svých sídlech po celou nekonečnou zimní noc, rok co rok, století co století, a krátíme si čas soutěžemi v různých dovednostech. Ze všeho nejradši máme hádanky. Stálo by mi za to nechat vás jít, když mi dáš tři nové hádanky a já z nich dvě neuhodnu, protože je potom můžu sám použít." Jeho zvířecký obličej se s úzkostí obrátil k východu. „Ale pospěš si."
Alianořiny oči se zaleskly. „Myslím, že ano, Holgere. Přistup na tu dohodu. Přelstíš ho." Obr nevypadal, že by mu to došlo. No ovšem, uvědomil si Holger. Bytost takových rozměrů nemohla slyšet mnoho ve frekvenčním pásmu lidského hlasu.
Odpověděl fistulí. „Nedokážu nic vymyslet."
„Ale dokážeš." Její důvěra trochu poklesla. Upírala pohled k zemi a bodala do ní prstem u nohy. „Když to nedokážeš, tak mě dostane. Chce mě jenom sníst. Mám dojem, že jsi příliš důležitý pro celý svět, Holgere, abys riskoval smrt v boji jen kvůli mně."
Zmateně tápal. Jaké znal hádanky? „Čtyři rohy, žádné nohy, chaloupkou to pohne: hlemýžď." Samsonův hlavolam Filištínským. Pár takových. Ale za ta století je ten obr lidožrout jistě už slyšel. A on, Holger, nebyl dost bystrý, aby si vymyslel nějaký oříšek za tak krátkou dobu.
„Raději bych se utkal s někým, koho znám, jako jsi ty, než..."
spustil. Dřepící nestvůra ho přerušila mrzutým: „Dělej, povídám!"
Divoká myšlenka bleskla Holgerovi hlavou. „Snese slunce?" zeptal se Alianory hlasem eunucha.
„Ne," odvětila. „V jasných paprscích jeho svaly zkamení."
„Aha," vypískl Hugi, „když ho zaměstnáš dostatečně dlouho, mládenče, tak ho překvapí svítání, a my mu můžeme uloupit ten ranec zlata."
„Takto nevím," namítla Alianora. „Slyšela jsem, že bohatství získané takovým podvodem je prokleté a člověk, který je získá, brzy zemře. Ale, Holgere, on musí za hodinu prchnout před svítáním. Což ho nepozdržíš hodinu, ty, který jsi přemohl draka?"
„Myslím... že... ano." Holger se otočil zpátky k netvorovi, který už začínal zlobně vrčet netrpělivostí. „Budu s tebou soutěžit," řekl.
„Tak tedy tuhle noc," souhlasil obr se zvrhlým úšklebkem. „A možná ještě další noc po téhle... Tak, svaž to děvče, aby nemohlo uletět. Honem!"
Holger se pohyboval tak pomalu, jak jen mohl. Když svazoval Alianoře zápěstí, vypískl: „Toho uzlu se můžeš zbavit, kdyby došlo k nejhoršímu."
„Ne, neuletím, jinak by se na tebe vrhl."
„Stejně se mnou bude muset bojovat," řekl Holger. „Mohla by sis zachránit život." Ale jeho fistule nezněla moc hrdinsky.
Hodil pár klacíků do ohně a obrátil se k obrovi, který seděl na zemi s koleny pod zarostlou bradou. „Tak začneme," řekl.
„Dobře. Zajisté tě potěší, že jsem přeborník v hádankách v devíti oblastech." Obr pohlédl na Alianoru a olízl si rty. „Lahodné sousto."
Než si Holger stačil uvědomit, co dělá, byl jeho meč ve vzduchu. „Zavři svou odpornou hubu!" zařval.
„Chtěl bys raději bojovat?" Ohromné svaly vystoupily.
„Ne." Holger ovládl svůj vztek. Ale že se takový hroch odváží pohlédnout na jeho Alianoru...! „Dobrá," vyštěkl. „První hádanka. Proč přechází kuře přes cestu?"
„Cože ?" Obr otevřel pusu, až se v ní zaleskly zuby jako vlhké kameny. „Na to se mě ptáš?"
„Ptám."
„Ale to ví každé dítě. Aby se dostalo na druhou stranu."
Holger zavrtěl svou světlou kšticí. „Spatně."
„Lžeš!" Mamutí silueta se napůl vztyčila.
Holger máchl mečem, až zasvištěl. „Mám naprosto přesnou odpověď," trval na svém. „Musíš na ni přijít."
„Nic takového jsem jakživ neslyšel," postěžoval si obr. Ale posadil se a špinavou rukou se tahal za vousy. „Proč přechází kuře přes cestu? Proč, když se nechce dostat na druhou stranu? Jaký to má skrytý význam? Co by mohlo představovat kuře a cesta?"
Zavřel oči a kolébal se dopředu a dozadu. Alianora, která ležela svázaná nedaleko ohně, se na Holgera usmála.
Po nekonečné chvíli v chladném větru a pod ještě chladnějšími hvězdami Holger spatřil, jak se obrovy oči otevřely. Žhnuly ve světle ohně jako dvě krvavě rudé lampy, hluboko pod vyklenutým obočím. „Mám odpověď," pronesl strašným hlasem. „Tohle je jako hádanka, kterou Thiazi zmátl Grotnira před pěti sty zimami. Poslouchej, smrtelníku, to kuře je lidská duše a ta cesta je život, kterým se musí projít, od příkopu zrození k příkopu smrti. Na té cestě číhá mnoho nebezpečenství, nejenom koleje osidel a kaluže hříchu, ale vozy s válkou a morovými ranami, tažené býky zkázy;

zatímco nahoře krouží jestřáb jménem Satan, připravený kdykoli se vrhnout na kořist. To kuře neví, proč cestu přechází, kromě toho, že vidí zelenější pole na vzdálenější straně. Přechází ji, protože musí, stejně jako musíme my všichni."
Samolibě se rozzářil. Holger zavrtěl hlavou. „Ne, zase špatně."
„Cože? Co, ty..." lidožrout vzkypěl a vstal.
„Takže chceš radši bojovat?" zeptal se Holger. „Věděl jsem, že nemáš žádnou intelektuální výdrž."
„Ne, ne, ne!" zařval obr a spustil menší lavinu. Chvíli rozzlobené dupal kolem, než se vzpamatoval natolik, aby se zase posadil. „Čas tlačí," řekl, „takže tuhle vzdávám a žádám o odpověď. Proč teda přechází kuře přes cestu?"
„Protože je to příliš daleko, aby to obešlo," řekl Holger.
Celé minuty kolem něj vybuchovaly obrovy kletby. Byl s tím docela spokojený; jeho záměrem bylo získat čas, pokud možno až do té doby, než na jeho nepřítele dopadnou první sluneční paprsky. Když se ten kolos konečně vzmohl na souvislý protest, Holger zmobilizoval dostatek argumentů o významu výrazů „otázka" a „odpověď", aby na sebe vydrželi křičet půl hodiny. Díkybohu za ten absolvovaný kurz sémantiky na vysoké škole! Zabil deset minut času jenom rekonstrukcí teorie znaků Bertranda Russella.
Nakonec obr pokrčil rameny. „Nechme toho," řekl zlověstně. „Vsak přijde další noc, můj milý. I když si myslím, že tentokrát nade mnou nevyhraješ. Dělej!"
Holger se nadechl. „Má to čtyři nohy," zeptal se, „žluté peří, žije v kleci, zpívá a váží čtyři sta kilogramů?"
Lidožroutí pěst udeřila do země, až kameny nadskakovaly. „Ptáš se na nějakou neznámou chiméru! To není hádanka, to je otázka z fyziky!"
„Pokud hádanka znamená otázku řešitelnou pomocí důvtipu, tak je," odtušil Holger. Kradmo pohlédl k východu. Nezačínala už obloha blednout, byť jen nepatrně?
Obr se po něm ohnal, minul a začal si okusovat knír. Holger usoudil, že ta obluda není očividně příliš inteligentní. Vzhledem k létům, během kterých dumal nad problémy, by i ten nejpomalejší mozek musel vymyslet odpověď; ale k vyřešení toho, na co by lidské dítě přišlo během pár minut, potřeboval tenhle tvor celé hodiny. I když měl obdivuhodnou schopnost soustředění. Seděl s očima pevně zavřenýma, kolébal se dopředu a dozadu, mumlal si pod vousy. Oheň vyhasínal a z obra se stával další pokřivený stín.
Hugi zatahal Holgera za kalhoty. „Nezapomeň na to zlato," šeptal hrabivě.
„Ani na jeho prokletí," dodala Alianora. „Obávám se totiž, že pokud zvítězíme, nebude to úplně čestnými prostředky."
Holger byl příliš pragmatický, než aby se zabýval touto otázkou. Nepochybně pouze svatý by mohl bojovat se zlem, aniž by se do jisté míry neposkvrnil vlastními skutky. Nicméně obr se jevil jako nevyprovokovaný kanibalistický agresor. Oklamat ho, aby zachránil Alianoru, nemohl být příliš těžký hřích.
Přesto... kletby nebyly nic, čemu by se člověk vysmál. Holgera zamrazilo v břiše. Nevěděl proč, ale instinkt mu našeptával, že vítězství nad tímto nepřítelem může být stejně ničivé jako prohra.
„Hotovo!" Strašné oči se otevřely. „Našel jsem tvoji odpověď, rytíři. Dva dvousetkiloví kanáři!"
Holger vzdychl. Nečekal, že vyhraje pokaždé. „Dobrá, Jumbo. Třetí hádanka."
Obr si přestal mnout ruce. „Neříkej mi Jumbo!" „A proč ne?"
„Protože se jmenuju Balamorg. Obávané jméno, které mnohá vdova, mnohý sirotek a mnohá vesnice, rozkopaná na třísky, má dobrý důvod znát. Nazývej mě pravým jménem."
„Ach, ale víš, tam, odkud pocházím, je oslovení Jumbo výrazem úcty. Neboť slyš..." Holger protahoval jakousi nepravděpodobnou historku na deset nebo patnáct minut. Balamorg ho přerušil rozkazem, který rval uši: „Poslední hádanku. Pospěš si, nebo tě v tu ránu zalehnu."
„Ach jo. Jak si přeješ. Pověz mi tedy: co je zelené, má kola a roste kolem domu?"
„Cože ?" Těžkopádná čelist poklesla. Holger hádanku zopakoval. „Jakého domu?" zeptal se obr. „Jakéhokoli domu," odpověděl Holger. „Roste, povídáš? Říkal jsem ti, že otázky o nějakém vybájeném stromu, na kterém rostou vozy místo ovoce, nejsou opravdovou hádankou."
Holger se posadil a začal si čistit nehty špičkou svého meče. Napadlo ho, že Alfrikův magnéziový nůž by mohl mít stejný
efekt jako sluneční světlo, kdyby se zapálil. Nebo taky ne. Celkový energetický výkon by byl nejspíš příliš malý.
Přesto, kdyby musel bojovat, mohl by zkusit Hořící dýku. V této chvíli již dokázal rozeznat rysy svého nepřítele, ačkoliv z ohně zbyly jen uhlíky.
„Hádanky, které ti dávám, jsou běžné mezi dětmi v mé rodné zemi," pravil nahlas.
Svatá pravda. Ale Balamorgovo zraněné ego vyplnilo několik dalších minut funěním a supěním. Nakonec obr se zlobným brbláním upadl do svého tranzu koncentrace.
Holger seděl velmi tiše. Alianora a Hugi leželi jako zkamenělí. Dokonce i Papillon znehybněl. Ale oči měli upřeny k východu.
A obloha bledla.
Po nějakém zlomku věčnosti obr bouchl do země a podíval se na ně. „Vzdávám se," prskal. „Slunce už mě stejně zraňuje. Musím vyhledat skrýš. Jak zní odpověď?"
Holger vstal. „Proč bych ti to měl říkat?"
„Protože to chci!" Kolos se taky vztyčil, nahrbil se, rty odhalily jeho tesáky. „Nebo to tvé děvče rozšlápnu na placku!"
Holger schoval svůj meč. „Tak dobře," řekl. „Tráva."
„Cože?"
„Odpověď zní tráva."
„Ale tráva nemá kola."
„Ach, ta kola jsem si vymyslel," přiznal Holger.

Vztek se z Balamborga vyřinul v jediném hromovém řevu. Vrhl se k rytíři. Holger uskočil zpátky, dál od Alianory. Když dokáže udržet tuhle příšeru v záchvatu nepříčetné zběsilosti dalších pět minut a zůstat sám naživu, potom... „No, no, no, že mě nechytíš!" Balamborgova tlapa po něm chňapla. Ze všech sil máchl mečem a odťal mu ukazováček. A pak už jen uskakoval a krčil se, sekal a svíjel se, rozzuřoval obra posměchem, lapal po dechu.
Dokud lem slunce nerozjasnil temnotu na východě.
Když se Balamborga dotkly první paprsky, zavřeštěl. Holger
nikdy v životě nezažil takovou agónii. I když utíkal pryč od hroutící se masy, pronásledovala ho její hrůza. Obr padl na zem tak tvrdě, až se uvolňovaly balvany. Strašlivě se kroutil a měnil. A potom ztichl. Slunce dopadalo na dlouhý blok žuly se sotva rozeznatelnými lidskými tvary, který stále zůstal zabalen do kůží.
Holger taky padl na zem a v uších mu hučelo. Vzpamatoval se s hlavou v Alianořině náruči. Její vlasy a slzy mu padaly do tváře spolu s novým slunečním svitem. Hugi skotačil kolem velkého kamene. „Zlato, zlato, zlato," drmolil. „Tihle obři s sebou vždycky nosí plný váček zlata. Pospěš, pane, odřízni ten váček a učiň nás bohatšími, než jsou králové!"
Holger vstal a přistoupil blíž. „Mně se to nelíbí," ozvala se Alianora. „Avšak jestli se domníváš, že je lepší vzít jeho bohatství - jistě se nám cestou nějaký ten groš může hodit — potom ti pomůžu nést ten náklad a kletba padne jen na mě samotnou. Ach, můj drahý!"
Holger pokynul Hugimu, aby uhnul stranou, a sklonil se k primitivní mošně se zdrhovací šňůrou. Nějaké mince se už vysypaly. Třpytily se pod jeho pohledem, miniaturní slunce v tom jejich pravém. Jistě, pomyslel si, kdyby věnoval část toho pokladu na bohabojné účely, jako je vybudování kaple dobrému svatému Jiřímu, mohl by si bez úhony ponechat zbytek.
Co je to tu cítit? Nikoliv zápach zvířecích kůží, ale něco jiného, čerstvá vůně jako po bouřce, pod touhle jasnou ranní oblohou... Ozón? Ano. Ale jak to?
„Bože!" vykřikl Holger. Vyskočil, popadl Alianoru do náruče a běžel zpátky k táboru. „Hugi! Uteč tam odtud! Musíme zmizet z tohohle místa! Ničeho se nedotýkej, jestli chceš zůstat naživu!"
Za pár minut nasedli na koně a sestupovali po západním svahu. Až po několika mílích se Holger cítil dost bezpečně, aby mohli zastavit. A potom musel odbýt žádosti svých společníků o vysvětlení nějakou chabou výmluvou na to, že svatí mu vnuk-
li obraz strašlivého nebezpečí. Naštěstí jeho zdroj stál v jejich očích tak vysoko, že nic nenamítali.
Ale dokázal by to skutečně vysvětlit? On sám měl jen částečnou znalost o teorii atomu. Na vysoké škole se učil o experimentech s transmutací, prováděných lidmi jako Rutherford a Lawrence, a o popáleninách od radia.
Pověsti o prokletí zloděje, který by oloupil zkamenělého obra, byly naprosto správné. Když se uhlík promění v křemík, musíte získat radioaktivní izotop, a tady se jedná o tuny materiálu.

13

Odpoledne je zastihlo stále na cestě dolů, ale už v klidnějším tempu a v mírnějším ovzduší než před obědem. V zalesněném kraji s duby, buky a občasnými jedlemi se objevovaly stopy lidské činnosti: pařezy, znovu obrostlé zelení, vysekané houštiny, ostříhané ovce, a konečně jakási cesta, vinoucí se k vesnicí, kam by měli podle Alianořina očekávání dnes dorazit. Holger, vyčerpaný potyčkou s Balamorgem, klimbal v sedle. Ptačí zpěv ho tak ukonejšil, že uplynuly celé hodiny, než si všiml, že to je jediný zvuk široko daleko.
Minuli zemědělskou usedlost. Roubená chalupa s doškovou střechou a ohrada na ovce svědčily o zámožném majiteli. Ale nestoupal odtud žádný kouř; nic se nepohnulo kromě vrány, která poskakovala v prázdné ohradě a posmívala se jim. Hugi ukázal na stopy. „Podle toho, co tady vidím, vyhnal svá stáda před několika dny k městu," řekl trpaslík. „Ale proč?"
Sluneční světlo, pronikající listnatou klenbou, hřálo míň, než by Holger předpokládal.
Večer se vynořili v odlesněné krajině. Před nimi se táhla pole s dozrávajícím obilím, nepochybně obdělávaná vesničany. Slunce zapadlo za les, který se temně rýsoval na západě pod několika vytrvalými červánky. Na východě nad horami zablikaly první hvězdy. Zbývalo přesně tolik světla, aby Holger spatřil mračno prachu na cestě asi míli před nimi. Zamlaskal na Papillona a kůň se pustil do unaveného klusu. Alianora, která si krátila čas prohánění netopýrů, objevujících se při západu slunce, přistála za Holgerem a nabyla své lidské podoby. „Není třeba ty lidi lekat," řekla. „Ať je jejich trápení jakékoli, budou kvůli němu dost ostýchaví."
Hugiho velký nos větřil ve vzduchu. „Zahánějí ovce a dobytek za hradby. Ej, jak odporně to páchne. A ještě pod tím je nějaký pach... pot smrdí ostřeji, když má člověk strach... a ještě náznak něčeho dalšího, děsivého." Schoulil se zpátky na rozsochu a opřel se o Holgerovu obrněnou hruď.
Stáda byla veliká. Vylévala se z cesty a přes obilí. Chlapci a psi, kteří pobíhali kolem a zaháněli zaběhlé kusy, vyšlapávali další pruhy. To musela vyvolat nějaká mimořádná událost, usoudil Holger. Přitáhl otěže, protože ho stavělo několik kopiníků. Napínal oči do šera a viděl, že venkované jsou statné postavy, mají světlou pleť, vousy a dlouhé vlasy. Oblečeni byli do hrubých kabátců a kalhot s křížovými podvazky. Byli příliš lhostejní, aby podlehli panice, ale v hlasech, které se ho tázaly na jméno, se ozývalo znepokojení.
„Sir Holger Dánský a dva přátelé," řekl. Nemělo smysl vysvětlovat zamotanou pravdu. „Přicházíme v míru a rádi bychom tu přenocovali."
„Olger?" Rozložitý muž ve středních letech, který byl zřejmě vůdce, spustil kopí k zemi a poškrábal se na hlavě. „Neslyšel jsem to jméno už někde, nebo se mi to zdá?"
Mezi muži to zašumělo, ale nikdo hned neodpověděl a dobytek jim nedopřál moc času k přemýšlení. Holger rychle dodal: „Ať nosí podobné jméno kdokoliv, se mnou nemá nic společného. Jsem cizinec zdaleka, a tudy jen projíždím."

„Dobře, sire, vítej v Lourvillu," řekl vůdce venkovanů. „Bojím se, že přicházíš v nesprávný čas, ale sir Yve tě rád uvítá... Hej, ty tam, zažeň tu zpropadenou jalovici, než skončí v sousedním vévodství...! Jmenuju se Raoul, sire Olgere. Žádám o prominutí za tenhle povyk."
„Co vás trápí?" zeptala se Alianora. „Vidím, že na noc ženete zvířata do města, které je k tomu jen stěží vhodné."
Holger zaslechl, jak jeden starší muž mumlá něco o cizích poutnících a hanebně obnažených courách. Někdo jiný ho uklidňoval: „Slyšel jsem o ní, otče, labutí panna žije kousek na sever a západ od Lourvillu. Prý je laskavá." Holger věnoval víc pozornosti Raoulovi.
„Ano, paní, v posledních pár dnech paseme všechen dobytek v jednom stádu a po setmění ho zavíráme do města. Tak je to i tuto noc, i když se lidé musí tísnit uvnitř hradeb; nikdo se neodváží zůstat sám venku na lukách, když padne tma. Kolem obchází vlkodlak."
„Oj, co pravíš?" vyhrkl Hugi. „Werewolf?" „Tak tak. V posledních letech se udalo mnoho zlého, neštěstí za neštěstím v každé domácnosti. Letos na jaře se mi sesmekla vlastní sekera a rozťala mi nohu, a pak provedla to samé mému nejstaršímu synovi. Byli jsme tři týdny na lůžku, zrovna v čase setby. Není rodiny, kde by se nestalo něco podobného. Prý za to může válečná pohotovost tam za horami ve Středosvětě, čarodějnictví tak zesílilo, že jeho moc dosahuje až sem a všechno hatí. Tak se to povídá." Raoul se pokřižoval. „Já sám nevím. Loup-garou je to nejhorší, co nás dosud potkalo. Bůh nás ochraňuj."
„Nemohl to být obyčejný vlk, co útočí na vaše stáda ovcí?" zeptala se Alianora. „Často slýchám, jak lidé říkají, že někdo musí být proměnlivé podoby, i když to je ve skutečnosti obyčejné zvíře, jen větší a prohnanější než ostatní."
„Může být," řekl Raoul zarputile, „i když stěží uvěřím, že by obyčejné zvíře dokázalo zničit tolik bran nebo zvednout tolik petlic. A skuteční vlci ani nezabíjejí tucet ovcí najednou, jen pro povyražení jako lasička. Ale minulou noc se to vyjasnilo. Pier Tlapa a Berte, jeho žena, byli ve svém domku, tři míle od lesa, když ten šedý přízrak proskočil oknem a popadl z kolébky jejich dítě. Pier ho udeřil svým sekáčkem a přísahal, že železo prošlo žebry vlka, aniž mu ublížilo. Potom Berte v šíleném rozrušení praštila zvíře starou stříbrnou lžící, co dostala od své babičky. Vlk upustil dítě — ani si moc zaplať bůh neublížilo — a utekl z domu. Ptám se tě, je tohle obyčejné zvíře?"
„Ne," šeptla Alianora, tiše a vyděšeně.
Raoul si odplivl. „Takže budeme spát uvnitř městských hradeb, dokud to nebezpečí potrvá, a necháme vlka, ať se potlouká prázdnými lesy. Možná objevíme, v jakou podobu se proměňuje, a upálíme ho." A tišším hlasem dodal: „Tohle je věčná škoda pro sira Yva, zrovna když se jeho dcera Raimberge chystala k cestě na západ provdat se za Marchgraveova třetího syna ve Vídni. Modleme se k bohu za rychlý konec našeho trápení." „Náš pán tě asi nebude moci přijmout tak dobře, jak si zasloužíš, sire Olgere," ozval se jeden chlapec. „Má v úmyslu celou noc chodit po hradbách, aby je ten vlk nepřeskočil. A jeho paní Blancheflor leží chorá na lůžku. Ale jeho syn a dcera udělají, co bude v jejich silách."
Holgera napadlo, že by měl nabídnout svoji pomoc při obchůzce hlídek, ale měl pocit, že po dnešku by nedokázal zůstat vzhůru. Požádal Alianoru, která se pomalu přesouvala před stádo, aby mu popsala hrozící nebezpečí.
„Existují dvě cesty, jak lidé nabývají zvířecí podoby," odpověděla. „Jedna je pomocí kouzla na obyčejném člověku, jako to dělá můj oděv z peří, kdykoliv si to přeji. Ta druhá je trochu temnější. Někteří lidé se rodí s dvojí přirozeností. Ke změně podoby nepotřebují žádné kouzlo a každou noc přichází touha změnit se v medvěda, divokého kance, nebo vlka či v jakékoli jiné zvíře... tato touha se jich zmocňuje každou noc. A potom se rozběsní. V lidské podobě mohou být laskaví a citliví, ale jako zvířata nemohou přestat v působení zla, dokud neutiší svou žízeň po krvi, nebo dokud je strach z odhalení nepřiměje vrátit se do lidské podoby. V té zvířecí se takřka nedají zabít, protože rány se jim okamžitě zacelují. Jen stříbro je zraňuje, a stříbrná lžíce je může zabít. Ale od té dokáží utíkat rychleji, než kterákoliv bytost z masa a kostí."
„Jestliže je ten, ech, vlkodlak, tolik posedlý, pak tenhle místní musí být odjinud, co říkáš? Jinak by sužoval celou oblast už léta."
„Ne. Mám dojem, že jak pravil ten sedlák, půjde o někoho z nich. Neboť nepatrná příměs vlkodlaci krve může existovat zcela nenápadně, nepoznaně, třeba celý lidský život, dokud není dost silná, aby se prozradila. A teprve v poslední době, kdy magické síly tak zmohutněly, se spící démon probudil. Nepochybuji o tom, že i sám vlkodlak je zachvácen hrůzou. Bůh mu pomáhej, jestli lidé odhalí, kdo to je."
„Bůh pomáhej tomu, o kom tihle vyjukaní venkovští balící rozhodnou, že je vlkodlak," zabručel Hugi.
Holger se mračil, zatímco jel dál k bráně. Dávalo to smysl, ten zvláštní smysl, který byl běžný v tomhle světě. Vlkodlactví... jak zní to slovo? ...ach ano, lykantropie byla zřejmě dědičná jako soubor recesivních genů. Když jste měli celý soubor, byli jste lykantropem vždy a všude - a nejspíš by vás zabili hned, jak by vás otec nalezl v kolíbce jako vlčí mládě. Při neúplné dědičnosti byla tendence k proměně slabší. Musela být naprosto skrytá a netušená u toho ubohého venkovana posedlého ďáblem, který tady žil s kletbou: až do chvíle, kdy znásobená kouzla ve Středosvětě zavanula přes hory a posílila právě ty chemické procesy v těle, které jsou rozhodující.
Napínal oči ve večerním šeru. Město bylo obehnané mohutnou hradbou z kůlů s chodníčkem nahoře, po kterém bude sir Yve v noci obcházet na hlídce. Uvnitř byly namačkané úzké dřevěné domky o dvou až třech patrech. Mezi nimi vedly úzké vyšlapané uličky, páchnoucí hnojem zvířat, která se tady každou noc tísnila. Ta, kterou vstoupil dovnitř, byla o trochu širší a přímější, ale ne o mnoho. Když projížděl branou, zíralo na něj spousta žen v dlouhých šatech a s čepci na hlavách, rozcuchané děti a řemeslníci v zástěrách. Většina z nich nesla pochodně, které planuly a prskaly pod temně purpurovou oblohou. Když se táhli za ním, jejich hlasy tiše štěbetaly.
Zastavil se nedaleko uličky, vedoucí k jedné straně temného tunelu, ohraničeného okolními domy a zastřešeného jejich převislými ochozy. Nad kůly hřebenů střech se rýsovala hranatá věž, z níž viděl jen špičku a která nepochybně patřila k sídlu sira Yva. Sklonil se ke statnému muži, který se zatahal za pramen vlasů na čele a představil se: „Kovář Odo, sire, k vašim službám."

Holger ukázal na uličku. „Tudy se jde k domu vašeho pána? " „Ano, sire. Ty, Frodoarte, je pán ještě doma?"
Mladík ve vybledlých šarlatových nohavicích a s mečem u pasu přikývl. „Právě jedu od něj, je ozbrojený od hlavy k patě a dává si pohár piva, než vystoupí na hradby. Jsem jeho páže, rytíři, doprovodím vás tam. Tohle místo je hotové bludiště."
Holger si sundal přilbu, protože měl vlasy mokré potem po celém dni stráveném v brnění, a večerní vánek byl čerstvý, i když zaváněl. Uvědomil si, že v sídle nemůže čekat žádný přepych. Sir Yve de Lourville nebyl očividně bohatý — rytíř v tomhle zapadákově, s hrstkou poddaných, strážící své okolí před bandity a vykonávající drsnou spravedlnost. Raoul byl naplněn občanskou pýchou nad zasnoubením pánovy dcery s mladším synem nižší šlechty na západě Říše.
No dobře, pomyslel si, něco k jídlu a mít kde přespat je stejně všechno, co bych potřeboval.
Páže před ním zvedlo pochodeň. Povzbudivě poplácal Papillona a vyrazili uličkou. Někde zaječela žena.
Holger si znovu nasadil přilbu a vytáhl meč dříve, než dozněl výkřik. Papillon se točil dokola. Lidé se k sobě tiskli; hlasy nabíraly na síle. Blikající světlo pochodní vrhalo neklidné stíny na domy na hlavní ulici; jejich horní patra tonula ve tmě. Holger viděl, že všechna okna jsou zabedněná a dveře zavřené. Zena znovu zaječela za jednou z těch zdí. Rozletěla se okenice, upevněná železnou zástrčkou. Dlouhý a chlupatý stín, který vyskočil ven, byl v přítmí protínaném rudými záblesky šedý jako ocel. Když dopadl na ulici, zvedl čumák z hrudi. Mezi čelistmi se svíjelo nahé nemluvně.
„Vlk!" zajíkl se kovář. „Panenko Maria, zamkli jsme toho vlka s námi!"
V okně se objevila matka dítěte. „Vtrhl sem zezadu," zakvílela zběsile. Napřáhla paže ke zvířeti a všem ostatním. „Vtrhl sem a popadl Lusianu! Tamhle je, tamhle je, bože, srazte ho, chlapi, vraťte mi moji Lusianu!"
Papillon vystřelil kupředu. Vlk vycenil zuby kolem dítěte. Růžová pokožka nemluvněte byla potřísněná krví, ale stále slabě plakalo a zápasilo. Holger ťal mečem. Vlk tam nebyl. Neskutečně rychle se mihl Papillonovi mezi nohama a utíkal po ulici.
Frodoart se vyřítil, aby ho zastavil. Vlk ho přeskočil, aniž porušil svůj krok. Objevila se před ním další ulička. Holger otočil Papillona a cválal za vlkem. Příliš pozdě, pomyslel si, příliš pozdě. Jak se to zvíře jednou dostane do změti temných vedlejších cest, může pozřít svoji kořist a změnit se opět v člověka dávno předtím, než by nějaké pátrání mohlo... Zavířila bílá křídla. Labuť Alianora zaútočila zobákem na vlkodlakovy oči. Ten se svěšenýma ušima uhnul a pádil k nejbližší bráně. Alianora se před něj prudce snesla. Záplavou ran zastavila uprchlíka.
Vzápětí dorazil Holger. Tak daleko z dosahu pochodní byl téměř oslepen, ale dokázal rozeznat velkou temnou siluetu. Zasvištěl meč. Cítil, jak jeho ostří proniká do masa. Upřely se na něj planoucí oči, chladně zelené a nenávistné. Zvedl meč, čepel se v příšeří zaleskla a uviděl, že na ní není krev. Železo vlkovi nemohlo ublížit.
Papillon zahrabal ve vzduchu, srazil loup-garou k zemi a bušil do něj kopyty. Chlupaté tělo se odkulilo z jejich dosahu, stále nezraněno. Zmizelo v uličce. Ale dítě, které vlk upustil, leželo na zemi a křičelo.
Než přiběhli vesničané, byla z Alianory zase dívka. Držela tu malou holčičku, potřísněnou krví a blátem, v náručí. „Ach, ubožáčku, ubohá panenko, hajej, hajej, spi. Teď už je to za námi. Neublížil ti moc, jsi jen trošinku poškrábaná. Ach, jak jsi vystrašená. Představ si, jak budeš vyprávět svým dětem, že tě zachránil ten nejlepší rytíř na světě. Hajej, má lásko, houpy, hou..." Muž s černým plnovousem, který byl zřejmě otec, jí vyrval dítě z náručí, okamžik na něj zíral, pak poklekl a otřásal se upřímným pláčem.
Holger s pomocí mohutného Papillona a ploché strany meče zatlačil dav zpátky. „Uklidněte se," křičel. „Musíme se zorganizovat. Dítě je v pořádku. Ty, ty a ty, pojďte sem. Potřebuju nosiče pochodní. Přestaňte už drmolit. Musíme vlka chytit."
Několik mužů zezelenalo, pokřižovalo se a ucouvlo. Kovář Odo zahrozil pěstí směrem k ústí uličky a řekl: „Jak? V tomhle blátě nezůstávají stopy, stejně jako jinde, kde je dlažba. Ten zloduch nepozorovaně doběhne do svého domu a změní se zpátky v jednoho z nás."
Frodoart pozoroval tváře, které se vynořovaly a mizely v pohyblivých stínech. „Víme, že to není nikdo z nás, kdo jsme zde," přehlušilo páže šumění davu, „ani nikdo z pastevců v bráně. To nám trochu pomůže. Ať si každý pamatuje, kdo stál vedle něj."
Hugi zatahal Holgera za rukáv. „Můžeme ho vystopovat, jestli chceš," řekl. „Chlupy v mém nose se škubou jeho pachem."
Holger nakrčil nos. „Já cítím jenom hnůj a odpadky."
„Ach, ale ty nejsi žádný lesní skřítek. Rychle, mládenče, sundej mě dolů a já budu sledovat stopu. Ale buď mi stále nablízku!"
Holger zvedl Alianoru dozadu do sedla — otec holčičky jí políbil zablácenou nohu — a následoval Hugiho hnědou postavu. Frodoart a Odo mu kráčeli po boku se zvednutými pochodněmi. Asi dvě desítky mužů se tlačily za nejodvážnějšími vesničany, v rukou měli nože, klacky a kopí. Holgera napadlo, že kdyby toho lykantropa chytili, bylo by možné udržet ho hrubou silou, dokud by ho nesvázali provazy. Potom... ale nechtěl se zabývat myšlenkou na to, co by následovalo.
Hugi se proplétal uličkami několik minut. Vynořil se na tržišti, které bylo vydlážděné a o něco jasnější pod hvězdnou oblohou. „Joj, ten pach je jasný jako hořčice," zvolal. „Nic na světě nepáchne jako vlkodlak ve své zvířecí podobě."
Holger uvažoval, zda to způsobují žlázovité výměšky. Kameny dutě zvonily pod Papillonovými podkovami.
Ulice, kterou se vydali z tržiště, byla více méně vydlážděná a poměrně široká. Tu a tam se objevovaly osvětlené domy, ale lidí uvnitř si Hugi nevšímal. Běžel přímo, dokud se za Holgerovými zády neozval nářek.
„Ne!" zaúpěl Frodoart. „Do sídla mého pána ne!"

Rytířovo sídlo stálo samostatně proti kostelu na náměstí jinak lemovaném domy. Kuchyně a stáje byly oddělené budovy. Samotné sídlo bylo nevýrazné, dřevěná stavba s doškovou střechou, jen o málo větší než průměrný přízemní domek v Holgerově světě. Měla tvar písmene T, přičemž levá část břevna se zdvihala ve věž, které si všiml už předtím. Vchod na konci kolmé části byl zavřený. Zpoza okenic prosvítalo světlo, ve stájích štěkali psi.
Hugi se přiblížil k železem zdobeným dveřím. „Přímo sem ten vlkodlak uprchl," prohlásil.
„Přímo k rodině mého pána!" Frodoart zkusil závoru. „Zavřeno. Sire Yve! Slyšíš mě? Jsi v pořádku?"
„Odo, jisti dům zezadu," vyštěkl Holger. „Alianoro, vznes se do vzduchu a hlas všechno neobvyklé." Dojel ke dveřím a zaklepal na ně jilcem meče. Kovář shromáždil několik mužů a běžel dozadu. Hugi ho následoval. Na náměstí proudilo stále víc lidí. V prchavých záblescích žlutého světla pochodní rozpoznal Holger mezi nimi některé pastevce. Sedlák Raoul se protlačil davem a připojil se k němu s kopím v ruce.
Klepání se dutě rozléhalo. „Jsou tam snad mrtví?" vzlykal Frodoart. „Rozrazte ty dveře! Jste mužové nebo psi, proč váháte, když vás váš pán potřebuje?"
„Jsou tady nějaké zadní dveře?" otázal se Holger. Krev mu bušila ve spáncích. Neměl strach z vlkodlaka, dokonce ani pocit něčeho zvláštního. Tohle bylo správné — pro takovou práci byl zrozen.
Hugi se prodral změtí nohou a zachřestil Holgerovými třmeny, aby upoutal jeho pozornost. „Žádné další dveře, ale hodně oken, do jednoho jsou těsně uzavřené," hlásil skřítek.
„Werewolf ještě neopustil tohle stavení. Očichal jsem všechno kolem. I kdyby seskočil z věže, odhalil bych místo, kam by musel přistát. Teď má všechny cesty zatarasené. Máme ho v pasti."
Holger se rozhlédl kolem. Vesničané se přestali motat sem a tam; obklopili sídlo, nahloučení v jednom davu a velmi tiší. Světlo z pochodně se mihotalo na vyděšené bledé ženské tváři, potem zbroceném zarostlém muži, zableskly se polekané oči ve stínu. Nad hlavami se ježily zbraně, kopí, sekery, halapartny, kosy a cepy. „A co služebnictvo?" zeptal se Frodoarta.
„Nikdo tam není, sire," odvětilo páže. „Domácí sloužící jsou z města, po setmění chodí domů a zůstává tam jen starý Nicholas pro potřeby rodiny. Viděl jsem ho tam, stejně jako lidi ze stájí... Dostaňte nás dovnitř!"
„To se chystám, když mi uděláte trochu místa."
Frodoart a Raoul uvolnili prostor s dobře míněnou, i když surovou razancí. Holger poplácal Papillona po hřívě a zamumlal: „Tak, hochu, teď ukažme, k čemu jsme dobří." Postavil koně na zadní. Přední kopyta zabušila do ohoblovaných prken. Jednou, dvakrát, třikrát, pak se závora utrhla a dveře se rozletěly.
Holger vjel do jediné dlouhé místnosti. Špinavou podlahu pokrýval rákos. Nad lavicemi zapuštěnými podél stěn visely zbraně a lovecké trofeje. Mezi trámy povlávaly zaprášené bitevní prapory. Nástěnné svícny docela dobře osvětlovaly místnost, která byla až ke dveřím na konci prázdná. Za nimi je určitě ona kolmá část písmene T, soukromé pokoje sira Yva a jeho rodiny. Ze shromáždění mužů za Holgerem se ozval výkřik. Neboť v těch dveřích stála postava, ocelově se lesknoucí v záři svíček.
„Kdo jsi?" Muž zamával mečem nad svým štítem. „Co je to za vandalství?"
„Sire Yve!" vykřikl Frodoart. „Ten vlk ti neublížil?"
„Jaký vlk? Co to k čertu provádíte? Ty lotře, jakou výmluvu máš, že ses sem vloupal? Jsi můj úhlavní nepřítel? Jestli ne, Bůh tě opatruj, hned ho z tebe můžu udělat!"
Holger sesedl a přistoupil blíž. Sir Yve de Lourville byl vysoké, spíš hubené postavy s melancholickým protáhlým obličejem a svěšeným šedým knírkem. Měl na sobě dokonalejší zbroj než Dán, helmici s hledím, lehký krunýř, chrániče na pažích, na loktech, stehnech a holeních, a k tomu kroužkové brnění. Na štítě měl vyrytou černou vlčí hlavu, rudě a stříbrně orámovanou, což Holgerovi připadalo děsivě sugestivní. Pokud byl nějaký vzdálený předek čistokrevný loup-garou, další generace by tuhle skutečnost sice mohli tajit, ale přetrvávala by jako tradiční erb...
„Říkají mi Holger Dánský. Vlkodlak se objevil přede mnou a mnoha dalšími lidmi. Jen z božího milosrdenství jsme zachránili dítě, které uloupil. A teď jsme ho vystopovali až sem."
„Pravda," řekl Hugi. „Ta stopa vede přímo k vám."
Mezi poddanými proběhlo zašumění, jako první závan větru před bouří.
„Lžeš, skřete! Sedím tady celý večer. Nevstoupilo sem žádné zvíře." Sir Yve bodl svým mečem směrem k Holgerovi. „Není tu přítomen nikdo kromě mé nemocné ženy a dvou mých dětí. Jestli tvrdíš něco jiného, budeš to muset dokázat v souboji se mnou."
Hlas se mu zachvěl. Nebyl příliš zdatným řečníkem. Raoul zaútočil jako první: „Jestli je to tak, jak pravíš, sire Yve, pak jeden z tvé rodiny musí být tím démonem."
„Protentokrát ti odpustím," zvolal sir Yve divoce. „Vím, že jsi rozrušený. Ale další, kdo pronese taková slova, se bude houpat na šibenici."
Frodoart tam stál a slzy mu stékaly po tvářích. „Skřítku, skřítku, jak si můžeš být tolik jistý?" naříkal.
Sir Yve se zachytil jeho otázky. „Ano, komu uvěříte — tomuhle pokřivenému skrčkovi a potulnému rytíři, nebo svému pánovi, který vás celé roky ochraňoval?"
Za ním se objevil asi čtrnáctiletý chlapec, štíhlý a plavovlasý. Na hlavě měl nasazenou helmu a v ruce meč a štít, které popadl ve zjevném spěchu, neboť jinak byl oděn do barevné tuniky
a nohavic, což byl místní ekvivalent bílé vázanky. Ovšem, blesklo Holgerovi hlavou, na téhle výspě civilizace chodí aristokrat slavnostně oblečen.
„Tady jsem, otče," vydechl mladík. Zelené oči přimhouřil na Holgera. „Jsem Gui, syn sira Yva de Lourville, a třebas mě ještě nepasovali na rytíře, nazývám tě zrádcem a vyzývám tě k boji." Bylo by působivější, kdyby mu mladistvě nepřeskakoval hlas, ale přesto to bylo dojemné.
Jistě, proč ne? Lykantrop je naprosto slušná osoba, s výjimkou okamžiků, kdy vztekle zatouží změnit podobu.

Holger vzdychl a odložil svůj nůž. „Nechci zápasit," řekl. „Jestli mi tvoji lidé nevěří, odejdu pryč."
Poddaní váhali, pohlédli na podlahu, pak zpátky na Holgera a Yva. Frodoart se pokusil pokradmu nakopnout Hugiho, který však uskočil. Vtom vešel do dveří kovář Odo a uvolnil cestu pro Alianoru. „Labutí panna chce promluvit," oznámil. „Labutí panna, která zachránila Lusianu. Buďte zticha, vy skopové hlavy, nebo vám natluču."
Rozhostilo se ticho, až uslyšeli, jak venku vyjou psi. Holger si všiml, jak Raoul svírá kopí, až mu zbělely klouby. Drobný muž v kněžském rouchu klesl na kolena s krucifixem v ruce. Guimu poklesla jeho bezvousá brada. Sir Yve se nahrbil, jako by byl zraněný. Všechny oči se upřely na Alianoru. Stála tam štíhlá a vzpřímená, světlo svící se jí mihotalo na měděných vlasech.
„Někteří z vás jistě znají mé jméno, jsem labutí panna, která bydlí u jezera Arroy. Nemám v lásce vychloubání, ale v místech blíže mému domovu, jako je Tarnberg a Cromdhu, vám řeknou, kolik ztracených dětí jsem přinesla zpátky z lesů a jak jsem přiměla samotnou Mab, aby sňala kletbu, kterou uvalila na mlynáře Filipa. Znám Hugiho celý svůj život a zaručuji se za něj. Nikdo z nás nemá co získat pomluvou. Je to vaše štěstí, že nejlepší rytíř, jaký se kdy zrodil, přišel právě včas, aby vás osvobodil od werewolfa, než zmařil lidský život. Naslouchejte mu, pravím!"
Jakýsi stařec se přibelhal blíž. Zamžoural napůl slepý a pronesl do ticha: „Chceš říci, že tohle je Ochránce?"
„O čem to mluvíš?" zeptal se Holger s jistým úžasem.
„Ochránce... ten, který se navrátí, až bude nejvíc potřeba... legenda, kterou mi vyprávěl můj děd, nezmiňuje jeho jméno, ale jsi to ty, rytíři, jsi to ty?"
„Ne..." Holgerův protest zanikl ve vřavě připomínající blížící se příliv. Raoul vyskočil kupředu s napřaženým kopím. „Nebesa, není mým pánem ten, kdo krade děti!" vykřikl sedlák. Frodoart se po něm ohnal mečem, ale slabě. Rána byla odražena žerdí kopí. V následujícím okamžiku čtyři mužové páže spoutali.
Sir Yve se vrhl na Holgera. Dán vytasil svou zbraň právě včas, aby ránu odrazil. Opětoval úder s takovou silou, že protivníkovi rozbil okraj štítu, Yve se zapotácel. Holger mu vyrazil meč z ruky. Dva sedláci chytili svého pána za paže. Gui se snažil zaútočit, ale vidle ho píchly do prsou a odhodily ho zpátky ke zdi.
„Zkroťte ty lidi, Odo, Raoule!" popadl Holger dech. „Ať nikoho nezraní. Ty, ty a ty." Ukázal na několik velkých dychtivě vyhlížejících mladíků. „Hlídejte vchod. Ať nikdo neodejde. Alianoro, Hugi, pojďte se mnou."
Zasunul meč zpět do pochvy a spěchal dál. Chodba obložená vyřezávaným dřevem vedla příčně do hlavní místnosti, s jedněmi dveřmi na každém konci a jedněmi uprostřed. Holger zkusil právě ty. Rozletěly se do komnaty, která byla vyzdobená kůžemi a tapetami, prožranými od molů. Světlo tenkých voskových svic dopadalo na ženu, ležící na posteli s nebesy. Prošedivělé vlasy jí zplihle visely kolem zarudlého pohledného obličeje — smrkala a kýchala do kapesníku.
Pořádně silná chřipka, usoudil Holger. Dívka, která seděla vedle postele a nyní vstala, byla zajímavější— bylo jí asi šestnáct, ale měla hezkou postavu, dlouhé žluté copy, modré oči, špičatý ohnutý nos a půvabná ústa. Na sobě měla jednoduché šaty bez zapínání, přepásané páskem se zlatou sponou.
Holger se uklonil. „Promiňte, že vás rušíme, madame, mademoiselle. Je to z čiré nezbytnosti."
„Já vím," ozvala se dívka nejistě. „Slyšela jsem."
„Vy budete zřejmě slečna Raimberge."
„Ano, dcera sira Yva. Moje matka Blancheflor." Dáma si utřela nos a hleděla na Holgera se strachem zastřeným fyzickými útrapami. Raimberge zalomila svýma drobnýma ručkama. „Nemohu uvěřit tomu, co si myslíte, pane. Že jeden z nás je... je ten netvor..." Potlačila slzy; byla to rytířova dcera.
„Jeho pach vede sem," pravil Hugi.
„Neviděla některá z vás, jak sem to zvíře vstupuje?" zeptal se Holger.
Blancheflor zavrtěla hlavou. Raimberge začala vysvětlovat: „Gui i já jsme byli každý ve své komnatě, chystali jsme se na večeři, moje matka spala tady. Dveře jsme měli zavřené. Můj otec byl ve velké světnici. Když jsem zaslechla ten povyk, spěchala jsem uklidnit matku."
„Tak tím werewolfem musí být sám Yve," ozvala se Alianora.
„Ne, můj otec ne!" zašeptala Raimberge. Blancheflor si zakryla tvář. Holger se otočil na podpatku. „Rozhlédneme se tady," řekl.
Guiův pokoj našli u úpatí věže, na jejíž vrchol vedlo schodiště. Byl přecpaný chlapeckými potřebami. Raimbergina komnata byla na opačném konci chodby, a v ní truhla s výbavou nevěsty, kolovrátek a všechno ostatní příslušející mladé dívce z aristokratického, byť zchudlého rodu. Všechny tři zadní místnosti mely okna a Hugi nedokázal pach přesně lokalizovat. Tvrdil, že je všude; vlk se zdržoval v téhle části domu každou noc. A ostatní ho ani nemuseli vidět. Mohl vycházet i vracet se oknem, když všichni ostatní spali.
„Jeden ze tří," řekla Alianora. Její hlas zněl nešťastně. „Tří?" Hugi zvedl obočí. „Proč myslíš, že ta dáma nemůže být tím zvířetem? Copak by nenabyla zdraví, hned jak by se změnila ve vlka?"
„Opravdu? Já nevím. Werewolfové nejsou tak běžní, abych
někdy slyšela, co se stane, když nějaký onemocní... tak tedy čtyři. Jeden ze čtyř."
Holger se zachmuřeně vrátil do hodovní síně. Raoul a Odo zde zavedli jakýs takýs pořádek. Muži stáli podél zdí, Papillon u hlavních dveří. Yve a Gui seděli na vysokých židlích, ruce a nohy měli svázané. Frodoart se choulil pod nimi, odzbrojený, ale jinak nezraněný. Kněz odříkával svůj růženec.
„Tak co?" Raoul se divoce obrátil k příchozím. „Kdo je ten prokletý?"
„To ještě nevíme," řekla Alianora.
Gui plivl po Holgerovi. „Když jsem tě poprvé viděl bez přilby, nedokázal jsem si představit, že jsi rytíř," posmíval se chlapec. „Teď, když vidím, že přepadáš bezbranné ženy, vím, že jím nejsi."
Raimberge vešla za Hugim. Přistoupila k svému otci a políbila ho na tvář. Pak pohledem přelétla síň a zvolala: „Jste horší než zvěř, vy, kdo se obracíte proti svému oddanému pánovi!" Odo zavrtěl hlavou. „Ne, slečno," namítl. „Pán,

který zklame své lidi, není jejich pánem. Sám mám drobotinu. Nebudu riskovat, že budou sežráni zaživa."
Raoul udeřil koncem svého kopí do dřevěného obložení. „Ticho tady!" vyštěkl. „Ten vlk dnes v noci zemře. Jmenujte ho, sire 'Olgere. Nebo ji. Jmenujte nám toho vlka."
„Já..." Holgerovi se udělalo náhle nevolno. Olízl si rty. „Nemůžeme ho poznat," ozval se Hugi. „Tak." Raoul se zamračil na ponuré shromáždění v odraných šatech. „Toho jsem se obával. Tak, přizná se to zvíře samo? Zabiju ho milosrdně, stříbrným nožem do srdce."
„Stačí železným, když je teď člověk," řekl Odo. „Tak jen vystup. Promluv, nerad bych tě dával na mučidla."
Frodoart se pohnul. „Než to uděláš," zvolal, „budeš mi muset stáhnout ruce ze svého krku." Nikdo mu nevěnoval pozornost.
„Jestliže se nikdo nepřizná," řekl Raoul, „pak bude nejlépe, když zemřou všichni. Máme tu kněze, aby je vyzpovídal."
Gui potlačil vzlyk. Raimberge ztuhla jako socha. Slyšeli, jak Blancheflor kašle v temné části domu.
Yve jako by se schoulil do sebe. „Tak dobře," pravil bezbarvě. „Já jsem ten vlk."
„Ne!" zaječel Gui. „To já!"
Raimberge chvíli stála, než se jiná rtech objevil trpký úsměv. „Oba velkoryse lžou," řekla. „Neboť já jsem ten, kdo mění podoby, dobří lidé. Ale nemusíte mě zabíjet, jenom hlídat do doby, než odjedu na svou svatbu do Vídně. Tak daleko od Farizie budu mimo dosah sil, které mě nutily se proměňovat." „Nevěřte jí," odporoval Gui. Yve divoce zavrtěl hlavou.
Chraptivé volání mohla být Blancheflor, beroucí vinu na sebe. „Takhle se nikam nedostaneme," prohlásil Raoul. „Nemůžeme riskovat, že pustíme loup-garoua na svobodu. Otče Valdabrune, připravíte poslední obřad pro tuto rodinu?"
Holger vytáhl meč a skočil před vysokou židli. „Nikdo nebude zabíjet nevinné, jen přes mou mrtvolu," pronesl čísi hlas, ve kterém Dán s úžasem poznal svůj vlastní.
Kovář Odo sevřel pěsti. „Nerad bych se s tebou pustil do křížku, sire 'Olgere," řekl, „ale bude-li to třeba kvůli mým dětem, udělám to."
„Jestli jsi Ochránce," ozval se Raoul, „jmenuj nám našeho nepřítele."
Holgera se znovu zmocnila strnulost, takže neměl daleko ke zhroucení. Cítil, jak mu do zad pálí tři páry očí: ustaraný Yve, vášnivý Gui a tolik nadějná Raimberge. Slyšel sípáni nemocné ženy. Ach Bože, který vy haníš démony, pomoz mi nyní. Až potom si uvědomil, že pronesl svou první vědomou modlitbu od dětství.
Jeho myšlenky však ovládlo něco jiného, běžné uvažování inženýra. Dnes již nebyl tolik přesvědčen o svém starém rčení, že všechny problémy v životě jsou praktické povahy. Ale tenhle byl. Záležitost logické analýzy. Nebyl žádný detektiv, ale stejně tak ani vlkodlak nebyl profesionální zločinec. Muselo existovat...
Náhle pochopil. „U všech svatých, ano!" vykřikl.
„Co? Co? Co?" Muži prudce vyskakovali. Holger zamával svým mečem ve vzduchu. Slova se z něj Hnula. Nevěděl sám, co řekne dál, přemýšlel nahlas v té vřavě, ale naslouchali mu s úžasem:
„Poslyšte, ten, koho hledáme, mění podobu od narození. Nepotřebuje žádnou kouzelnou kůži jako tady labutí panna. Ale potom se jeho oblečení nemůže změnit s ním, že ano? Takže musí vycházet nahý. Frodoart mi řekl okamžik předtím, než se ten vlk objevil, že právě opustil pána v plné zbroji. A že tady byl sám. Ani s něčí pomocí by se sir Yve nedokázal dostat z brnění ven a potom zase zpátky do něj během těch několika minut, co na to měl. Takže on werewolf není.
Gui se také snažil přiznat vinu, aby zachránil toho skutečného. Ale předtím už sám sebe vyloučil. Zmínil se, že mě viděl bez přilby. To bylo na chvilku, když jsem se zastavil a ptal se na cestu sem. Jak se spustil ten poprask, znovu jsem si ji nasadil. Vlkodlak to nemohl vidět. On — ne, ona — ona byla v domě. Vnikla tam zadními dveřmi a utekla předním oknem, které mělo zavřené okenice. Gui mě mohl vidět bez přilby ve světle pochodní jedině z vrcholu věže nad svým pokojem. Všiml jsem si, že přesahuje okolní střechy. Asi vylezl nahoru, aby se díval, jak se zahánějí stáda dovnitř. Takže nebyl nikde poblíž toho místa, kde jsme viděli vlkodlaka.
Paní Blancheflor..." Zarazil se. Jak pro všechno na světě, na všech světech, má vysvětlit teorii bakteriologického původu nemocí? „Paní Blancheflor má nemoc, která nenapadá psovité šelmy. Kdyby jí změna ve vlka neprospěla, byla by příliš slabá na to, aby mohla běhat tak, jak jsem viděl prchat to zvíře. Kdyby jí změna prospěla, to, co způsobilo její nemoc, by nemohlo přežít ve zvířecím těle. V téhle chvíli by nemohla mít horečku a rýmu, je to jasné? V obou případech ji můžeme vyloučit."
Raimberge se přikrčila zády ke zdi. Její otec vyrazil přerývaný výkřik a otočil se ve snaze dosáhnout na ni svázanýma rukama. „Ne, ne, ne," lezl po kolenou. Z davu poddaných zazněl zvuk,
jakoby od samotného vlka. Začali se přibližovat, jednolitá masa
rukou a zbraní.
Dívka klesla na všechny čtyři. Její tvář se začala děsivě vraštit a proměňovat. „Raimberge!" zařval Holger. „Ne! Nedovolím jim..." Raoulovo kopí po ní bodlo. Holger ho srazil stranou a přesekl jeho žerď mečem.
Raimberge zavyla. Alianora klesla na kolena a zachytila napůl změněné tělo v náručí. „Ne," prosila. „Ne, sestro, vrať se. On přísahá, že tě zachrání." Čelisti po ní chňaply. Vsunula svou paži napříč do úst a přetáhla rty přes tesáky, aby vlk nemohl kousat. Zápasila s tou bytostí, dokud ji nezklidnila. „Děvče, děvče, myslíme to s tebou dobře."
Holger se vrhl do davu. Strhla se vřava. Ale poté, co několik přítomných poslal k zemi, pěstí nebo plochou stranou meče, utišili se. Prskali a reptali, ale muž v brnění v nich budil hrůzu. Obrátil se k Raimberge. Vrátila se do své lidské podoby a plakala v Alianořině objetí. „Nechtěla jsem tím být. Nechtěla jsem. Přišlo to na mě. A... a tolik jsem se bála, že mě upálí... Je má duše ztracená, otče Valdabrune? Myslím, že už asi musím být v pekle. Jak jen ty děti křičely..."
Holger si vyměnil pohled s knězem. „Je nemocná," řekl Dán. „Není ďáblem o své vlastní vůli. Nemůže si pomoci."
Yve zíral před sebe jako slepý. „Měl jsem tušení, že by to mohla být ona," mumlal. „Když ten vlk kolem mě vběhl dovnitř a já věděl, kde jsou Blancheflor a Gui — zavřel jsem závoru. Doufal jsem jen, že by to mohlo pominout, až

odjede..."
Holger se napřímil. „Nevím, proč by nemohlo," odpověděl. „Pokud tomu rozumím, ta myšlenka není vůbec od věci. Nechtě ji odjet dost daleko, kde bude vliv Středosvěta příliš slabý, aby na ni působil. Do té doby ji samozřejmě musíte držet pod dohledem. Teď toho lituje, ale myslím si, že jí to nevydrží."
„Po svítání ano, až se probudí její lidská duše," dodal kněz. „Pak bude jistě potřebovat útěchu."
„Tak," kývl Holger, „zatím se nestalo nic opravdu vážného. Její otec může zaplatit odškodné těm, kteří utrpěli ztrátu, a rodičům, jejichž děti byly zraněny. Vypravte ji do Vídně co možná nejdříve. Troufám si tvrdit, že po sto mílích by měla být v úplném bezpečí. Nikdo v celé Říši o tom nemusí vědět."
Raoul s monoklem na oku se vrhl k nohám sira Yva, zatímco Odo s krvavým nosem neohrabaně rozvazoval jeho pouta.
„Pane, odpusť nám," žadonil sedlák.
Yve se unaveně usmál. „Obávám se, že já vás musím prosit o odpuštění. A ze všeho nejvíc tebe, sire Olgere."
Raimberge zvedla obličej zbrocený potem. „Svažte mě," za-jíkla se. „Já, já cítím, jak se ta temnota vrací. Do úsvitu mě dejte pod zámek." Natáhla paže pro provazy, kterými svázali jejího otce. „Zítra, rytíři, ti budu moci poděkovat... za to, že jsi zachránil mou duši před peklem."
Frodoart objal Holgerovi kolena. „Ochránce přišel," řekl.
„Proboha!" protestoval Dán. „Prosím, přestaň s tím nesmyslem. Nesnáším dojemné scény a tady jsem chtěl jen sehnat nějaké jídlo. Ale mohl bych nejdřív dostat trochu vína?"

15

Vedle nutnosti získat radu zkušených dříve, než Morgana le Fay vymyslí nějaký nový ďábelský kousek, se Holger necítil v Lourvillu příjemně. Yveho rodina mu sice byla vděčná, ale neměli zapotřebí další rušení soukromí v téhle složité době. Prostý lid ho poněkud unavoval; kdykoli se vydal ven, ihned ho obklopil dav obdivovatelů. Lady Blancheflor ho požádala, aby ji požehnal, a za několik hodin pak mohla vstát. Stejně se už měla uzdravit, nejhorší fázi chřipky měla za sebou, ale Holger si dokázal představit, že se k němu seběhnou všichni nemocní se spalničkami a revmatismem z okruhu desíti mil.
Tak či tak, nakonec se zdržel jen jediný den a časně zrána vyrazil dál. Sir Yve trval na tom, že Alianoře věnuje koně, což přišlo vhod. Nějaké peníze by se hodily ještě víc, ale žádný muž pasovaný na rytíře by samozřejmě nikdy nepřivedl řeč na něco tak přízemního.
Několik dalších dní příjemně uběhlo. Toulali se po kopcích, údolích a v lesích, schovávali se, když pršelo, zastavovali se u jezer, aby se vykoupali a nachytali ryby. Tu a tam zahlédli bílou postavu lesní víly nebo zlatého gryfa na sluneční obloze; ale obyvatelé Středosvěta je nechávali na pokoji.
Alianora, jakkoliv milá a půvabná dívka, měla coby společník na cestách i své stinné stránky. Její samočisticí a samoobnovující se labutí tunika Holgera vyváděla z míry: téměř to vypadalo, jako by jí rostla skutečná kůže. Když ji potom bezelstně svlékla u prvního jezírka, vyvedla ho tím z míry dokonale. Občas se objevovali její lesní přátelé; veverka s nabídkou ovoce by ještě šla, ale když se do tábora vplížil lev a položil Alianoře k nohám čerstvě uloveného jelena, Holger měl ještě půlhodinu potom napjaté nervy. Horší však byla morální povinnost sdělit jí úplnou a vyčerpávající pravdu o sobě, o svém původu a záměrech. Ne že by nebyla dostatečně chápavá, ale... Skutečným problémem pak byl její postoj k němu. U všech čertů, nechtěl se s ní zaplést. Dovádění v seně s někým jako Meriven nebo Morgana byla jedna věc. Alianora byla něco jiného. Románek s ní by neprospěl ani jedné straně, když hodlal při první možné příležitosti tenhle svět opustit. Ale ona se chovala tak, že jen stěží dokázal zůstat džentlmenem. Tak nesměle a dojímavě doufala v jejich sblížení.
Jednoho večera vzal Holger Hugiho stranou. Právě strávil hodinu líbáním Alianory na dobrou noc a jen veškerou silou vůle — či nevůle — se přiměl skončit a poslal ji spát. „Poslyš," začal, „ty víš, co se mezi ní a mnou děje."
„Toť se ví, že vím," zašlebil se skřítek. „A je to tak dobře. Žila příliš dlouho bez blízkých přátel kromě zvířat a drobného národa." „Ale... ale tys mi říkal, abych se před ní kontroloval." „To bylo předtím, než jsem tě pořádně poznal. Teď myslím, že jsi pro ni ten pravý, a to děvče muže potřebuje. Mohli byste nám společně vládnout v lesích. Měli bychom z tebe radost." „Můj ty smutku! Ty mi vůbec nepomáháš." „Pomáhám, jak jen můžu," hájil se Hugi dotčeně. „Ty nevíš, kolikrát jsem odvracel tvář, nebo odcházel do lesů, abyste mohli být sami."
„Ale to jsem ne... Ach, to je jedno."
Holger si zapálil fajfku a zasmušile hleděl do ohně. Nebyl žádný donchuán. Nechápal, proč se mu v tomhle světě vrhá do náruče jedna žena za druhou. Meriven a Morgana k tomu měly dobré praktické důvody, ale nebyl tak hloupý, aby nevycítil, že je jejich práce bavila víc než obvykle. Alianora se do něj docela jednoduše zamilovala. Proč? Netrpěl žádnými iluzemi o své neodolatelnosti.
Ale jeho druhé já mohlo být samozřejmě jiný případ. Domníval se, že jeho pozvolný návrat k zapomenutým zvykům se projevil bezpočtem drobností, které změnily celkový dojem, jenž vyvolával. Jaký vlastně byl, ten rytíř se srdci a lvy? Dobrá, tak se podívejme. Zjistěme to na základě toho, co se dosud stalo. Očividně mocný bojovník, což v tomto světě platilo za největší přednost. Bodrý, dobrosrdečný rváč, nijak zvlášť bystrý, ale sympatický. Podle všeho tak trochu idealista: Morgana hovořila o jeho obraně Zákona, i když na straně Chaosu by získal mnohem víc. Musel to se ženami umět, jinak by ho taková mazaná potvora jako ona sotva s sebou zvala do Avalonu. A... a... to bylo asi všechno, co dokázal vyvodit. Nebo na co si dokázal vzpomenout?
Ne, počkat, Avalon. Holger se podíval na svou pravou ruku. Stejná ruka spočívala na balustrádě ze zeleného malachitu, na níž byly rozestaveny stříbrné postavy, ozdobené drahokamy. Vzpomínal, jak mu slunce zalévalo hřbet ruky a měnilo chloupky ve zlaté drátky na hnědé kůži, jak stříbro pod jeho dlaní bylo teplejší než kámen a jak rubíny

karmínově žhnuly. Přímo pod balustrádou byl rozeklaný útes ze skla. Shora viděl, jak se v jeskyních tříští světlo do milionu duhových zlomků a zase se rozstřikuje ven, v horkých rudých, zlatých a fialových jiskřičkách. Moře pod nimi bylo tak temné, takřka purpurové, s neskutečnou pěnou jako padlý sníh v místech, kde útes brázdil vodní hladinu... neboť Avalon nikdy nesetrvával na jednom místě, ostrov plul nad západním oceánem v oparu vlastního kouzla...
Tady jeho vzpomínky končily. Holger si povzdechl a uložil se ke spánku.
Asi tak po týdnu — přestal počítat dny - opustili divočinu a vstoupili do končin, kde les přecházel v nízký porost. Na kopcích se vlnila žlutá pole s obilím. Chlupatí malí koníci a krávy se pásli v ohradách. Objevovalo se stále víc pastýřských chalup, v tomhle kraji většinou z lepenice, nakupených ve vískách uprostřed obdělané půdy. Tu a tam byl vidět dřevěný hrad obehnaný hradbou z kůlů. Ty modernější kamenné ležely dál na západ, kde naplno vládla Svatá říše. Hory, které Holger přešel, a soumračná stěna Farizie se úplně ztratily z dohledu. Na severu však viděl mlhavou modrou linii mnohem vyššího pohoří, jehož tři bledé zasněžené vrcholky jako by osamoceně pluly po obloze. Hugi tvrdil, že za nimi se také rozkládá Středosvět. Není divu, že všichni místní muži chodili ozbrojení i při práci na polích; není divu, že spletitou hierarchii obyvatelstva Říše tady nahrazovala pohraniční neformálnost. Rytíři, kteří ubytovali poutníky dvě noci za sebou, byli nevzdělaní, hrubozrnní válečníci západního typu, ačkoliv docela přátelští a chtiví nových zpráv.
Za soumraku třetího dne v zemědělském kraji vstoupili do Tarnbergu, který se podle Alianory nejvíce z celé východní poloviny tohoto vévodství podobal městu. Ale místní hrad byl prázdný. Baron a jeho synové padli v bitvě proti barbarským nájezdníkům ze severu, jeho paní odešla na západ ke svému říšskému příbuzenstvu a žádný následník zatím nedorazil. Byl to důsledek všeobecné smůly v posledních několika letech, záření Chaosu, jak obyvatelé Středověta mobilizovali své síly. Tarnberští muži teď stavěli vlastní hlídky na dřevěných hradbách a vládli si prostřednictvím improvizované stavovské rady.
Při příjezdu Holger spatřil dlážděnou ulici, na níž si hrály děti, psi a prasata, jak se vine mezi napůl roubenými domy k tržišti s dřevěným kostelíkem poněkud připomínajícím norský plaňkový kirk. Papillon kráčel hlučnou změtí řemeslníků a hospodyň, kteří na něj zírali, neobratně se uklaněli, ale neodvažovali se ho oslovit. Nemělo význam se představovat, proto zahalil svůj štít. Alianora, která jela vpředu s Hugim, byla dobře známá, a Holger slyšel, jak na ni volají.
„Hej, labutí panno, co tě sem přivádí?"
„Kdo je ten rytíř?"
„Co nového v lesích, labutí panno?"
„Co nového v Charlemontu? Nevidělas mého bratrance Hersenta?"
„Nevíš něco o farizijském vojsku?" V tom hlase zněla úzkost; lidé, kteří ho slyšeli, se křižovali. „Přivedla jsi pána, který nás ochrání?"
Dívka se usmívala a mávala, i když ne zcela bezstarostně. Neměla ráda kolem sebe tolik zdí a lidí.
Přivedla Holgera k domu ještě užšímu a nepravidelnějšímu, než byly ostatní. Nad dveřmi byl k balkonu připevněn vývěsní štít. Holger četl ozdobná písmena:

MARTINUS TRISMEGISTUS
Magister Magici
kouzla, čáry, proroctví, léčení, elixíry lásky,
požehnání, zaklínání, bezedné měšce,
zvláštní skupinové slevy

„Hm," ozval se. „To vypadá na podnikavého chlapíka."
„Ach, určitě," přisvědčila Alianora. „Je také v Tarnbergu apatykářem, zubařem, písařem, proutkařem a koňským doktorem."
Sklouzla svižně ze sedla a na okamžik odhalila dlouhé nahé nohy. Holger ji následoval a přehodil otěže přes kůl. Na cestě postávalo pár otrhaných chlapů s pohledy upřenými na koně a výstroj. „Hlídej tady ty věci, Hugi," řekl.
„Páni, jestli se někdo pokusí ukrást Papillona, tak ho lituju," odpověděl skřítek.
„Jo, toho se právě bojím," kývl Holger.
Byl na pochybách, zda má svěřit svoje tajemství se vším všudy tomuhle starosvětskému čarodějovi. Ale Alianora toho člověka vřele doporučovala a on nevěděl, kam jinam se obrátit.
Jak vcházeli do krámku, rozcinkal se zvonek. Uvnitř byla tma a spousta prachu. Na policích a stolech se kupila směsice lahviček, baněk, moždířů, alembiků, křivulí, mohutných knih vázaných v kůži, lebek, vycpaných zvířat a bůhvíčeho dalšího. Sova na bidýlku zahoukala, zpod nohou vyskočila kočka.
„Jen dál, jen dál, milý sire, okamžíček, prosím," zvolal ostrý vysoký hlas. Mistr Martinus přiklusal ze zadních místností a mnul si ruce. Byl to drobný mužíček v ošoupaném černém rouchu, na němž četným praním vybledly symboly zvěrokruhu. Kulatou lysou hlavu mu lemoval chomáč vousů, pomrkával slabýma očima a plaše se usmíval. „Ach, jak se daří, sire, jak se daří? Čím ti mohu být nápomocen?" A při bližším pohledu dodal: „Vida, to je ta malá labutí panna. Vejdi, má drahá, jen vejdi. Ale ovšem, ty už jsi tady, není-liž pravda? Ano, ano, namoutě jsi."
„Máme pro tebe úkol, Martine," řekla Alianora. „Možná je vskutku těžký, ale neznáme nikoho jiného, kdo by nám pomohl."
„Inu dobrá, učiním, co je v mých silách, má drahá, a ty rovněž, milý sire. Učiním, co je v mých silách. Promiňte."
Martinus setřel prach z pergamenu zavěšeného na zdi, což byl způsob, jak k němu přitáhl Holgerovu pozornost. Text na něm oznamoval, že jelikož Martinus filius Holofii splnil požadavky stanovené zkušební radou, a tak dále, a tak dále, nyní z moci mně svěřené regenty Univerzity v Rhiannonu tímto mu uděluji hodnost magistra v oboru magie, se všemi

výsadami a závazky z toho plynoucími, a tak dále, a tak dále.
„Obávám se, že nemůžu..." Holger se chystal vysvětlit, že nemá žádné peníze, ale Alianora mu vrazila loket do žeber.
„Tohle vyprávění vyjeví děsivá tajemství," řekla rychle. „Není pro ledajakého obyčejného horského čaroděje, jemuž by sežehla duši." Věnovala černokněžníkovi takový úsměv, že omráčil dokonce i Holgera, kterému nebyl určen. „Proto jsem přivedla tohoto rytíře k tobě."
„A, velmi prozíravé, dívenko, velmi prozíravé, mohu-li soudit. Pojďte dál, prosím, pojďte do mé pracovny a tam si popovídáme o tvém problému." Martinus se šoural před nimi do místnůstky, stejně tmavé a přeplněné věcmi, jako byl krámek. Shodil knihy z křesel, zabručel něco na omluvu své hospodyně, a pak nahlas vypískl: „Víno! Přines nám víno pro tři." Po krátké odmlce: „Ty tam! Povídám, probuď se! Víno pro tři."
Holger se sesunul do jednoho z křesel, které pod jeho vahou varovně zaskřípalo. Alianora zlehka usedla na okraj dalšího a těkala očima kolem sebe jako lapený pták. Martinus si našel
třetí křeslo, zkřížil nohy, propletl prsty a řekl: „Tak, sire, jaké máš tedy potíže?"
„No, ehm," začal Holger, „všechno to začalo tehdy, když... ach, zpropadeně, vlastně nevím, kde začít."
„Chtěl by ses natáhnout na pohovku?" zeptal se Martinus
starostlivě.
Do místnosti vplula láhev se třemi sklenkami a přistála na stole. „No konečně," zavrčel čaroděj. Po chvíli, když neviditelný služebník zřejmě odešel, pokračoval dál. „Povídám vám, v dnešní době neseženete slušnou výpomoc. Vůbec. Tenhle duch je třeba úplně nemožný. Nebo přinejmenším svérázný," zmírnil svůj soud. „Ne jako za mého dětství. Tenkrát každý znal svoje místo. A co se týče bylin a mumií a drcených ropuch, jemine, tyhle věci se už prostě nedělají tak jako dřív. A ty ceny! Můj drahý sire, nebudeš tomu věřit, ale jen za poslední čtvrtrok..."
Alianora zakašlala. „Ach, omluvte mě," řekl Martinus. „Odbíhám. Spatný zvyk, odbíhat od tématu. Musíte mi říct, abych neodbíhal." Nalil víno a nabídl je hostům. Dalo se pít. „Pokračuj, milý sire, prosím pěkně. Řekni, co máš na srdci."
Holger vzdychl a pustil se do svého příběhu. Martinus ho překvapoval otázkami a komentáři stejně pohotovými jako před časem vévoda Alfrik. Když Holger popisoval svůj pobyt u matky Gerdy, černokněžník zavrtěl hlavou. „Znám tu osobu," prohlásil. „Nemá dobrou povahu. Není divu, že ses dostal do potíží. Zahrává si s černou magií. Právě tihle praktikové bez koncese dělají naší profesi špatné jméno. Ale pokračuj, sire."
Na konci Martinus sešpulil rty. „Zvláštní příběh," řekl. „Ano, myslím, že tvůj předpoklad je správný. Skutečně jsi jádrem nějaké velmi závažné věci."
Holger se rozechvěle naklonil dopředu. „Kdo jsem?" naléhal. „Kdo nosí tři srdce a tři lvy?"
„Obávám se, že to nevím, sire Holgere. Domnívám se, že jsi, či jsi byl, nějakým významným člověkem v západních zemích, jako je třeba Francie." Martinus se zatvářil učeně: „Jsi obezná-
měn s mystickou geografií? Tak tedy věz, že celý svět Zákona — nebo člověka — je obklopen podivnými úkazy, jako je ostrov v moři Středosvěta. Na severu žijí obři, na jihu draci. Tady v Tarnbergu jsme blízko východnímu okraji lidského osídlení a víme něco málo o královstvích, jako je Farizie a Trollheim. Ale zprávy putují pomalu a cestou se vytrácejí. Takže máme jen mlhavé a zkomolené zvěsti o východních říších — a to nejen o panstvích Středosvěta v západním oceánu, jako je Avalon, Lyonesse a Huy Braseal, ale dokonce i o zemích obývaných lidmi, jako Francie a Španělsko. Takže, byť tento rytíř se srdci a lvy, kterým patrně jsi, může být běžným pojmem v tamté části světa, já ho neznám. A ani nemyslím, že se taková informace nachází v mých knihách, i když si už opravdu musím v dohledné době pořídit soupis své knihovny. Nicméně..." zatvářil se soustředěně a ztratil něco ze své nervozity, „obecně vzato, myslím, že dokážu odhadnout, co se stalo. Ten rytíř ze západu byl zřejmě pro Chaos příliš mocným nepřítelem v otevřeném střetu. Velmi pravděpodobně byl jedním z Vyvolených, tak jako Karel nebo Artuš, či jejich nejvýznamnější paladýnové. Nemyslím přímo svatý, ale bojovník, kterého Bůh obdařil neobyčejnými schopnostmi a uvalil na něj neobyčejné břímě. Rytíři Kulatého stolu a Karlova dvora jsou už dávno mrtví, ale jejich místo mohl zaujmout další hrdina. Takže, aby Chaos mohl mít naději na úspěch, musel být tento člověk odstraněn z cesty.
Morgana to mohla docela dobře provést sama. Zaklela by v něm jeho minulý život tak, aby mu nepomohlo žádné běžné kouzlo, proměnila by ho v dítě a uvrhla ho do toho tvého druhého světa s nadějí, že se nevrátí, dokud Chaos nezvratně nezvítězí. Proč ho jednoduše nezabila, nedokážu říct. Možná neměla to srdce. Nebo ho snad, pokud byl jedním z Vyvolených, chránily mocnější síly, než jsou ty její.
V každém případě věřím, že se sem měl vrátit v rozhodujícím okamžiku. Přímý zásah vyšší moci se zdá nepravděpodobný; při vší úctě, sire, pochybuji, že se už nacházíte ve stavu jasno-zřivosti, to kouzlo ve vaší mysli jistě přetrvává. Ne, myslím, že
Morgana nepochopila jednotu stvoření, o které, jak říkáte, jste sám hloubal. A v okamžiku nejvyšší nutnosti se ten hrdina musel vrátit. Středosvět nyní využívá veškerý svůj um a sílu, aby ho zastavil. Nebo respektive tebe." Martinus dokončil svou řeč nevzrušeně. „Je to pouhá teorie, můj milý sire. Pouhá teorie. Ale troufám si tvrdit, že známá fakta do ní zapadají."
Holger pokrčil rameny. Byla to děsivá situace. Nelíbilo se mu být figurkou na něčí šachovnici.
Ne, to ani nebyl. Byl svobodný. Příliš svobodný. Ztělesňoval sílu, o které vůbec nic nevěděl a s kterou neuměl zacházet. Ach, vem to ďas! Proč se tohle muselo přihodit ze všech lidí zrovna jemu?
„Můžeš mě poslat zpátky?" zeptal se napjatě. Alianora prudce vydechla a odvrátila se. Věděla, že se chci vrátit, pomyslel si Holger s nádechem lítosti, ale nevnímala to a až do této chvíle žila v jakémsi snu.
Martinus zavrtěl hlavou. „Ne, sire, bojím se, že tento úkol je pro mne příliš náročný. Velmi pravděpodobně bude příliš náročný pro kohokoliv, ať už smrtelníka, či obyvatele Středosvěta. }e-li můj odhad správný, není to tak, že by ses pouze zapletl do boje mezi Zákonem a Chaosem, nýbrž jsi jeho nedílnou součástí."

Povzdechl si. „Možná kdysi," řekl, „když jsem byl mladý a veselý a namyšlený, bych se ti pokusil vyhovět. Nemáš tušení, jaké mohou studenti provádět vylomeniny, pokud jsi nebyl na kouzelnické škole... Ale poznal jsem hranice svých možností. Obávám se, že ti neposkytnu valnou pomoc, a dokonce ani radu."
„Ale co mám dělat?" zeptal se Holger bezmocně. „Kam mám jít?"
„To nejsem schopen říct. A ještě — ještě je tady ten meč Cortana. Vyprávění o něm pochází ze západu, ale je tak nezvykle zřetelné a barvité, až si myslím, že ty popisované události se mohly odehrát někde mnohem blíž. Je to příběh o meči Cortana vykovaném ze stejné oceli jako Joyeuse, Durindal a Excalibur, a o tom, že jeden světec, skutečný světec, ho požehnal, aby v rukou právoplatného vlastníka ochránil Kristanii v době, kdy ostatní slavné zbraně odešly spolu se svými pány. Ale později, jak se vypráví, byl tento meč ukraden a zakopán na nějakém dalekém místě pochopy... koho? Morgany le Fay? Víš, oni ho nemohli zničit, ale s pomocí pohanů, na které nepůsobilo jeho posvěcení, ukryli Cortanu jinde, aby nemohl být použit proti nim."
„Mám se ho tedy pokusit najít?"
„Nebezpečná věc, mladíku. Avšak nevidím nic jiného, co by tě dokázalo dlouho chránit před nepřáteli. Něco ti povím." Martinus poklepal Holgerovi na koleno. „Povím ti, co udělám. Použiju své síly, a některé z nich jsou tak laskavé, že je nemusím nazývat bezvýznamnými, abych se pokusil zjistit, kdo jsi a kde je schovaný ten meč. Díky jeho auře by ho mohli zaznamenat vzdušní duchové, které mohu povolat. Ano, to je zřejmě nejlepší cesta."
„Nedokážeme ti ani vyjádřit své díky," ozvala se Alianora. Ve stavu úlevy, že Holger v příštím okamžiku bleskurychle nezmizí, ji podle všeho neznepokojovala ani vidina nebezpečí.
„Obávám se, že tu nemám místa pro hosty," řekl Martinus, „ale je tady hostinec, kde byste mohli přenocovat. Řekněte hostinskému, že vás posílám a — hm, ne, zapomněl jsem na ten jeho účet. Tak, a přijďte zase zítra... Ach, ano. Nechtěl bys změnit podobu kvůli tomu Saracénovi? Mám tu nějaké dobré maskování za velmi rozumnou cenu." „Saracénovi?" vykřikl Holger.
„Cože? Já jsem ti to neřekl? Bůh mě opatruj, takže neřekl. Dočista jsem zapomněl. Začínám být roztržitý. Musím si sestavit kouzlo na posílení paměti. Ach, ano, ten Saracén, o kterém jsi slyšel, tě hledal. Je také ve městě."

16

Hledání v knihách potvrdilo Martinovu domněnku, že nemá žádné dostatečně mocné kouzlo, které by dokázalo zvednout závoj z Holgerovy paměti. Ale několika magickými tahy a odporně smrdutým kouřem vybavil Dána novou tváří. Zrcadlo Holgerovi ukázalo, že mu ztmavl a zhrubl obličej; vlasy a krátké žluté vousy, které si pěstoval, byly teď černé a oči hnědé. Alianora vzdychla. „Předtím ses mi líbil víc," řekla.
„Až budeš chtít nabýt svého přirozeného vzhledu, zvolej Belgor Melanchos a tohle odvane," řekl Martinus. „Ale střež se přiblížit k posvátným předmětům. Například meč Cortana to kouzlo rozpustí taky. Tohle konkrétní kouzlo je sice jen lehkým hříškem, ale obsahuje pohanské prvky, a vliv posvátného... Zkrátka a dobře, drž se zpátky od požehnaných věcí. Věta o převrácené mocnině, však víš."
„Udělej radši něco s mým koněm," řekl Holger. „Je taky hodně výrazný."
„Člověče drahý!" vyhrkl Martinus.
„Prosím," předla Alianora. Její řasy na něj prosebně zamrkaly.
„Ach, tak dobrá, dobrá. Přiveď ho sem. Ale hlídej ho, ať tu nic neprovede."
Papillon vyplnil téměř celý krámek. Vyšel jako velký kaštanový válečný oř. Když už byl Martinus v tom, proměnil také Holgerův štít. Na otázku, jaký chce nový znak, si Dán dokázal vzpomenout pouze na Ivanhoa, a tak dostal strom vytržený s kořeny. Holger sám, protože byl součástí klamu, viděl všechny změny pouze v zrcadle.
„Přijďte zase zítra a já vám povím, co jsem se dozvěděl," řekl kouzelník. „Ale pamatujte, ne před polednem. Tihle venkované vstávají v nekřesťanskou hodinu."
Cestou do hostince míjeli kostel. Holger zastavil koně. Chtěl zajít dovnitř a pomodlit se. Ale ne, v tomhle přestrojení se neodvážil. Opět něco z toho neznámého rytíře? Musel být vcelku zbožný. Bylo těžké odjet zpátky do temnot, aniž by přijal hostii. .. Holger pobídl Papillona do klusu.
Mezitím se už snesla noc a oni klopýtali neosvětlenými ulicemi k hostinci. Na dvoře je přivítal zavalitý, bodře vyhlížející muž. „Hledáte ubytování? Ano, sire, máme útulný pokoj, kde nocovaly dokonce i korunované hlavy."
Což nám, doufám, neznepříjemní nocování kvůli štěnicím, pomyslel si Holger. „Dva pokoje," řekl.
„Ach, schoulím se ve stáji s koňmi," poťouchle se zašklebil Hugi.
„Stejně chceme dva pokoje," trval na svém Holger.
Když sesedli, Alianora se k němu naklonila. Zachytil jemnou sluneční vůni jejích vlasů.
„Proč, můj milý?" zašeptala. „Spali jsme bok po boku tam v údolích."
„Ano," zamručel. „Ale já už si vůbec nevěřím."
Tleskla rukama. „Ach, výborně!"
Hostinský pokrčil rameny. Když měl pocit, že se nikdo nedívá, poklepal si prstem na čelo.
Pokoje byly malé, nebyl v nich žádný nábytek kromě lůžka, ale působily docela čistě. Holger přemýšlel, čím asi zaplatí. Měl příliš mnoho jiných starostí, než aby si vzpomněl, že je bez peněz. A Alianora, dítě lesů, asi na tuhle stránku věci zapomněla. Kromě toho, zvěst o jeho příjezdu se už mohla rozšířit po městě; někdo by si určitě domyslel, že rytíř s tmavou pletí získal svou tvář od Martina, a možná by se o tom doslechl i ten Saracén. Ale jedno po druhém, problémy je třeba řešit, až opravdu nastanou.
Svlékl si brnění a natáhl svou nejlepší tuniku a kalhoty, ale meč si ponechal. Když vyšel ze dveří, narazil na Alianoru. Přišlo mu vhod, že chodba byla tak temná a ona mu nemohla vidět do tváře. „Půjdeme se najíst?" zeptal se bezbarvě.

„Ano." Její hlas zněl trochu přiškrceně. Náhle ho chytila za ruce. „Holgere, co se ti na mně nelíbí?" „Nic," odpověděl. „Mám tě moc rád."
„Vadí ti, že jsem labutí panna, divoká a nekřtěná? To bych mohla změnit," polkla. „Mohla bych se naučit být dámou."
„Já—Alianoro... Ty víš, že se musím dostat domů. Navzdory tomu, co říkají, nemám v tomhle světě skutečné místo. Takže tě jednou opustím. Navždycky. Bylo by těžké pro nás pro oba, kdyby... kdybych si vzal tvé srdce s sebou a ty sis tu nechala moje."
„Ale co když se nebudeš moct vrátit?" zašeptala. „Když tu budeš muset zůstat?"
„To by bylo něco jiného."
„Ach, jak doufám, že to nepůjde! A zároveň se ti budu snažit ze všech sil pomoci domů, protože to je tvoje přání." Odvrátila se od něj, takže těžko mohl vidět, jak svěsila hlavu. „Život je tak zvláštní."
Vzal ji za ruku a sešli dolů.
Šenk byl dlouhý a nízký, osvětlený svíčkami a opravdovým krbem. V těchto těžkých časech hostinský prostřel kromě Holgera a Alianory už jen pro jednoho hosta. Když vstoupili dovnitř, muž vyskočil z lavice s výkřikem. „Oj..." Zarazil se, když Dán vešel do světla.
„Spletl jsem si tě, vážený sire," uklonil se. „Myslel jsem, že jsi ten, koho hledám. Prosím za odpuštění, dámo a pane."
Holger ho pozoroval. Tohle je určitě ten Saracén. Byl středně vysoký, štíhlý, měl na sobě elegantní splývavou bílou košili a kalhoty, a na nohou žíhané červené boty. U pasu, přepásaného šerpou, mu visela turecká šavle. Tvář pod turbanem se smaragdovou broží a pštrosím pérem byla temná a úzká, s orlím nosem, vévodil jí špičatý černý vous a zlaté kruhy v uších. Cizinec se pohyboval s kočičí pružností, tón jeho hlasu byl hluboký a kultivovaný, avšak Holger vycítil, že v boji by s ním bylo těžké pořízení.
„Mír s tebou," odpověděl Dán ve snaze být zdvořilý. „Smím
ti představit paní Alianoru de la Foret? Já jsem zván, ehm, sir Rupert z Graustarku."
„Obávám se, že jsem nikdy neslyšel o tvých statcích, milý sire, ale pocházím z dalekého jihovýchodu a tyhle krajiny mi nejsou známy. Sir Carahue, někdejší král Mauretánie, poníženě k tvým službám." Saracén se uklonil téměř k zemi.
„Povečeříš se mnou? Bylo by mi potěšením, ach.
„Děkuju ti, laskavý rytíři," odpověděl Holger okamžitě. Ulevilo se mu, že o účet za večeři se postará někdo jiný. Usedli s Alianorou ke stolu. Carahuea poněkud vyvedl z míry nekonvenční dívčin oděv, ale hleděl diskrétně stranou.
Poručil, aby mu přinesli vzorky vín hostinského, z každého usrkl, zamrkal a navrhl ten nejlepší doprovod ke všem chodům. Holger se nemohl ubránit poznámce: „Myslel jsem, že tvá víra pití přísně zakazuje."
„Ach, spletl ses ve mně, sire Ruperte. Jsem křesťan jako ty. Kdysi jsem vskutku bojoval za pohany, ale můj přemožitel, urozený a ušlechtilý rytíř, mě získal pro pravou víru. I kdybych však byl stále synem Mohamedovým, nebyl bych tak nezdvořilý, abych si nepřipil na zdraví tvé velmi krásné ženy."
Během přátelské večeře hovořili o nezávazných věcech. Potom Alianora zívla a odešla si lehnout, z těžkého vzduchu na ni padla ospalost. Holgerovi s Carahuem se spát nechtělo a pustili se do náruživějšího pití. Dán se zpočátku držel zpátky; nelíbilo se mu nechat si platit každou rundu. Ale Saracén trval na svém.
„Těšíme společnost urozeného šlechtice, který dokáže složit šestinu stejně jako zlomit kopí," prohlásil, „a takoví jsou vzácní v tomto divokém pohraničí. Prosím tě, dovol, abych ti vyjádřil svou vděčnost."
„Tohle rozhodně není místo, kde by se člověk měl zdržovat," podotkl Holger. A přešel k věci: „Musel tě sem přivést nějaký závažný důvod."
„Ano, hledám jednoho člověka." Carahueovy oči nad okrajem sklenice byly pronikavé. „Možná jsi o něm slyšel? Veliký chlapík, asi jako ty, ale se žlutými vlasy. Velmi pravděpodobně jede na černém hřebci a nese erb buď s černým orlem ve stříbrném poli nebo se třemi rudými srdci a třemi rozkročenými lvy ve zlatém poli."
„Hm." Holger si mnul bradu a snažil se zachovávat klid. „Něco se mi myslím doneslo, ale nemůžu si pořádně vzpomenout. Jak jsi říkal, že se jmenuje?"
„To jsem neříkal," odpověděl Carahue. „Dopřeješ-li mi takový rozmar, jeho jméno si nechám pro sebe. Je pravda, že má mnoho mocných nepřátel, a jak se rozkřiklo, chystají se s ním záhy změřit síly."
„A ty jsi tedy jeho přítel, sire?"
„Snad," řekl Carahue klidně, „by bylo nejlepší, kdyby mé důvody zůstaly také utajené. Ne proto, že bych ti nevěřil, sire Ruperte, ale i stěny mají uši a některé ani nepatří lidem. A já jsem cizinec, nejen v této části světa, ale i v celé této době."
„Cože?"
Carahue Holgera upřeně pozoroval, jako by chtěl zachytit každičký náznak jeho reakce, zatímco říkal: „Jen tolik se ti odvážím říct: Znal jsem toho muže, kterého jsem hledal už před staletími. Ale zmizel mi v neznámých královstvích. Jednou jsem zjistil, že se vrátil, když le beau pays de France byly v nebezpečí, rozdrtil pohanské nájezdníky a opět zmizel. Ale to už bylo po mém životě. Neboť když poprvé zmizel, vydal jsem se na moře, abych ho vyhledal. Veliká bouře mě zastihla na břehu Huy Braseal, kde mě přijala ve svém čarovném hradu ta nejkouzelnější panna." Zasněně si povzdechl. „Čas v tom království plynul zvláštně, prý stejně jako v Avalonu nebo pod Elfí horou. Připadalo mi, že jsem se u ní zdržel asi tak rok; avšak v zemích lidí zatím uplynuly stovky let. Když jsem nakonec zaslechl zvěsti o shromažďování vojsk po celém Středosvětě, ukradl jsem knihu kouzelného umění své milenky a zjistil, že ta smršť se nejdříve rozpoutá v těchto východních krajích. Dozvěděl jsem se taky, že O..., toho rytíře, kterého, jak doufám, zase potkám, stáhne ta nadcházející bouře nazpět z cizích království, kam byl vypuzen. Tak jsem se zmocnil kouzelné lodě, která mě přes noc přepravila z Huy Braseal k jižnímu pobřeží tohoto království. Tam jsem si pořídil koně a vydal se na sever hledat rytíře. Ale Bůh dosud nechtěl, abych měl úspěch."
Carahue se zaklonil a žíznivě se napil. Holger se zachmuřil. Teď už byl docela ochotný takové historce věřit. On sám

měl ještě nepravděpodobnější zážitky. Ale ten Saracén mohl lhát... ne, Holger měl tušení, že ve všem, co říkal, mluvil pravdu. Ta hubená hnědá tvář mu byla povědomá. Někde, někdy musel Carahuea rozhodně znát. Ale byl to přítel či nepřítel? Saracén sám se tomuhle přiznání obezřetně vyhnul a Holger cítil, že by nebylo moudré vyptávat se. Je pravda, že Maur hovořil o hledaném muži v dobrém, ale to nic nedokazovalo. Podle prapodivného kodexu rytířství mohli lidé na sebe pět chválu, zatímco si vzájemně vytrhávali játra.
Zmínka o staletí starém známém Holgera příliš nezneklidňovala. Nemohl se cítit opuštěnější a trpět větším steskem po domově než dosud. A tahle představa leccos vysvětlovala. On, Holger, se třemi srdci a třemi lvy byl tím rytířem, kterého Morgana zlákala na svůj ostrov bezčasí Avalon. Jednou se vrátil, když ho Francie potřebovala. Morgana ho nechala jít, zřejmě ji příliš nezajímalo, kdo válku vyhraje, a když bylo po všem, tak se k ní vrátil. A teď zase... Ale tentokrát se vrátil z mnohem vzdálenějšího místa, a Morgana se mu postavila se všemi svými temnými silami.
„Nechtěl bych být příliš všetečný, sire Ruperte," ozval se Carahue zdvořile, „avšak pokládám za zvláštní, že rovněž ty dlíš v tomto neklidném hraničním kraji. Pověz mi, prosím tě, kde leží tvůj Graustark?"
„Ach, dole na jihu," zamručel Holger. „Dal jsem... jistý slib. Labutí panna se laskavě nabídla, že mi jej pomůže vyplnit."
Carahue zvedl obočí. Očividně z toho nevěřil ani slovu. Ale pouze se usmál. „No tak, nerozveselíme se nějakou písní? Třeba znáš nějakou baladu, villanellu nebo sirvant, které by potěšily uši příliš dlouho uvyklé jen vytí vlků a šumění dešťů."
„Můžeme to zkusit," souhlasil Holger, vděčný za změnu
tématu.
Několik dalších hodin si navzájem vyměňovali písně. Vyžádalo si to spoustu vína na svlažení hrdla a promazání paměti. Carahuea nadchl neuhlazený překlad balady „Už dávno tomu". Při jejím společném zpěvu probudili celý
dům, když si poněkud nejistým krokem pomáhali po schodech nahoru a do postele .

17

Druhý den v poledne Holgerovi třeštila hlava, když kráčel k Martinovu krámku, a Alianora významně mlčela. Hugiho s koňmi nechali v hostinci, neboť hostinský na ně vrhal podezřívavé pohledy. Nejspíš měl zkušenosti s hosty, kteří oplývali ušlechtilým zjevem, ale do kapsy měli hluboko.
Čaroděj se na ně radostně usmíval. „Ach, myslím, že jsi příliš často nahlížel na dno číše, příteli," zasmál se s nepříjemnou blahosklonností těch, co to nedělají. „Ech, muži jsou muži, co říkáš, milá dívko?" Zvedl jednu láhev. „Náhodou tady mám výbornou specialitku za rozumnou cenu na mrzuté nálady, puchýře, revmatismus, lepru, zimnici, mor a kocovinu. Hod' do sebe jednu plnou sklenku... Tak, nebylo to tak hrozné, co?" Životabudič Holgera opravdu okamžitě zbavil jeho soužení. Napadlo ho, že kdyby získal recept a lék by účinkoval i v jeho světě, nadělal by jmění. Ale Martinus opět zvážněl. Drobný mužík přecházel po svém krámku s rukama za zády, oči upřené na podlahu a tlumeně vysvětloval:
„Nedokázal jsem zjistit, kdo jsi, sire Holgere. Kletba mlčení spočívá na všech bytostech, které by mi to mohly říct. Což naznačuje, že budeš někdo velmi významný. Avšak nepřítel nepomyslel na všechno. Zburcoval jsem hbité vzdušné duchy, dokonce povolal k poradě i Ariela, a oni vskutku dokázali vypátrat, kde je ukrytý meč Cortana. To místo není odtud příliš daleko. Avšak není to pouť, kterou bych chtěl podniknout." Holgerovi se rozbušilo srdce. „Kde?"
Martinus pohlédl na Alianoru. „Znáš kostel svatého Grimmina na pláních?" zeptal se.
Kousla se do rtu. „Slyšela jsem o něm," připustila.
„Tak tam leží ten meč," řekl Martinus. „Myslím, že obyvatelé
Středosvěta vybrali místo tady na východě, aby byl meč daleko od svého právoplatného vlastníka, a zvláště pak kostel svatého Grimmina by mu jeho hledání nesmírně ztížil, pokud by se mu vůbec kdy dostal na stopu." Zavrtěl svou lysou hlavou. „Nemohu ti s čistým svědomím doporučit, aby ses tam vydal, mladíku." „Co je to za místo?" zeptal se Holger.
„Starý opuštěný kostel v horách severně odtud. Před staletími jej postavili misionáři, v naději, že přivedou tamější divoké kmeny na pravou víru, a nějaký čas tam skutečně působil církevní řád. Potom je nějaký vůdce banditů všechny povraždil a kostel od té doby zpustl. Říká se, že ten vůdce znesvětil oltář lidskou obětí, takže celá stavba již není posvátná, ale je to místo, kde sídlí zlí duchové a vládne smůla. Dokonce ani barbaři už si ke svatému Grimminovi netroufají."
„Hm." Holger sklopil zrak. Jako by na něj najednou padla veliká tíha. Martinus nežertoval.
Na okamžik ho napadlo, proč by se tím měl zabývat. Proč by se měl vlastně vůbec vracet domů? Co ho tam tolik táhlo? Ach ano, přátelé, vzpomínky, oblíbená místa, ale měl-li být naprosto upřímný, po nikom ani po ničem se mu nestýskalo nesnesitelně. Válka, hlad, šedivá jednotvárnost, odosobněnost. Vždyť kdyby se mu opravdu podařilo vrátit, mohl by se ocitnout ve stejném časoprostorovém okamžiku, ve kterém zmizel. Fyzikální zákony zachování energie a hmoty to naznačovaly. A on a jeho přátelé byli drženi v šachu na pláži, věděli, že zemřou, a těšili se rychle mizející nadějí, že by mohli zůstat naživu do té doby, než loď dorazí ke švédskému pobřeží.
Zpropadeně, všechno naznačovalo, že dokonce ani ten druhý svět není jeho vlastní. Patřil sem, do tohoto karolínského vesmíru; ten druhý byl jen vyhnanství. V tolika různých ohledech to bylo lepší a čistší místo k životu... Ne, odporoval jeho zarputilý smysl pro přesnost, to není fér. Tenhle svět měl své stinné stránky. Ale jen díky tomu, že je odlišný, nesliboval mu více dobrodružství a možností než to nejlepší na té druhé Zemi?
V Alianořiných kadeřích zaplál rozptýlený sluneční paprsek. Nikdy nepoznal dívku, jako je ona. Kdyby se vykašlal na celou tuhle pitomou výpravu a odešel s ní, mohl by o sobě rozhodovat sám. Král lesů, nebo by si jistě dokázal vybojovat nějaké území v tomhle bouřlivém pohraničí, nebo kdyby toužil po civilizovanějším světě, mohl by s ní odejít do Říše a...

A pak? Chaos se stále připravoval k boji. Vzpomněl si na Alianořinu obavu, že Farizejové by mohli rozprostřít své šero na celou planetu. Vzpomněl si, co mu vyprávěla Morgana o neopatrné hře se světy a slunci, o lidech a jejich domovech a nadějích, které pohltila zkáza.
Ne, opravdu neměl na vybranou. Jako žádný čestný člověk v takové době. Musel udělat, co bylo v jeho silách, aby získal Cortanu a navrátil tuto zbraň jejímu oprávněnému vlastníkovi, nebo jí vládl sám, pokud je on tím pravým. A potom, jestli bude nějaké potom, se bude moci rozhodnout, zda pokračovat v úsilí o návrat napříč univerzy. Vzhlédl.
„Pojedu," prohlásil. „Pojedeme," opravila ho Alianora.
„Jak je libo," odvětil Martinus jemně. „Modlím se za tvé štěstí, sire Holgere. Bůh s tebou, Bůh s tebou, neboť myslím, že pojedeš v zájmu nás všech."
Otřel si oči rukávem. Potom nasadil úsměv, zamnul si ruce a řekl: „Tak, to by bylo. A teď váš účet. Protože se vydáváte na nebezpečnou cestu, jistě si přejete vyřídit tyhle záležitosti ihned?"
„Ehm, ech," odkašlal si Holger.
„Nemáme teď žádnou hotovost," řekla Alianora. „Ale když nám pošleš účet později, dohlédnu na jeho zaplacení."
„Řekl bych, že máte spoustu hotovosti," protestoval Martinus. „Vidíte tady, tenhle obchod neposkytuje úvěr a..."
„Ale na tvém štítě stojí, že umíš přičarovat věčně plné měšce," začal Holger.
„Reklama," přiznal Martinus. „Má to podpořit uměleckou věrohodnost."
„Ale no tak, starý dobrý příteli." Alianora se usmála a vzala mága za ruku. „Netrápil bys přece člověka, který hodlá spasit svět, co říkáš? Vždyť těmi svými kouzly se podílíš na slavném hrdinském činu. Tvoje jméno se bude navždy opěvovat v písních."
„Tím svým věřitelům nezaplatím," protestoval Martinus. „Ach, což není pravda, že hrdinský čin je víc než velké bohatství?" Alianora ho pohladila po tváři.
„No," zaváhal Martinus, „v Písmu se praví něco v tom smyslu, ale..."
„Ach, můj příteli, díky ti! Věděla jsem, že budeš souhlasit! Díky!"
„Ale," blekotal Martinus. „Ale to nemůžeš... to já nedovolím..."
„Ne, ne, už raději ani slovo. O pomoci, kterou jsi nám poskytl, se nám beztak ani nesnilo. Sbohem, laskavý muži."
Alianora mu vlepila pořádnou pusu, a než se stačil vzpamatovat, vystrčila Holgera ven z krámku.
Ty ženy! pomyslel si Dán.
Když dorazili zpátky do hostince, našli Carahuea, jak si hoví na dvoře. Vstal a uklonil se. „Váš maličký společník mi naznačil, že hodláte brzy pokračovat ve své pouti, mademoiselle a sire Ruperte."
„Ano," odpověděl Holger. Zachytil podezřívavý pohled hostinského a dodal: „Možná."
Carahue si pohladil vousy štíhlou rukou s prsteny. „Můžu být tak smělý a zeptat se, kterým směrem jedete?"
„Myslím, že na sever."
„Do té pustiny? Opravdu pamětihodné dobrodružství, pokud někdo přežije, aby si ho pamatoval."
„Říkal jsem, že jsem dal slib," zabručel Holger.
„Prosím za prominutí, sire," ozval se Carahue. „Bylo by nezdvořilé ptát se dál, když se o tom zdráháš hovořit. Ale můžu ti nabídnout radu? Pokud si přeješ zachovat tajemství cíle vaší cesty, nenechávej tolik prostoru ke spekulacím. Jazyky budou
mlít víc, když je nespoutají žádná konkrétní fakta. A tak si budou někteří lidé myslet, že hodláš vykonat nějaký hrdinský čin hodný rytíře, třeba zabít jednoho z trollů, kteří zamořují tamní vysočinu a často —jak jsem slyšel - unášejí lidi a pojídají je; ačkoliv místní obyvatelé, se kterými jsem se bavil, tvrdí, že tihle trollové se nedají zabít. A jiní lidé zase budou tvrdit, že se sir Rupert jel postavit králi pohanů. Ale prostý venkovský lid bude věřit, že hledáš zlatý poklad, co je tam někde zakopaný. Avšak jak se srovnává kterýkoli z těchto cílů s doprovodem této mladé dámy? Takže lidé budou ve volných chvílích klábosit a řeči se budou šířit jako lesní požár. Chceš-li zaplašit tyhle klevety, budeš muset uvést solidní důvod, nejlépe nějaký tajuplný, aby se lidé o té záležitosti raději nechtěli bavit."
Alianora pochopila, o co mu jde, a vyhrkla: „Ach, je to jen dosti choulostivá cesta k prokletému kostelu svatého Grimmina." Holger se ovládal, jak nejlépe dovedl: „Dal jsem slib, že tam podniknu pouť, v naději, že zjistím, kolik tam zbylo oveček. Ehm, raději bych o tom pomlčel, protože, ehm, příčina mého pokání není z těch, o kterých by člověk rád hovořil."
„Ach tak. Odpusť mi." Saracénův neproniknutelný pohled spočinul na Holgerovi. „Víš, že to je kraj, v kterém by mě samotného nikdy nenapadlo pátrat? Přišlo mi nepravděpodobné, že by se tam mohl objevit můj člověk. Ale teď jsi mne přiměl k zamyšlení, jestli by tam opravdu nemohl být. Kromě toho, kdybych mohl pomoci při statečném činu, mé postavení v Nebesích by snad vzrostlo nad současnou žalostnou úroveň. Dobrá společnost zkracuje míle, nemluvě o tom, že jsou pak i méně nebezpečné. Možná bychom mohli cestovat společně?"
Alianora si vyměnila pohled s Holgerem. Ty ho znáš, říkaly její oči. Musíš se rozhodnout.
Zaváhal. „Nehrozí tam jenom tělesná nebezpečí," řekl. „Myslím, že se můžeme setkat i s černou magií."
Carahue nedbale mávl rukou. „Tvůj meč je rovný a můj zakřivený." Usmál se. „Takže společně by měly pasovat na nepřítele všech tvarů."
Holger se zatahal za bradu. Další člověk by se mu rozhodně hodil. Zároveň však věděl, že Carahue musí mít důvod, proč se k nim chce přidat.
Mohl by to být agent Chaosu? Bylo to možné, ale Holgerovy zvláštní vzpomínky, kterým začínal stále víc věřit, říkaly něco jiného. Představil si sám sebe na Maurově místě: hledat významného muže z nějakého významného důvodu, nemít štěstí a potom potkat jiného rytířského tuláka s poněkud průhlednou historkou. Ano, vzpomínka říkala, že Carahue má takový způsob myšlení, zvědavost, která se vrhá kamkoliv. Kromě toho mohl docela dobře uhodnout, že sir Rupert z Graustarku má nějakou souvislost s osobou, kterou sám hledá: možná by tedy mohl vědět, kde ta osoba je.

Dokonce i kdyby se ukázalo, že to tak není, ta vysočina stála za prohledání. V každém případě měl Carahue dobré důvody přidat se k siru Rupertovi.
„Velmi toužím po výsadě tvé společnosti," naléhal Saracén. „A ještě víc samozřejmě po té tvé, půvabná dámo. A toužím po tom tolik, že svolíte-li ve své velké laskavosti, budu trvat na tom, abyste byli mými hosty jako předešlé noci... Ne, ne, žádné protesty, to je to nejmenší."
Holger a Alianora mu věnovali pohled, který on zdvořile opětoval. Musel si být zatraceně dobře vědom toho, že jsou na mizině, a smál se pod své špičaté vousy. Nicméně představa, jak opouštějí Tarnberg, aniž by se museli poprat s hostinským, byla téměř neodolatelná.
„Platí!" Holger natáhl ruku. Carahue ji uchopil. „Budeme si přísahat bratrství?"
„Ano. Na mou rytířskou čest."
„A na mou." Holger cítil, že jeho rozhodnutí bylo správné. Carahue zřejmě zůstane v průběhu cesty přísaze věrný; a jakmile Holger získá Cortanu do svých rukou, Saracén pro něj bude jen sotva představovat hrozbu. Bezděčně prohodil: „Holá máš záda bez druha."
Carahue sebou trhl. „Kde ses to naučil?" vyštěkl. „No nevím, tak mě to napadlo. Proč se ptáš?"
„Znal jsem kdysi muže, který používal tohle rčení. A abych pravdu řekl, je to ten, kterého hledám." Carahueovy oči se na něj na okamžik zpytavě zahleděly; pak se odvrátil. „Tak, pojďme poobědvat, a pak se přichystáme na cestu. Myslím, že nejlepší bude vyrazit zítra za rozbřesku, co říkáte?"
U jídla jim byl zábavným společníkem, žertoval, zpíval a vzpomínal na poněkud choulostivé historky. Pak s Holgerem zkontrolovali výstroj. Jeho brnění tvořil lehký ocelový krunýř, v ramenou rozšířený, s umnými arabeskami, špičatá helma s klapkami na uši z kroužkového brnění a holenní chrániče přes vysoké boty ze zdobené kůže. Jeho štít nesl stříbrnou šesticípou hvězdu v azurovém poli s červeným lemem, zdobeným zlatými liliemi; jako zbraň měl luk a šípy a jezdil na štíhlé bílé klisně. Alianořina valacha ocenil jako dobrého koně, ale dodal, že by si měli raději opatřit mulu, na které by jel Hugi s hojnými zásobami potravin. Většinu odpoledne pak strávil smlouváním o cenách těchto věcí.
Spát šli brzy, ale Holger nemohl dlouho usnout. Věděl, že navzdory veškeré opatrnosti Morgana le Fay zjistí, kam směřuje, pokud to už neví- a že nebude jen nečinně přihlížet.

18

Dvě další noci přespali u pastýřů. Holger, který nebyl dost obratný, aby dokázal pohotově vymýšlet přijatelné detaily, musel mluvit co nejméně, aby se Carahueovi neprozradil. Saracén obstarával hovor za oba, zvesela, galantně, a velmi často se obracel k dívce. To zahánělo Holgera čím dál více k pochmurnému mlčení. Snažil se potlačit žárlivost — jaký vlastně měl na dívku nárok? —, ale ta se hned zase vracela.
Třetího dne nechali cesty a pole a domy za zády. Tu noc přespali v chatrči ovčáka, který jim vyprávěl strašlivé historky o barbarských nájezdnících, a ještě horší o trollech, kteří se někdy odvažují až takhle daleko do údolí. Bylo to poslední lidské obydlí na jejich cestě, s výjimkou kanibalských vesnic.
Znovu šplhali do hor, strmějších a vyšších než ty na východě. Alianora tvrdila, že jsou na úpatí obrovského pohoří Jötun. „A za ním už je jen chlad, temnota a led, ozářený severní září, neboť to je domov obrů."
Jejich cíl nebyl tak úplně daleko, na náhorní plošině nedosahující závratných výšek. Ale byl to přinejmenším týden cesty poměrně drsnou krajinou.
Projížděli mezi balvany, zjizvenými ledovci a větrem ohlodanými skalními útesy, vzhůru po táhlých svazích, nad ostrými hřebeny a roklemi tak úzkými, že tam téměř nebylo světlo. Lesy se vytratily do ojedinělých shluků pokroucených zakrslých dubů; tráva tu rostla řídká a tuhá; vzduch byl chladný ve dne a ledový v noci, mraky se hnaly přes bledé slunce a ostře zářící hvězdy. Často museli přebrodit potoky, ženoucí se z vrcholů hor. Jejich zvířata měla co dělat, aby je nestrhl proud a neutopila se. Hugi, jehož krátké nohy stěží dosáhly přes rance, na kterých trůnil, byl jediný, kdo se nenamočil. Vykřikoval
bodré poznámky jako „Lodi, ahoj!" a „Skasat zadní stěžeň!", které měly pramalý ohlas. Carahue posmrkával a kýchal a vynalézavě láteřil na počasí (odmítal představu, že tahle země má podnebí), ale držel se s ostatními.
„Až se dostanu domů," říkal, „budu ležet pod oranžovými květy na slunci. Otrokyně mi budou hrát a vkládat hrozny do úst. Abych se udržel v kondici, budu cvičit: dvakrát denně budu točit mlýnek. Po několika měsících mě to omrzí a připravím se na další rytířskou výpravu: řekněme tak k nejbližšímu obchodu s kávou."
„Káva," povzdychl si Holger. Docházel mu dokonce i Unrichův tabák, nebo co to bylo za surovinu.
Alianora se občas změnila v labuť a letěla napřed zkontrolovat směr jejich cesty. Když zmizela z dohledu čtvrtého dne v divočině, Carahue pozoroval Holgera s nezvyklou střízlivostí. „Až na její vkus v oblékání," ozval se, „je to dívka, jakých není na světě mnoho." „Já vím," přikývl Holger.
„Odpusť mi mou opovážlivost, ale Bůh mi dal oči, abych viděl. Ona není tvou milenkou, viď?" „Ne."
„To jsi pěkný blázen."
Holger mu to nemohl příliš zazlívat. Měl patrně pravdu. „To je to, co mu říkám pořád dokola," bručel Hugi. „Tihle rytíři jsou záhadné plémě. Putují přes celý svět, aby zachránili nějakou pannu, a potom je nenapadne nic jiného, než ji odvézt domů a leda tak vyprosit kousek stužky do vlasů, kterou si připnou na rukáv. Je s podivem, že tenhle druh dodneška ne-vymřel."
Alianora se vrátila zpět se soumrakem. „Viděla jsem ten kostel zdálky," hlásila. „Viděla jsem také, blíže k nám, dvě pevnosti divochů, všude kolem byly lebky na tyčích a velké hemžení lidí, jako by se připravovali k válce."
„To připravují," přikývl Holger.
Alianora se zamračila. „Vyhledala jsem pro nás cestu jedním

průsmykem, nahoru na pláň. Poblíž nejsou žádné usedlosti, nejspíš proto, že tam někde poblíž v nějaké jeskyni sídlí troll. Ale všude kolem se potulují lovci lidí, kteří nás i tak můžou vystopovat a uspořádat výpravu, aby nás zajali a snědli."
„Ha, smutný konec chrabrého rytíře, být opečen na rožni ve svém vlastním brnění," zvolal Carahue. Ušklíbl se. „Ačkoliv myslím, že ze sira Ruperta, Hugiho a mě by byli pěkně tuhé stejky, na rozdíl od tvých půvabných jemných údů."
Alianora se rozpačitě zasmála a zrudla. Carahue ji vzal za ruku. „Až dojde k nejhoršímu," řekl vážně, „musíš uletět a nedbat na nás. Svět může docela klidně postrádat naše maličkosti, ale jistě by zešedl, kdyby ho neozařovalo tvé světlo."
Zavrtěla hlavou, neschopná slova, ale svou ruku z jeho ihned nevyprostila. Tenhle chlapík pomyslel si Holger, to je odborník. On sám nemohl najít žádná slova, ale nemohl to ani poslouchat. Jel proto napřed a jeho nálada každým okamžikem temněla. Carahue mi přece neleze do zelí, říkal si; ale sám tomu sotva věnoval pozornost. Copak ten chlap nemá vůbec žádný stud? A Alianora snad nějaký má... ? Jistě, jak by mohla? Nikdy nebyla vystavena tomuto druhu dvoření. Ty nejotřepanější lichotky považovala za rozumné a upřímné city. Čert aby vzal jeho duši, Carahue neměl právo takhle útočit na bezbrannou labuť. Kromě toho na výpravě tak nebezpečné a důležité jako tahle neměl nikdo právo na... na... Ach, a vůbec, k čertu s tím vším!
Večer se ocitli na mírném svahu. Před nimi se mohutně rýsovaly kopce, na které musí vyšplhat zítra, skála se vršila na skálu až ke vzdálenému hřebeni, který se zubatil na pozadí oblohy. Ale v tomhle údolí padal zpěněný vodopád přes břidlicovou modř útesu do jezera s rudým nádechem zapadajícího slunce. Jeho nejbližší břeh byl nízký a klidný. Ve vzduchu zapleskala křídla divokých kachen, vyrušených blížícími se lidmi. Usadily se kousek od protějšího břehu, asi míli odtud. Opět se rozhostilo ticho.
„Doufala jsem, že dorazíme k tomuto jezeru," řekla Alianora. „Když přes noc nahodíme udice, můžeme posnídat něco jiného než slané vepřové a tvrdý chléb."
Hugi zavrtěl velkou střapatou hlavou. „Já nevím, děvče. Celá tahle země zavání ďáblem, ale tady je zápach, který jsem ještě nikde nepotkal."
Holger vdechl vánek s příměsí vlhkých vůní zeleně. „Mně to připadá v pořádku," řekl. „Stejně bychom to jezero do soumraku neobešli."
„Můžeme se vrátit nahoru na kopec a přespat tam," navrhl Carahue.
„Vracet se dvě míle stejnou cestou?" Holger se ušklíbl. „To můžeš, jestli chceš, sire. Ale já se obávám, že budu spát tady."
Saracén zrudl a spolkl jedovatou odpověď. Alianora spěšně přerušila ticho výkřikem: „Podívejte, tamhle je hezké suché místo."
Pod nohama jim čvachtal mech, nasáklý jako houba. Ale nad nimi se zdvihal veliký kámen, šikmou stěnu měl porostlou lišejníkem a na vrcholu byla plošina pokrytá půdou, z níž rostla krátká hustá tráva. Suché křoví téměř uprostřed nabízelo už připravený otop. Alianora rozpřáhla paže a zvolala: „No ne, tohle je pro nás jako nachystané."
„Jo, to je," bručel Hugi. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Musel nasekat dřevo sekyrkou, kterou měl naloženou na mule, zatímco muži stavěli ochranný kruh a starali se o zvířata. Slunce sklouzlo za vrcholky na západě, ale polovina oblohy zůstala karmínová, jako by nějací obři zapálili oheň.
Alianora vyskočila od plamene, který sama zažehla. „Než se vytvoří žhavé uhlíky," řekla, „půjdu položit návnady."
„Ne, zůstaň tady, prosím tě," řekl Carahue. Seděl se zkříženýma nohama a jeho příjemný tmavý obličej k ní vesele vzhlížel. Navzdory jejich náročné pouti si uchoval svůj malebný oděv téměř bez poskvrnky.
„Copak ty by sis nedal porci čerstvé ryby?"
„Ano, jistě. Avšak je to nic v porovnání s hodinou navíc, v tomto příliš krátkém životě, v přítomnosti dokonalé krásy."
Dívka odvrátila hlavu. Holger viděl, jak jí tvář a poprsí pokryl ruměnec. Ještě intenzivněji vnímal její mladé křivky pod labutí tunikou, její veliké šedé oči, něžné rty, rozechvělé ruce. „Ne," zašeptala, „nevím, co tím myslíš, sire Carahue."
„Posaď se a já se ti pokusím vysvětlit, co je v mých skrovných silách." Poplácal rukou na trávník vedle sebe.
„Ale... ale..." Vrhla na Holgera zastřený pohled. Zaťal zuby a otočil se zády. Koutkem oka zahlédl, jak se posadila k tomu druhému. Saracén šeptal:

„Ve jménu nejvyšší cti potulný ten rytíř
směle vstříc nejisté budoucnosti vyráží,
a není sám v tom čase, kdy se kopí naježí,
zalesknou v slunci a vzápětí se tříští v boji,
kdy i zlatá Jitřenka snad musí ztlumit záři svoji
před jedinou čistou nadějí, jíž se jeho srdce kojí,
ve jménu nejvyšší cti potulný ten rytíř
směle vstříc nejisté budoucnosti vyráží,
a nyní osamělý půvab tvůj, i když se nesnažil,
okouzlil moji duši a tolik smutno je mi,
odvažuji se žádat víc než vládu nad deseti Franciemi,
bych jen na chvíli mohl pohledy obdařit tě všemi,
ve jménu nejvyšší cti potulný ten rytíř
směle vstříc nejisté budoucnosti vyráží.

„Ach," zajíkla se Alianora. „Já, já, já nevím, co na to říct."
„Nemusíš říkat nic, ty nejpůvabnější z panen," odpověděl. „Jenom být."
„Položím ty návnady," vyštěkl Holger. Popadl je a škrábal se dolů z kamene. Krk ho bolel, jak se snažil neohlédnout. Ve chvíli, kdy zmizel z dohledu v rákosí, měl už boty a kalhoty promočené. Kašlala by na něj, i kdyby chytil zápal plic. Tak nech té sebelítosti! Jestli má Alianora zájem o takového podvodníka, Holger to může vyčítat jen sám sobě. On ji odmítl jako první, nebo ne? I když za těchto okolností to musel udělat. Jak mizernému triku je nucen čelit!
Sekal nožem do rostlin. Kromě dýky za pasem nebyl ozbrojený, své těžké brnění sundal v táboře. Stejně jako Carahue; jenže Holger postrádal Saracénovu eleganci, byl zablácený, zpocený a rozcuchaný. Neměl už ani svou vlastní tvář. Není divu, že Alianora —ale proč mu na ní vlastně záleží? Měl by být rád, kdyby si někoho našla, a tím by se jí zbavil. Zatracené orobince!
Před ním se vynořila hladina jezera. Prostíralo se pod černými útesy, velmi klidné, a nad ním na východě purpurová obloha, kde už zářil měsíc a jedna hvězda; a na západě temně rudá. Hladina, zbarvená světlem západu slunce, připomínala rozlitou krev, ale v tak tenounkém odrazu, že Holger dokázal vycítit temnotu vespod. Rákosí se zachvívalo a šumělo; Holgerovy kroky hlasitě pleskaly. Žáby seskočily ze staré klády, vyplavené na břeh. Rozprostřel si na ní vlasce a začal navazovat návnadu - háčky s kousky masa.
Obestřel ho chlad, pronikl mu do těla a roztřásl ho. Prsty měl neohrabané, v padající tmě musel napínat zrak, aby viděl háček. A v téhle chvíli jsem mohl byt v Avalonu, pomyslel si. Nebo dokonce, u sta hromů, pod Elfí horou s Meriven. Copak ta venkovská, husa neví, co mi to provádí, když se tu promenuje polonahá? Stejně, čert vem všechny ženské. Všechny mají na světě jen jeden cíl, Jidáš, ale Meriven jeho zájmům rozhodně slouží.
Ruka mu sklouzla. Háček se mu zapíchl do prstu. Vytáhl ho s rouhačským zaklením, vytasil dýku a bodnul do kládu, protože musel do něčeho bodnout.
Zvonivý smích se rozlil jako vodopád. Bleskurychle otočil hlavu a zahlédl, jak se za ním zvedá bílá postava. Potom mu kdosi přitiskl zápěstí za záda. Hrdlo mu sevřela něčí paže. Cítil, jak ho táhne dozadu a dolů. Jezero se za ním zavřelo.

19

Přidušen se snažil vzpouzet, ale už ho obestíraly mrákoty. Jeho mozek se řítil do temnot. Když se uvolnil, čistě reflexivně otevřel ústa a zalapal po dechu.
Neutopil se. Sedl si. Na okamžik si nemohl vzpomenout, kdo je, ani kde je a proč. Vrátilo se mu vědomí. Ale uplynuly minuty, než uviděl, co ho obklopuje, protože jeho zrak nebyl na takové věci zvyklý.
Seděl na bílém písku, který sahal, kam až oko dohlédlo, v elegantních zčeřených vlnkách. Tu a tam ležely balvany pokryté jasně zeleným porostem řas, jejichž dlouhá vlákna se vlnila vzhůru. Vzduch prostupovalo světlo podobné rozptýlenému pološeru ve Farizii, jen nepatrně nazelenalé. Jenže... to nebyl vzduch. Z Holgerových úst a nosních dírek proudily bubliny a stoupaly vzhůru jako malinkaté nablýskané měsíce. Uviděl kolem proplout rybu z kalného přítmí po své levici do bezrozměrných dálek po pravici. Vyskočil na nohy, odrazil se vzhůru a zpět se snášel s přízračnou pomalostí. Jeho tělo jako by nic nevážilo. Každý pohyb byl provázen smyslným prouděním vody.
„Vítej, sire Olgere." Ten hlas byl chladný a příjemný.
Otočil se. Před ním se ve vodorovné poloze vznášela žena. Byla nahá a bělostná jako papír, s jemnými zelenými žilkami pod kůží. Dlouhé vlasy jí splývaly z ramen, jemné a zelené jako mořské řasy. Měla široký obličej s plochým nosem, žluté oči a velká smyslná ústa. Nesmírně útlá šíje, trup, údy a ruce naproti tomu nepůsobily zcela lidsky. Holger ještě nikdy neviděl tak hladké pohyby, kromě úhořů.
„Kdo, kdo, kdo?" zakuckal se.
„Ale ne," zasmála se, „nejsi žádná slepice, ale urozený rytíř.
Vítej, pravím." Viděl, že její chodidla tvořily jen prsty s plovacími blánami. Rty a nehty měla bledě zelené. Ale nebyl to ošklivý pohled. Naopak! Holger si musel připomínat, že je v pořádné bryndě.
„Odpusť mi moje zbrklé pozvání." Zářivé bublinky se jí rojily v ústech. Některé se nahromadily jako drahokamy v jejích kadeřích. „Musela jsem využít prchavého okamžiku, kdys neměl žádné železo a byl v bezbožném rozpoložení. Opravdu jsem ti nechtěla ublížit."
„Kde to u všech čertů jsem?" vybuchl.
„Na dně jezera, kde já, jeho vodní víla, dlím už mnoho osamělých staletí." Vzala ho za ruce. Byly měkké a chladné a podvědomě z nich cítil sílu, kterou se ho zmocnila. „Neboj se. Mé kouzlo tě chrání před utonutím."
Holger se zaměřil na svůj dech. Kromě nepatrné tíže na prsou necítil žádný rozdíl proti obvyklému stavu. Ohledal si jazykem vnitřek úst a přecedil sliny přes zuby. Nějakým způsobem, přemýšlel — ve snaze vydobýt si ostrůvek zdravého rozumu — musely pro něj takzvané magické síly extrahovat kyslík z vody a vhánět jej do tenké ochranné vrstvy, snad monomolekulární, na jeho obličeji. Zbytek jeho těla byl v přímém kontaktu s jezerem. Oblečení měl promočené. Ale necítil žádný chlad... O čem to tu dumám? Musím se odtud dostat! Vytrhl se jí. „Kdo tě k tomu navedl?" žádal vysvětlení. Rozpřáhla ruce nad hlavu, až se jí nazelenalé vlasy ovinuly kolem bělostných údů, nahrbila se a zvedla se na špičky. „Nikdo," usmála se. „Nemáš tušení, jak nudný se může stát život v samotě a nesmrtelnosti. Když se sem odvážil krásný mladý bojovník, s kadeřemi jako slunce a očima jako nebe, musela jsem si ho okamžitě zamilovat."
Líce mu zaplály. Jeho střízlivý rozum zaznamenal, že ona, bytost ze Středosvěta, byla stejně jako on imunní ke kouzlu, které proměnilo jeho podobu. Ale stejně... odkud znala jeho jméno? „Morgana le Fay!" vyhrkl.
„Co na tom záleží?" Pokrčení ramen jí rozvlnilo celé tělo.
„Pojď, můj domov je nedaleko. Ceká na tebe hostina. A potom. .." Připlula blíž. Sklopila oční víčka.

„To není žádná náhoda," trval na svém. „Cekal jsem, že nás Morgana vystopuje. Když jsme procházeli kolem jezera, všechno nastražila. Věřím, že ani já sám jsem nejednal ze svobodné vůle."
„Ach, toho se neobávej. Na žádného smrtelníka s dobrou povahou nepůsobí kouzlo, dokud si to sám nepřeje."
„Ano, já vím, jakou povahu jsem v té chvíli měl, a mám podezření, že jsem byl dostrkán, ne-li přímo přinucen, k tomu správnému rozpoložení. Tak dobrá. A teď zmiz!" Holger načrtl znamení kříže.
Vodní víla se netečně zasmála. Zavrtěla hlavou, pomalý pohyb doprava a doleva, vlny jí proudily rozevlátými vlasy.
„Ne, příliš pozdě. Když už jsi tady, kam tě přivedla tvá vlastní touha, nemůžeš tak snadno uniknout. Ano, proč bych nepřiznala, že Její Výsost z Avalonu mi poručila číhat u břehu a čekat na svou příležitost? Mám tě tady držet, dokud pro tebe nepošle, což bude až po válce, která už téměř začíná." Vznesla se vzhůru, až mu ležela vodorovně před obličejem. Její štíhlé, jako dráty pevné prsty se natáhly, aby ho pohladily po vlasech. „Ale také je pravda, že jsi svou výpravou potěšil Rusel a že se ze všech sil vynasnaží ti pobyt zpříjemnit."
Holger se vytrhl a odrazil se nohama od písku. Vystřelil vzhůru. Jeho údy se opřely o vodu a plaval směrem k tušené hladině. Vodní víla, stále se usmívajíc, samovolně sklouzla stranou. Sama mu nebránila, ale pokynula rukou.
V dohledu se mihly štíhlé stíny. Holgerovi před nosem zacvakaly čelisti. Hleděl do prázdných očí a tlamy s jehličkami zubů té největší štiky, jakou kdy viděl. Přiblížily se další, tucet, sto. Jedna mu vytrhla kus svalu z ruky. Proklála ho bolest; krev se vyhrnula ven jako rudý kouř. Zastavil se. Štiky kroužily kolem. Rusel dala jiné znamení. Odplavaly, ale pomalu a zůstaly na hranici viditelnosti.
Holger se zhroutil zpátky na písek. Potřeboval pár minut, aby se nadechl a uklidnil.
Vodní vila jej uchopila za ruku a políbila zranění. Zacelilo se, jako kdyby tam nikdy nebylo. „Ne, musíš zůstat, sire Olgere," zavrněla. „Bylo by to pro mě smrtelné zklamání, kdybys usiloval o tak nezdvořilý odchod."
„Pro mě ještě smrtelnější," vypravil ze sebe. Zasmála se a vzala ho za paži. „Až příliš brzy si tě královna Morgana vyžádá. A do té doby pojď, považuj sám sebe za čestného válečného vězně v důstojném zajetí... které se ti budu snažit ulehčit."
„Ale mí přátelé..."
„Neboj se nic, můj drahý. Sami o sobě nepředstavují pro tak velkou věc žádnou hrozbu. Budou se moci vrátit domů a ne-zkřiví se jim ani vlásek." A se špetkou zlomyslnosti dodala: „Z dálky, po západu slunce, které je pro mě smrtelné, jsem postřehla, že v táboře zavládl jistý nepokoj. Zdá se mi, že labutí panna se už brzy nechá utěšit ve smutku po tobě. Jestli už ne dnes večer, pak zajisté do týdne."
Holger zaťal pěsti. Jako by ho někdo dusil. Ten ničemný Saracén...
Ale Alianora se div nepřetrhla, jak naslouchala Carahueovu lichocení. Ten ptačí mozeček!
Rusel položila jednu ruku Holgerovi na šíji. Její rty se přiblížily k jeho. Viděl, jak se zachvěly. „Dobrá," řekl zastřeným hlasem. „Pojďme alespoň do tvého domu."
„Jak jsi mě potěšil, statečný sire! Však uzříš, jaké lahůdky jsem ti připravila. A rozkoše, o jakých se ani nesní nemotorným obyvatelům souše, lze nalézt v hlubinách, kde žádná tíže ne-spoutává svobodné tělo."
Holger si to dovedl barvitě představit. Když už je chycený, proč si to neužít? „Pojďme," řekl znovu.
Rusel se rozechvěly řasy. „Nechceš si nejdřív sundat ten ošklivý pytel?"
Pohlédl na své promočené šaty a zpátky na ni. Ruce mu sklouzly k opasku.
Ale místo toho popadl dýku vévody Alfrika. Hlavou mu
bleskla vzpomínka. Na okamžik znehybněl. Potom prudce zavrtěl hlavou a řekl: „Až u tebe doma. Myslím, že je budu ještě někdy potřebovat."
„Ne, Morgana tě obleče do stříbra a kožešin. Ale nepředjímejme můj smutek, až budeš odcházet. Pojď!" Zinká vyrazila jako šíp. Holger ji následoval, ale ve srovnání s ní kolem sebe tloukl jako kolesový parník. Vrátila se a se smíchem kroužila kolem něj. Často k němu vyrazila a dotkla se jej svými rty, ale než ji stačil chytit, vyklouzla mu. „Brzy, už brzy," slibovala. Štiky pluly za nimi. Oči nad tlamou jim svítily jako kalné lucerny.
Ruselin domov nebyl korálový palác, jak napůl očekával. Zdi i střecha tu byly zbytečné. Byl to kruh balvanů obrostlých vodními rostlinami, které vzlínaly vzhůru do nedohledné výšky a vytvářely zelené a hnědé závěsy, jež se posouvaly a vlnily. Dovnitř a ven jimi proplouvaly ryby, malé střevle se rozprchly při přiblížení vodní víly a pstruh s duhovými šupinami jí začal oždibovat prsty. Když Holger procházel clonou vodních rostlin, cítil na kůži jejich chladný a slizký dotek.
Uvnitř vymezovaly příčky několik velkých místností. Rusel ho dovedla do hodovní síně. Kolem kamenného stolu po-sázeného lasturami a perletí, na němž bylo prostřené pozlacené nádobí, stála neskutečně křehká křesla utkaná z rybích kostí.
„Pohleď, můj pane," řekla. „S pomocí královny Morgany jsem pro tebe dokonce obstarala vzácná vína." Podala mu kulovou nádobu se zazátkovanou trubičkou, ne nepodobnou jihoamerické bombille. „Musíš pít z této nádoby, jinak by ti jezerní voda znehodnotila obsah. Ale teď pij, ať se lépe poznáme."
Cinkla svou číší o jeho. Víno bylo ušlechtilého ročníku, těžké a opojné. Naklonila se blíž, nosní dírky rozšířené, její rty ho zvaly. „Vítej," opakovala. „Chtěl bys obědvat hned? Nebo nejdřív..."
Jednu noc tady si můžu dovolit, pomyslel si. Krev mu bušila ve spáncích. Jistě, že můžu. Dokonce musím, abych rozptýlil její podezření, než se pokusím uniknout. „Teď zrovna velký hlad nemám," řekl.
Vodní víla zavrněla a začala si rozepínat kazajku. Znovu si pohrával se svým opaskem. Když ho sundal, její oči spočinuly na prázdném pouzdru a tom plném vedle něj.
„Ale to nemůže být ocel!" zvolala. „Vycítila bych přítomnost chladného železa. Ach, chápu."
Vytáhla čepel a prohlédla si ji zblízka. „Hořící dýka," hláskovala. „Zvláštní název. Farizijská práce, co?
„Ano, dostal jsem ji od vévody Alfrika, když jsem ho přemohl v boji," chvástal se Holger.

„To mě nepřekvapuje, urozený pane." Třela si hlavu o jeho hruď. „Jen tak někdo by to nedokázal, ale ty nejsi jen někdo." Její pozornost se přesunula zpátky k dýce. „Tenhle kov jsem ještě nikdy neviděla," řekla. „Tady dole mám jen stříbro a zlato. Snažím se naznačit těm barbarským kněžím, že chci bronz, ale jsou tak hloupí střízliví, natož ve věšteckém vytržení, že je nikdy nenapadne, že by jezerní démon mohl potřebovat něco s kvalitním ostřím. Zůstalo mi tady pár pazourkových nožů ze starých časů, kdy mi takové obětovali, ale jsou už obroušené na malé špačky."
Holger ji toužil obejmout, jak se před ním vlnila a vznášela. Vyžádalo si to všechnu jeho vůli, aby s přehnanou nedbalostí, o které si byl jistý, že na ni skočí, řekl: „Dobrá tedy, nech si ten nůž jako památku na mě."
„Naleznu mnoho způsobů, jak se ti odvděčit, jasný pane," slibovala. Chystala se ho dál svlékat svými prsty, které neustále někam hravě bloudily, když si dýku zase vzal a zkusil palcem ostří.
„Je teď pěkně tupá," prohlásil. „Pusť mě na břeh, a já ti ji nabrousím."
„Ach, ne!" Její smích zněl krutě. Nebyla zvyklá na lidi, proto ji jeho neobratné způsoby mohly oklamat, ale nebyla ani hloupá. „Povídejme si o přijatelnějších věcech."
„Můžeš mě držet za nohu, uvázat na provaz, nebo tak," namítl. „Opravdu se potřebuju dostat na vzduch, abych naostřil tenhle nůž. Takový kov potřebuje žár ohně, víš."
Zavrtěla hlavou. S kyselým úšklebkem se podvolil. Stejně tomu nedával velkou naději, a prozatím, s touhle poddajnou osůbkou před sebou, ho nemrzelo, že neuspěl. „Jak si přeješ," řekl, pustil nůž a chytil ji za boky.
Snad ji oklamalo, že vůbec nenaléhal. Či snad, přemítal Holger, nikoliv bez vnitřního popuzení, měl jeho osud příliš velkou hybnost, než aby tady skončil. Řekla mu totiž: „Mezi obětními dary mám brus. Nepomohl by ti? Pokud vím, taková věc nůž naostří."
S námahou potlačil chvění. „Zítra."
Vymanila se z jeho objetí. „Teď, teď," řekla. Oči se jí leskly. Téhle šílené rozmarnosti si povšiml i u Farizejů. „Pojď, měl bys vidět mé poklady." Zatahala ho za ruku.
Zdráhavě ji následoval. Štiky je neslyšně provázely. Hrdlo měl sevřené, že téměř nemohl mluvit, ale přesto ze sebe vypravil: „Říkalas, že ti divoši přinášejí obětní dary?"
„Ano." Posměšně se zasmála. „Každé jaro se sem nahrnou a klanějí se mi a házejí do jezera, co si myslí, že by mě potěšilo. Něco ano." Odhrnula živý gobelín. „Přináším dary sem do mé pokladnice. Z těch hloupých si aspoň můžu dělat legraci, když nic jiného."
Holger si nejdříve všiml kostí. Rusel musela strávit mnoho hodin rovnáním částí koster do uměleckých vzorů. Lebky, které zdobily tuhle mříž, měly v očních důlcích drahokamy. Jinde se vršily hrnky, talíře, ozdoby, které buď pohané ukořistili v civilizovaných zemích, nebo je celkem zručně zhotovili jejich vlastní řemeslníci. V jednom rohu byla neuspořádaná hromada různých předmětů, které museli domorodci rovněž považovat za cenné (pokud se jednoduše nezbavovali nepotřebných věcí) - vodou zničené knihy z nějakého kláštera, křišťálová koule, dračí zub, rozbitá soška, promočená dětská hadrová panenka, nad níž Holgera zaštípaly v očích slzy, a další haraburdí, hůře rozpoznatelné po dlouhém čase ve vodě. Vodní víla vnořila do té hromady obě ruce.
„Takže ti obětují i lidi," prohodil Holger velmi tiše. „Každý rok jednoho mladíka a pannu. Nemám pro ně opravdu žádné využití. Nejsem troll ani kanibal, abych si na takovém mase pochutnala, ale oni si to zřejmě myslí. A oběti mají na sobě nádherné šaty." Rusel na něj přes rameno vrhla pohled, stejně nevinný jako pohled kočky. Neměla duši.
S viditelným napětím pod bílou kůží vyvlekla ven brus. Dřevěný rám vypadal shnilý a bronzové kování bylo značně zrezlé, ale kolo pořád reagovalo na pohyb kliky. „Nejsou tyhle cetky krásné?" zeptala se a máchla rukou kolem sebe. „Vyber si, co chceš. Cokoliv, můj pane, jen do toho zahrň i mě."
I přes ty kosti se Holger musel nutit do následujících slov: „Nejdřív se postaráme o tu dýku. Můžeš roztočit to kolo?"
„Jak rychle si přeješ. Vyzkoušej mě." Její pohled naznačoval, že může vyzkoušet úplně cokoliv. Ale postavila se pevně do písku a zatočila klikou, až ucítil ve vodě vír. Vrzání doléhalo k jeho uším hlasitěji než ve vzduchu, stejně jako zakvílení, když přiložil nůž ke kolu.
Štiky se nahrnuly blíž, jejich vyzáblé hlavy mířily na něj. „Rychleji," nařídil. „Jestli můžeš."
„Ano!" Kov zaječel. Rám se roztřásl; ze šroubů se odlupovaly zelené šupinky. Bože, ať to ještě chvíli vydrží pohromadě!
Štiky se rychlými pohyby přiblížily. Rusel nechtěla riskovat, dokud držel zbraň. Její mazlíčci by z něj obrali maso do tří minut. Holger sebral všechnu zbývající odvahu a soustředil svou pozornost na dýku. Nevěděl, zda jeho plán vyjde. Ale i pod hladinou jezera se nůž musel zahřívat a on viděl, jak kolem jeho okrajů houstne jemný oblak kovového prachu.
„Jsi hotov?" vydechla Rusel. Vlasy jí oblepily ramena a hruď a břicho. Jantarové oči na něj hněvivě hleděly.
„Ještě ne. Rychleji!" Celou vahou se opřel proti noži. Vyšlehl plamen a téměř ho oslepil. Hořčík hoří i ve vodě. Rusel zaječela. Holger si jednou rukou chránil tvář a mával
planoucím nožem směrem k rybám. Jedna z nich mu chňapla po lýtku. Kopnutím se vysvobodil, pronikl zelenými záclonami a zamířil vzhůru.
Vodní víla kroužila za modrobílou září, mimo dohled jeho oslepených očí. Křičela na své štiky. Jedna vyrazila blíž. Holger mávl pochodní a ona uprchlá. Buď ryby samotné nesnášely ultrafialové záření, nebo, což bylo pravděpodobnější, byla Ruselina moc nad nimi omezena vzdáleností jako u všech kouzel, a ona se nemohla dostat k Holgerovi dost blízko na to, aby na něj své vodní vlky poštvala.
Kopal nohama a mával volnou rukou. Copak nikdy nevyplave na hladinu? Jako by napříč světelnými roky slyšel, jak hlas vodní víly zhedvábněl. „Olgere, 'Olgere, ty mě opouštíš? Pojedeš vstříc své záhubě v pustině. 'Olgere, vrať se. Netušíš, jaké rozkoše by tě čekaly..."
Silou vší vůle se ovládl a dral se dál vzhůru. Uvolnila svůj vztek: „Tak tedy zhyň!" Náhle vdechl vodu. Kouzlo bylo

pryč. Dusil se. Jeho plíce jako by zachvátil oheň. Málem upustil svou hořčíkovou pochodeň. Viděl, jak se Rusel náhle přiblížila v mračnu svých štik. Odmrštil ji zpět krutou září, zavřel ústa a plaval. Vzhůru, vzhůru, v hlavě mu vířila temnota, ze svalů vyprchávala síla. Jen vzhůru.
Vynořil se na hladině, kašlal, plival a lačně lapal vzduch do plic. Vypouklý měsíc zaléval jezero rozptýleným světlem. Holger držel pochodeň pod vodou, zatímco se lopotně blížil k šedivému břehu. Dýka vyhořela přesně ve chvíli, kdy se brodil rákosím. Rozběhl se, aby dosáhl pevného břehu, a tam se zhroutil.
Chlad pronikl jeho mokrými šaty a roztřásl ho. Ležel, drkotal zuby a čekal, až se mu vrátí dost síly na to, aby vyhledal tábor. Necítil se jako vítěz. Vyhrál tohle kolo, ale přijdou další. A... a... ach, k čertu se vším, proč jen musel uniknout tak brzy?

20

Konečně se čvachtavě vydal na cestu zpátky. Veliký kámen se zvedal ze země jako černá loď v temné noci a měsícem ozářené mraky, které hnal vítr podél něj, budily dojem, že ta loď pluje. Ale po kterém moři? uvažoval Holger. Z ohně zbyly jen uhlíky, jakési signální světlo barvy sražené krve. Jak se škrábal k vrcholu, spatřil koně, schoulené k sobě do temné masy, která mohla být kabinou uprostřed lodi. Carahue stál na přídi a hleděl na sever. Vítr, který se jako by točil v neviditelném lanoví, hlasitě pleskal cípy jeho pláště. Měsíční světlo se třpytilo na jeho vytasené šavli.
Divoká malá postava popadla Holgera za pás a zkoušela jím zatřást. „Pane, kdes byl celou tu dobu? "křičel Hugi. „Měli jsme o tebe hrozný strach. Na břehu jezera po tobě nebylo ani vidu ani slechu, a ty se teď vracíš promočený a čpící zlomocnými místy. Co se stalo?"
Carahue se napůl otočil, takže Holger zachytil záblesk oka pod špičatou přilbou. Ale Saracénova pozornost zůstala upřena jinam. Holger se tím směrem zahleděl. Lem údolí zakrýval pohled na hory za ním; ale stejně měl pocit, že vidí tlumenou rudou zář, jako by tam někde hořel veliký oheň. Zachvátil ho strach. „Kde je Alianora?" vyštěkl. „Odletěla tě hledat, sire Ruperte," odpověděl Carahue. Tón jeho hlasu zůstal nevzrušený. „Když jsme tě nemohli vystopovat, přijala labutí podobu, aby se podívala shora. Ten oheň už planul, a já se obávám, že letěla tam. V tomhle kraji se kolem něj nebude scházet nikdo dobrý."
„A tys jí v tom nezabránil?" Vztek z něj vyhnal všechen chlad. Toporně kráčel k Maurovi. „Prokristapána..."
„Modli se za mé osvícení, urozený rytíři," odvětil Carahue tím nejjemnějším hlasem. „Jak jsem ji měl zastavit, když mi oznámila svůj záměr a proměnila se v labuť, než jsem ji stačil popadnout?" Povzdychl si. „Nedá se tak snadno polapit."
„Stalo se," bručel Hugi. „A teď nám hned pověz, kdes byl... ehm... Ruperte." A protože Holger váhal, skřítek mu dupl na nohu a dodal: „Joj, já vím, že tě nepřítel zase nějak přelstil. Poslechneme, jak to bylo tentokrát, ať víme, co můžeme čekat."
Z Holgera vyprchala všechna síla. Posadil se na zem, dal si ruce kolem kolen a vyprávěl jim všechno, jak byl chycen i jak unikl. Hugi se tahal za bradku a mumlal. „Ach, tak, tak, inu, lstivá vodní žínka. Víš, nemám ve zvyku se vychloubat, a proto neřeknu ani slovo o tom, jak jsem varoval před tímhle místem. Ale pamatuj si to a příště mi popřej sluchu. Častěji mívám pravdu, než se mýlím, a jen skromnost mi zabraňuje doložit to mnoha historkami ze života, jako tenkrát, když v Gawyrské jeskyni číhal lidožrout a já jsem to řekl chudákovi mladému siru Turoldovi, řekl jsem mu..."
Carahue si nevšímal téhle tlumené zvukové kulisy a pomalu pronesl: „Zdá se mi, že tvůj slib nebude mít jen tak obyčejný význam, sire Ruperte, když cesta k jeho splnění je tak obtížná."
Holger byl příliš vyčerpaný a zkroušený, než aby se pokoušel rozptýlit Saracénovo podezření tvrzením, že šlo o pouhou shodu náhod. Svlékl si šaty a hledal osušku, když vtom mu nad hlavou zašuměla křídla a bílý záblesk ho přiměl zlomit všechny rekordy v navlékání promočených kalhot.
Alianora přistála a proměnila se v člověka. Zajíkla se, když spatřila Holgera, udělala krok směrem k němu, a ovládla se. V záři uhlíků nedokázal rozeznat její výraz; byla jen rudě ohraničeným pružným stínem. „Tak jsi v pořádku," přivítala ho v dostatečném odstupu. „Dobře. Přeletěla jsem nad tím ležením, co osvěcuje oblohu na vrcholu holého kopce, a přináším zprávy." Hlas se jí zlomil. Zachvěla se a otočila ke Carahueovi, jako by hledala teplo a bezpečí. Ve vousech se mu zaleskly zuby. Sundal si kabát a přehodil jí ho přes ramena.
„Co jsi viděla, nejstatečnější a nejkrásnější ze všech panen?" mumlal a urovnával na ní svůj kabát mnohem déle, než bylo nutné.
„Je to černý sabat." Zírala přes ně do temnoty, která proudila a šuměla ve svitu měsíce. „Dosud nikdy jsem nic takového neviděla, ale musel to být sabat. Třináct mužů stálo okolo hranice, hořící před velkým kamenným oltářem, na kterém ležel zlomený krucifix velký jako dospělý člověk. Většinou to byli barbarští náčelníci, soudě podle jejich chocholů a oděvů z kůží. Několik se jich sem muselo dostat z jihu... byli staří a ďáblovo znamení vepsané v jejich tvářích zářilo ve světle ohně, a ten pohled mě málem smetl z oblohy. Stranou ohně, kam jsem jen stěží dohlédla, čekaly přízraky. Ach, jak jsem ráda, že byly ve tmě, protože se obávám, že i z toho mála, co jsem viděla, budu mít děsivé sny. Avšak shromáždění pozorovalo kamenný oltář, kde krvácelo..." polkla a s námahou ze sebe vypravila slova, „...maličké dítě, zařízlé jako nějaké sele. A nad oltářem se formoval temný obrys, vyšší než člověk... Obrátila jsem se a ulétla. To bylo asi tak před hodinou. Ani k vám jsem se nemohla hned vrátit, vůbec to nešlo, dokud ze mě čerstvý vítr nevyfoukal něco z té hrůzy."
Klesla na kolena a zakryla si tvář. Carahue se nad ní sklonil, ale odstrčila ho stranou. Přiblížila se Hugiho pokroucená silueta, skřítek ji objal kolem ramen a uchopil za ruku. Přitiskla se k němu. Vzduch mu konejšivě zasyčel mezi rty.
Carahue přistoupil k Holgerovi a pochmurně řekl: „Tak je to pravda, co jsem slyšel v Huy Braseal a o čem se mluví mezi lidmi od mého návratu. Chaos se vyzbrojuje k válce."

Stál tam ještě chvíli, tichý mezi stíny, a potom nepatrně pozdvihl svůj meč. „Když jsem byl naposledy na Zemi před stovkami let, vydal jsem se jednou do těchhle pohraničních končin. Tenkrát byli horalé také pohané, ale nezkažení. Neuctívali ďábla a nejedli lidské maso. Ale nepřátelé člověka je uplatili, aby se stali jejich nástroji. Jejich náčelníky přijali do sabatu, a sabat udílí těmto náčelníkům rozkazy poštvávat členy jejich kmenů
proti lidem z údolí. Možná, že tohle dnešní shromáždění bylo posledním z mnoha. Zítra můžou ti kanibalové začít shromažďovat vojska."
„Taky si myslím," odpověděl Holger automaticky.
„Hodně z toho, co si myslíš, si necháváš pro sebe," řekl Carahue.
Zasunul svou šavli do pochvy. „Nevadí. Spánek potřebujeme naléhavěji než rozhovor. Někdy jindy si spolu promluvíme o jistých otázkách."
„Díky za varování," zamručel Holger.
Vůbec nečekal, že by dokázal usnout, a jeho podřimování jistě nebylo moc poklidné a tíživý polospánek se hemžil přeludy. Byl rád, když ho Hugi vzbudil, aby převzal hlídku, a byl ještě radši, když se rozbřesklo.
Zhltli svůj příděl potravin, osedlali koně a vyrazili. Holger se ani neohlédl na jezero, které se třpytilo pod bílými vodními parami a brzy zmizelo v dálce. Počasí se ochladilo, cáry šedých mraků se hnaly pod olověným příkrovem. Stráně, po kterých skupinka jela, byly stále pustší, až na nich nerostly než chomáče ostré stříbřité trávy. Vrcholy hor prorážely hluboké rýhy napříč horizontem, a na severu jim vévodil prudký sráz. Alianora tvrdila, že právě tam musejí vyšplhat, soutěskou, kterou zahlédla ze vzduchu, aby se dostali nahoru na planinu. Byly tam přístupnější průsmyky, ale nacházely se příliš blízko divošských usedlostí. Poblíž tohoto místa nikdo nepřebýval.
Hugi nakrčil nos a odplivl si. „Aj, věru že se lidé těmhle místům vyhýbají," bručel. „S každým krokem vpřed sílí zápach po trollech. Tenhle útes by mohl být prošpikovaný jejich jeskyněmi a doupaty."
Holger kradmo pohlédl na ztrápený obličej Alianory, jedoucí mezi ním a Carahuem. „Do téhle chvíle jsme přemohli různé tvory," snažil se ji povzbudit. „Čarodějnice, Farizeje, draka, obra, vlkodlaka. Co pro nás znamená troll, kromě vánoční koledy?"
„Cože?" Polekaně na něj zamrkala.
„Jistě." Jenže zjistil, že románský jazyk nevystihuje anglické rčení: Trolli vánoční koledu zvolí.
Hugi tvrdošíjně reptal dál: „Mám dojem, že bych radši čelil všem našim minulým kamarádíčkům v jedné osobě než nějaké potvoře z tohohle průsmyku. Jako rosomák proti medvědovi, takový je i troll proti obrovi. Možná ne tak veliký, ale nepředstavitelně divoký, lstivý a životaschopný. Mnoho obrů bylo nějak usmrceno smrtelníky, ale říká se, že ještě žádný rytíř nevyšel vítězně ze souboje s trollem."
„Tak?" Carahue pozdvihl obočí. „Copak je nepálí železo?" „Ano. To ano, železo je spálí, stejně jako by tebe spálila kniphofie. I tak bys ovšem mohl snadno přemoct muže, který by s tebou takovou zbraní bojoval, a brzy se vykřesal ze zraněm, která bys utržil. Trollové jsou příbuzní s vlkodlaky, a proto se mohou přiblížit i k posvátným předmětům, které nejsou tak významné. Tvůj kříž by ti jen stěží pomohl, kdybys sám nebyl svatý. Víc toho nevím, protože těch, kteří kdy viděli trolla, se vrátilo jen pár, aby mohli popsat jeho zvyky a obydlí."
„To by byl slavný hrdinský čin jednoho zabít," zvolal Carahue s rytířskou ctižádostí v hlase. Co se tyče mne, zůstanu pokud možno v pozadí, pomyslel si Holger.
Plahočili se dál. Bylo téměř poledne, když se vynořili ze skalnaté soutěsky a spatřili horaly.
Přišlo to zcela znenadání. Holger se zaklením přitáhl otěže. Srdce mu zabušilo do žeber dřív, než ho naléhavost zbavila strachu. Zíral před sebe. Zaostřil a jeho oči teď viděly stejně jasně jako v záři blesku.
Byly jich asi dvě desítky a mírným klusem sjížděli po severní straně úbočí. Když ho zahlédli, stočili se a rychle se blížili. Jejich výkřiky připomínaly štěkot psů.
Vůdce byl vysoký a vyzáblý, žluté vlasy a vousy ve dvou copech, obličej pomalovaný rudými a modrými pruhy. Nad ním se ježila pokrývka hlavy z per a volských rohů. Ramena měl zakrytá kabátcem z jezevčích kůží, bránici chlupatým kiltem. V ruce však držel ocelovou válečnou sekeru. Ostatní vypadali podobně. Blýskaly se mezi nimi sekery, meče a kopí. Jeden měl na hlavě rezavou kolci helmici nějakého zabitého rytíře a bylo děsivé vidět ji na holém těle. Další za jízdy foukal na dřevěnou píšťalu; tóny trylkovaly mezi vlčími hlasy.
„Zpátky!" vykřikl Carahue. „Musíme prchnout!"
„Těm neunikneme," zasténal Holger. „Oni můžou uštvat koně. A my musíme brzy dorazit ke kostelu svatého Grimmina."
Několik metrů před ním zařinčelo kopí. „Vznes se do vzduchu, Alianoro!" vykřikl.
„Ne," řekla. Rukou popaměti sevřela jeho dlaň.
„Shora můžeš lépe bojovat," ozval se Carahue. Holger si přál, aby jeho důvtip pracoval stejně rychle. Dívka přikývla, kopnutím se uvolnila z třmenů a proměnila se. V tlukotu křídel se labuť vznesla.
Bojovná horda se zastavila. Zvedl se křik. Několik z nich si zakrylo oči. „Alláh akbar!" vybuchl Carahue. „Mají strach z kouzel. Chtěl jsem říct, milosrdní svatí."
Labuť se střemhlavě vrhla směrem k divochům. Jejich vůdce na ni zahrozil sekyrou, popadl luk od jiného muže a nasadil šíp. Labuť se otočila právě včas. Vůdce křičel na své muže, nelibé zvuky se nesly po větru a slabě doléhaly k pronásledované oběti. Kopal do těch, kteří padli na tvář, dokud se zase nezvedli na nohy.
„Ano." Hugiho ústa v bílých vousech se zúžila. „Ten byl na sabatu. Viděl horší čarodějné kousky, než je tenhle. Povzbuzuje ostatní, aby se na nás vrhli."
„To teda nemají moc pevné nervy," prohodil Carahue lehce, jako kdyby seděl někde na banketu. Natáhl svůj dvojitě prohnutý luk. „Kdybychom vytáhli ještě nějaký trik..." Mrkl na Holgera.
Dán si zběsile představoval salonní triky, nebo jak vyzývá kanibalského náčelníka, aby vytáhl kartu, jakoukoli kartu... Počkat! „Hugi," vydechl. „Rozdělej mi oheň." „Co chceš udělat?“

„Oheň! Čert vem tvé otázky! Rychle!"
Trpaslík vytáhl z váčku za pasem pazourek a ocílku, zatímco si Holger cpal dýmku. Třásly se mu prsty. Ve chvíli, kdy ji zapaloval, byli už horalé hrozivě blízko. Rozeznal jizvu na jedné tváři, kost v jiném nose; slyšel, jak jejich bosé nohy pleskají po zemi, téměř slyšel jejich dech. Roztřeseně vdechl, aby si naplnil ústa kouřem.
Vydechl.
Divoši se smýkavě zastavili. Holger dýmil, až ho pálily oči a teklo mu z nosu. Díkybohu, že v tuhle chvíli vůbec nefoukalo. Dán vedl Papillona koleny a oběma rukama zvedl vzadu za hlavou plášť, aby poskytl kouři tmavý horizont. Pomalu jel proti bojovníkům. Zkameněli. Viděl, jak váhají. Poklesli jim čelisti a vypoulili oči.
Holger mával rukama. „Kšá!" křičel.
V příští chvíli se pohané ztratili z dohledu. Svah byl posetý pohozenými zbraněmi. Jejich křik se nesl z nedaleké průrvy, kam uprchlí. Jejich vůdce stál na svém místě sám. Holger vytáhl meč. Vůdce zavrčel a utekl taky. Carahue za ním vystřelil šíp, ale minul.
Alianora přistála, změnila se v dívku, vrhla se k Dánovi a objala mu nohy. „Ach, Holgere, Holgere," zajíkala se. Carahue pustil luk a popadl se za boky, protože se mu tělo otřásalo smíchem.
„Génius!" povykoval. „Vyložený génius! Ruperte, za tohle tě mám rád!"
Holger se roztřeseně usmíval. Prostě využil další tahák z literatury — Yankee z Connecticutu —, ale nebyl důvod se o tom zmiňovat. Postačí, že to zabralo.
„Pojeďme odtud," vyzval je. „Jejich vůdce by do nich mohl ještě vehnat trochu odvahy."
Alianora vyskočila do sedla. Tváře jí žhnuly a vypadala šťastnější než v poslední době. Hugi mrzutě podotkl: „Jo, to jim ale rychle došla kuráž. I když se nikdy neříkalo, že tenhle národ jsou jen roztomilí bojovníčci. Proč by je tolik vyděsilo jen zdánlivé spojení s čarodějnictvím? Protože v poslední době toho vídají příliš a natolik ohavného, že jim z toho praskají nervy. Je konec. Nikoho z nich už neuvidíme."
Holger musel souhlasit. Pochyboval, že by mu ta horda zkřížila cestu náhodou. Musela je poslat Morgana — dokonce i přes ten obávaný průsmyk — ve chvíli, kdy zjistila, že ho Rusel neudržela ve svém vězení. Jenže ona se ani po tomhle neúspěchu nevzdá.
Carahue se přitočil s koněm blíž. „Mám dojem, že jsem zaslechl, jak tě ta krásná dáma nazvala mně neznámým jménem," poznamenal.
Alianora se zarděla. „N-n-ne," zakoktala. „To ses musel přeslechnout."
Carahue zvedl obočí, byl příliš zdvořilý, než aby ji výslovně nazval lhářkou. Navedla svého koně vedle jeho, až se oba jezdci dotýkali koleny. „Tohle je tak únavná cesta," mumlala. „Nechtěl bys nám ji ukrátit nějakými dalšími historkami o svých udatných činech? Učinil jsi tolik chrabrých skutků a umíš o nich tak skvěle vyprávět."
„Ach, tak... Hm!" Carahue se zašklebil, nakroutil si knírek a pustil se do přednášení. Dívka naslouchala s rozšířenýma očima tomu nejostudnějšímu, byť obratně podanému chvástání, jaké kdy Holger v životě slyšel. Její obdivná „och!" a „ach!" byla pro Dána v tuhle chvíli k nevydržení. Ostře škubl Papillonovými otěžemi a popojel kousek stranou. Radost z jeho vítězství docela vymizela.

21

Večer je zastihl pod průsmykem. Ukázalo se, že to je průrva posetá úlomky kamenů ve skalní stěně na místě, kde nastal zlom v hornině. Výstup na planinu jim bude zítra trvat celé hodiny. A potom, jak Alianora tvrdila, bude k cíli scházet jen pár mil a cesta by měla být snadná.
Snadná jako do pekla, pomyslel si Holger a otřásl se. Bez-věrecký inženýr zaznamenal, že dosud byla jejich pouť spíše jako ta příslovečná cesta do nebe. Ale inženýrský svět mu připadal být nekonečně vzdálený v čase i prostoru, jako sen, který se mu kdysi zdál, a pak se vytratil z paměti tak jako všechny ostatní.
Pod srázem nalezli louku, pokud si ten kousek zarostlé půdy vůbec zasloužil takové označení, a postavili tábor. Uprostřed se tyčil vysoký monolit. Mohl to být pohanský menhir z doby před tím, než se trollové, které Hugi větřil, usídlili v nedaleké jeskyni a zahnali všechny lidi. Padal soumrak. Vrátil se vítr a každou hodinou sílil. Oranžové plameny se plazily po zemi; jiskry létaly jako meteory a stejně rychle hasly. Nad hlavami se jim prostírala temnota, na které se v prchavých okamžicích zjevoval a mizel vypouklý měsíc, plující mezi obludnými obrysy mraků. Noc byla plná pískotu, šelestů a skřeků.
Společnost byla příliš vyčerpaná, aby dokázala víc než spolykat trochu jídla a zavrtat se do svých pokrývek. Hugi si vzal první hlídku, Holger druhou. V té chvíli už byla naprostá tma. Holger prohrábl oheň, přitáhl si plášť těsně kolem sebe, aby mu nebyla zima, a prohlížel si své společníky.
Zář ohně je zobrazovala v prchavých výjevech. Carahue spal jako kočka, byl tichý a klidný, jako když bdí. Hugi se zamotal do kokonu přikrývky, ze které vyčníval pouze jeho mohutně
chrápající nos. Holgerovy oči přelétly na Alianoru a tam zůstaly. Pokrývka z ní sklouzla. Ležela na boku, nohy přitažené k tělu, ruce sepnuté na prsou. Její tvář prosvítající skrz změť vlasů působila dětsky, oslepená spánkem a se zvláštním bezbranným výrazem. Holger se sklonil, aby ji přikryl. Jeho rty se dotkly její tváře a ona se ze spánku usmála.
Vstal. Padla na něj hrozivá tíže, spíše kvůli ní než kvůli němu samotnému. Kdyby mocné soupeřící síly semlely jeho, smůla, ale nesnesl pomyšlení, že by to s ním stáhlo bůhvíkam i ji. Ale co si měl počít? Co si měl počít?
Udeřil pěstí jedné ruky do dlaně druhé. „Panebože," mumlal, „panebože," a nevěděl, zda kleje nebo úpěnlivě prosí. „Holgere."
Prudce se otočil. Meč mu vklouzl do ruky. Jeho pohled nezavadil o nic zvláštního kromě hluboké tmy tam, kam už nedosáhlo světlo ohně. Foukal vítr, šelestila suchá tráva, kdesi zahoukala sova. „Holgere."

Šlápl na okraj magického kruhu. „Kdo je?" Proti své vůli mluvil tiše.
„Holgere," ozval se hlas. „Nevolej nikoho. Chci mluvit jen s tebou."
Srdce se mu rozbušilo. Meč klesl dolů, jako by byl pro něj najednou příliš těžký. Do světla vešla Morgana le Fay. Plameny zesílily a zbarvily ji do ruda na pozadí temné noci. Stíny hladily tělo v třepetavých dlouhých šatech. Oheň se dotkl jejích očí a zažehl tam drobné plamínky. „Co chceš?" zachraptěl Holger.
Její úsměv byl dlouhý a krásný. „Promluvit si s tebou. Pojď sem za mnou."
„Ne." Divoce zavrtěl hlavou, ve snaze vyjádřit se jasně. „Nic takového. Z toho kruhu nevykročím."
„Nemusíš se bát. Přinejmenším žádného tvora, kterého by tvé symboly mohly zastavit. Jsou jinde a chystají se k boji." Pokrčila rameny. „Ale dělej, jak chceš."
„Tak čím mi chceš tedy vyhrožovat?" zeptal se. „Dalšími kanibaly?"
„Ti, se kterými ses dnes potkal, plnili můj rozkaz přivézt tě živého za každou cenu," řekla vážně. „Udělal bys býval nejlíp, kdybys jim ustoupil. Přivedli by tě ke mně bez úhony." „A mí přátelé?"
„Co pro tebe znamenají tyhle krátkodobé známosti, Holgere? Proč by ses tím měl zabývat? Uvědom si, můj drahý, že ta skupinka, kterou jsi dnes zahnal na útěk, se vrátila k hlavní armádě svého kmene. Náčelník šílí vzteky nad ostudou, cos mu způsobil. Ani já, ani samo peklo ho nezastaví před úmyslem zabíjet, až tě zase potká. Svou čest může získat zpátky jen tehdy, pokud pozře tvé srdce. Odejdi se mnou, Holgere, dokud můžeš." „S tebou, která jsi pomohla naučit ty ubohé divochy jíst lidi? " Ušklíbla se. „To jsem nebyla já. Někteří mí spojenci, démoni a jejich proroci, které Chaos používá, aby dostali horaly do naší moci... ti zvěstují tajemné náboženství. Ani jediného z nich jsem neučila já." Úsměv se jí vrátil. „Moje víra spočívá v radosti, v naplnění života, to jsem tě už kdysi učila, Holgere, a ráda tě budu učit znovu."
„Tenhle argument taky neobstojí," prohlásil. Zahleděl se do , temné noci za ní. V téhle chvíli, jak si náhle uvědomil, to myslel vážně. Netoužil po Morganě le Fay. Když se natáhla a uchopila jeho ruku, mohly její prsty patřit jakékoliv ženě. Přitažlivé ženě, zajisté, ale nic víc.
„Ty nejsi ta nejstálejší osoba pod sluncem," řekla stále se usmívajíc. „Jednou ses vzbouřil proti svému lennímu pánovi, samotnému Karlovi. Nikdy neměl ohnivějšího nepřítele, dokud tvé vlastní široké srdce neukončilo ten svár."
„Ale hodili jsme se k sobě, pokud vím." Vyprostil ruku z jejího sevření.
Pohlédla na Alianoru. V jejím povzdechu zazněl nefalšovaný smutek. „Vidím, že tě očarovalo starší kouzlo, než jsou ta moje, Holgere. Běda, jak to bývalo kdysi krásné. To mi nikdo nemůže upřít."
„To tys upřela moji minulost mně," pronesl hořce. „Udělala jsi ze mě znovu dítě a odeslala pryč z mého světa. Ale tvou zásluhou jsem se nevrátil. Přivedlo mě něco jiného, čemu ani jeden z nás nerozumí."
„Tak tolik už víš," řekla. „A chtěl bys vědět ještě víc? Můžu ti vrátit ty ztracené vzpomínky, když si budeš přát." „Za jakou cenu? Stejnou, jako jsi chtěla posledně?" „Menší. Dokonce nemusíš ani zrazovat své přátele. Postarám se o to, aby se jim také dařilo dobře. Tvé současné prokletí je pouze přivede do záhuby spolu s tebou." „Jak můžu věřit tvým slovům?"
„Dovol mi vrátit ti paměť. Vystup z kruhu, abych mohla použít kouzlo, které v tobě rozpustí temnotu. Potom si vzpomeneš, jakou přísahou jsi mi zavázán."
Jeho pohled se vrátil k ní. Stála tam vysoká a nehybná, kromě tmavých vlasů, které jí povlávaly pod korunkou. Avšak cítil, jak v ní roste napětí, byla jako nějaký drát, který už téměř praská. Plná ústa se ztenčila, zahnutý nos rozšířil, drobné ohníčky v jejích očích divoce skotačily. Pomalu zatínala pěsti.
Proč by se měla ta nejmocnější čarodějka na světě bát jeho? Přemýšlel nad tím, jak tam stál v té větrné noci se spánkem u nohou a temnotou nad hlavou. Jistě, měla moc, a už ji proti němu použila; ale on sám byl obdařen nějakou jinou, protichůdnou silou, a ta říkala: „Až sem, ale dál ne." Veškerá kouzla, která zkoušeli, v Avalonu, ve Farizii, v zemích smrtelníků, ho nedokázala zastavit. A nyní dokonce i její vlastní krása byla bezmocná ve srovnání s šedýma očima a hnědými kadeřemi. Nezbyla jí žádná kouzla, kterými by ho mohla zastavit.
Samozřejmě až na to, které sama nevyčarovala, ale které bylo svým způsobem nadpřirozené — nebo i na obyčejnou chladnou ocel — byl stále strašlivě smrtelný.
„V mém světě," pravil zamyšleně, „jsi mýtus. Nikdy bych nepomyslel, že budu bojovat s mýtem."
„Taky to ani nebyl tvůj svět," namítla. „Tam jsi ty rovněž legendou. Tady je tvoje místo, tady se mnou."
Zavrtěl hlavou. „Myslím, že oba ty světy jsou moje," odpověděl lhostejně. „Jistým způsobem mám místo v obou."
Nicméně vzrušení v něm narůstalo. Dosud se až příliš zaobíral jinými věcmi, aby dospěl k zřejmému závěru: totiž že on sám patřil do karolinsko-artušovské doby. Někdy tam v tom jiném světě (jak vzdáleném od téhle noci a téhle ženy!) možná četl o svých vlastních hrdinských činech.
Ale pokud ano, posmutněl, pohltila to jeho zapomnětlivost. Jeho jméno mohlo být doma všeobecně známým pojmem; mohl být sám sobě chlapeckým hrdinou v mládí; ale kouzlo Morgany nadále fungovalo. Přesun sem vymazal jakékoliv vzpomínky, které mohl mít na... na tři srdce a tři lvy.
„Zdá se mi, že přinejmenším máš tenhle svět radši," ozvala se Morgana. „Dej si pozor, abys nezabloudil zpátky do toho druhého." Udělala krok k němu, až se málem dotýkali. „Ano, v obou světech se shromažďují velká vojska a v obou jsi ty rozhodující osobou. Tolik přiznávám. Ale jestli budeš pokračovat v těch šílených intrikách s vyššími silami, o kterých nic nevíš, pravděpodobně neuspěješ a zemřeš. Nebo snad uspěješ, a pak toho budeš litovat. Odhoď své jho, Holgere, a zůstaň tady navždy šťastný. Ještě je pořád čas!"
Suše se zasmál. „Nesnažila by ses tolik mě přemlouvat, abych toho zanechal, kdyby moje šance na vítězství nebyly lepší, než připouštíš. Předpokládám, že víš, kam mám namířeno. Zkoušela jsi ze všech sil mě obelstít, zajmout, ochromit. Jistě se mě teď pokusíš zabít. Ale mám v úmyslu pokračovat dál."
Jaká pompézní slova, posmívalo se jeho vnitřní já. Člověk by málem řekl, že to myslíš vážně.
V náhlém záchvatu únavy poznal, že touží jen po míru. Po konci tohoto válčení v temnotách. Po místě, kde by se mohl

schovat s Alianorou před všemi světy a všemi jejich krutostmi. Ale nemohl ani žádat o odpočinek. V okamžiku, kdy by tomu nestál v cestě, bylo by rozdupáno příliš mnoho jiných. Nebyl žádný zatracený hrdina, ale Jidáš, a člověk přece musí sám se sebou žít, nebo ne?
Morgana ho hodnou chvíli pozorovala. Vítr fičel kolem nich. „Je to dílo osudu," řekla nakonec unaveně. „Ano, vidím, že dokonce i Carahue se vrátil. Části celého obrazce se skládají. Ale nebuď si jistý, že ho Osnovatel dokončí."
V očích se jí zatřpytily náhlé slzy. Naklonila se dopředu a políbila ho, nenáruživě, téměř letmo, ale on sám pocítil větší něžnost. „Sbohem, Holgere," řekla. Otočila se a odkráčela z dohledu.
Stál tam a třásl se v nočním chladu. Měl by vzbudit ostatní? Ne, nechám je spát, pomyslel si letmo. Nechtěl mluvit o tom, co se stalo. Nikomu do toho nic není.
Míjely hodiny. Noc zašuměla hlasitěji. Vzbudil se ze své dřímoty s pohledem vzhůru, aby podle měsíce odhadl, kdy mu skončí hlídka. Obloha byla plná mraků. Nevadí. Rovnou může zůstat na hlídce. Stejně by neusnul po tom, co se stalo. Nemluvě o tom hluku. Teď už zuřila opravdová vichřice, kameny rachotily, kov řinčel...
Náčelník kanibalů přiskočil na dohled. Za ním se zablýskly oštěpy. Musela tam být víc než stovka mužů, kteří předtím leželi bez pohnutí v průsmyku, a teď je Morgana poslala dolů na... „Vzbuďte se! Vzbuďte se, už jsou tady!"
Hugi, Carahue a Alianora se vyškrábali na nohy. Saracénův nůž vyklouzl z pouzdra. Skočil ke svému poplašenému koni a serval otěže z kolíku. Dívka vyskočila na své zvíře. Dva horalé zavřeštěli a vyřítili se na ni. Jeden hodil oštěp. Hugi mu skočil na nohy jako malinký hnědý hurikán. Společně se skulili na zem. Holger se vrhl na toho druhého. Jeho meč se zdvihl a dopadl. Lebka se ohavně rozpoltila.
Jak se na něj hroutilo bezvládné tělo, odhodil je zpátky, dostatečně silně, aby srazil dalšího útočníka. Oštěp zaskřípal na jeho brnění. Sekl po náčelníkovu obličeji. V záři ohně se na něj matně šklebily dvě řady zubů. Jeho ruce mu sevřely krk. Kopal dozadu ve snaze zranit ho svými ostruhami. Divoch zaskučel a pustil ho.
Holger ustupoval, až měl menhir za zády. Vysoký muž s drakem namalovaným na břichu vyrazil k útoku. Holger ťal šikmo. Hlava útočníka se skutálela z ramenou. Kruh jiných mužů se přibližoval. Za jejich pery a rohy zahlédl Carahuea na koni, jak se ohání svou šavlí. Papillon kopal, kousal, dupal; hříva a ocas mu létaly jako černé plameny.
Jeden horal se vztyčil těsně před Holgerem. Proklouzl za jeho štít. Dýka v jeho ruce vystřelila vzhůru. Holger zvládl jen nastavit ráně svou levou paži. Pak se pod divochem objevil Hugi, popadl ho za kotníky a povalil. Muž i skřítek se skutáleli na zem a zaklesli se do sebe.
V mžiku za ním byl náčelník. S ohlušujícím třeskem udeřil svou sekerou do Holgerovy helmy. Holger se zapotácel. „Milosrdný bože," slyšel sám sebe sténat. Náčelník se zasmál a udeřil znovu. Holgerovi se dařilo údery odrážet. Většinu z nich. Ty zbývající mu bušily do helmy a brnění. Zavrávoral. Další dva muži se vyřítili ze stran.
Za nimi se objevil Carahue. Saracénova šavle zasvištěla. Jeden pohan uchopil svou paži, tupě zíral, jak se mu oddělila od těla, a padl na kolena. Holger sekl níž a zasáhl nohu druhého muže, který odvrávoral zpátky. Náčelník se otočil, aby zaměstnal Carahuea svou sekyrou. Jejich zbraně zvonily mezi klením. Alianořin kůň zařičel. Klesl k zemi s přeťatými šlachami. Bílá labuť vzlétla vzhůru a znovu padala dolů, aby klovala do očí. Holger zalapal po dechu. Někdo vykřikl rozkaz. Vystřelené šípy hustě létaly kolem. Zapomněl, že je zraněný a vyčerpaný. Zaútočil. Jeho meč žnul jako kosa. Papillon se vzpínal neuvěřitelně vysoko, tříštil lebky předními nohama a přehlušoval válečné výkřiky svým rzaním. Muž a kůň rozprášili hordu vrhačů oštěpů a vrátili se ke kameni.
Hugi se zvedl z ochablého těla, oprášil si ruce a přidal se k nim. Alianora se na stejném místě proměnila v dívku. O chvíli později přicválal Carahue. Holger vložil nohu do třmenu a nasedl na Papillona, když tu se na něj vyřítil jeden divoch. Dán kopl muže do zubů. Sehnul se, aby si navlékl štít na paži.
Druhou ruku natáhl hluboko dolů a pomohl Alianoře do sedla za sebe. Carahue poskytl místo Hugimu. Oba rytíři na sebe pohlédli, přikývli a vyrazili do bitvy.
Následovalo několik minut řezání a bodání a sekání. Potom zčistajasna nepřítel zmizel. Holger s Carahuem se vrátili k menhiru a prudce oddechovali. Jejich meče byly rudé krví. Měli jí potřísněný oděv, paže i tváře. Zář ohně se odrážela v dalších tratolištích na zemi. Celé okolí bylo poseto těly, některá se hýbala a sténala, jiná byla úplně tichá. Pohané se stáhli do zatrpklého hloučku stranou; byly vidět jenom jejich zbraně. Holger rozpoznal náčelníka, jehož válečná čelenka vzala za své a kůži na hlavě měl rozedřenou. Zvedl se ze země a odbelhal se ke svým mužům.
Carahue blýskl úsměvem. „Krásně, krásně provedeno!" ztěžka oddechoval. „U ruky proroka... proroka Ježíše, sire Ruperte, myslím, že jen jediný muž na světě by dokázal bojovat jako ty!"
„Ty si taky víš rady," řekl Holger. „Ale škoda, že jsi nedokázal dorazit jejich vůdce. Za chvilku je vybičuje k dalšímu útoku."
„Zahubí nás šípy," prohlásil Hugi. „Kdyby měli ti šílenci trochu rozumu, tak už z nás nadělali jehelníčky."
Holger se ohlédl na Alianoru. Z levého ramene jí tekla krev. Strach, který se ho zmocnil, byl mrazivý. „Jsi zraněná?" vyjekl vysokým hlasem.
„Ne, to nic." Usmála se roztřesenými rty. „Jen mě zasáhlo kopí."
Prohmatal jí zranění. Ošklivá rána, řekl by v běžné situaci, ale vzhledem k nynějšímu stavu nic moc. Měl pocit, že mu měknou kosti. „Za tohle... postavím kapli... svatému Sebestiánovi," šeptl.
Ovinula mu ruce kolem pasu. „Znám lepší způsob, jak projevit svou radost," řekla mu tiše do ucha.
Carahue je příkře přerušil: „Už nikdy nic nepostavíme, jestli brzy nezmizíme. Když rychle sjedeme dolů, Ruperte, možná se vyhneme pronásledování."
Holgerovy změklé svaly opět ztuhly. „Ne, to není dobré.
Tohle je cesta ke svatému Grimminovi. Ostatní průsmyky jsou obsazené, i kdybychom měli čas je hledat. Musíme projet tudy." „Přímo přes ně?" odplivl si Saracén. „Snažit se ve tmě šplhat po tomhle kamení a čelit útoku stovky bojovníků? Teď se ti vypařil zdravý rozum."

„Můžeš utéct, jestli chceš," řekl Holger ledově. „Já musím dnes v noci dorazit do toho kostela."
Hugi na něj zíral, až se Holger začal ošívat pod jeho pichlavým pohledem a vyštěkl: „No, co tě trápí? Nejspíš v tom průsmyku zemřeme. Já to vím. Uteč s Carahuem. Půjdu sám." „Ne," řekl Hugi.
Rozhostilo se takové ticho, že Holger slyšel, jak mu krev buší v žilách. Skřítek mluvil tiše a skřípavě: „Protože jsi byl zrozen, abys ze sebe dělal rytířského blázna, můžu ti to alespoň ulehčit. Ty víš, že přes tenhle průsmyk se dostat nemůžeme. Avšak existuje ještě jiná cesta na planinu, kudy za námi nikdy nepůjdou. Můžu po čichu vystopovat cestu do trollího doupěte. Není to daleko, jak praví můj nos. Určitě má víc než jednu chodbu, která vede nad útesy; a troll možná bude venku, nebo bude spát, nebo bude daleko ve svých chodbách, a tak nás vůbec nepostřehne. Je to děsivé riziko, ale zároveň naše jediná šance. Co tomu říkáš? Nemáš snad náramně naspěch dostat se do toho strašidelného kostela?"
Holger zaslechl za sebou povzdech. „Carahue," prohlásil, „vezmi Alianoru a snaž se ji nějak dostat do bezpečí. Já s Hugim zkusíme jet do té trollí díry..."
Dívka ho drapla za opasek. „Ne," zvolala rozzlobeně, „tak snadno se mě nezbavíš. Jedu taky."
„I já," ozval se Carahue po nějakém tom polknutí. „Ještě nikdy jsem se nevyhnul žádnému dobrodružství."
„U sta hromů!" zafrkal Hugi. „Vaše kosti budou ležet rozházené v trollím doupěti. Nejste první dva rytíři, kteří umřou, protože byli tak zatraceně pyšní, že už jim nezbylo žádné místo na rozum. Jen je mi smutno, že s sebou možná stáhnete i tu labutí pannu. A teď se připravte k trysku!"

22

Carahue jel jako první pod vedením Hugiho. Jeho klisna se s klapáním rozběhla. Na okamžik si Holger uvědomil červené a modré stužky vpletené do její splývavé ohářky. Pak se mu mezi koleny zavlnily Papillonovy svaly.
Protože mířili na východ podél srázu, museli projet kolem nepřítele. Zvedl se pokřik. Holger viděl zleva přilétat oštěp. Jeho špička se zaleskla ve zbylé záři ohně, když vylétla do vzduchu a obloukem zamířila dolů. Dán zvedl svůj štít. Oštěp odskočil. Za okamžik se do dřevěného rámu pevně zabodly tři šípy.
Spěchal do nedalekého přítmí. Bílá klisna a volný bílý oděv jejího jezdce splývaly v jedinou skvrnu, jen těžko odlišitelnou od stínů. Papillon klopýtl. Jiskry sršely na místech, kde podkovy odštěpovaly pazourek. Zvířata byla nucena zpomalit do vyrovnaného klusu. Po stranách i nad hlavou neviděl Holger zhola nic. Netušil, jestli o útesech po levé straně mu řekla jeho představivost nebo smysly. Cítil, jak se nad ním tyčí jejich drtivá tíha, jako by už ležel pohřbený pod nimi.
Letmé ohlédnutí vyrylo do jeho očí pohanského náčelníka. Vyzáblý muž v jezevčím kožichu sebral hořící poleno z ohniště. Točil jím nad hlavou, dokud z něj nešlehaly plameny, a pak tam stál hrozivě rudý a žlutý. S výkřikem ke svým válečníkům zvedl sekeru a pustil se do pronásledování.
Rychle dohonil jejich koně. Holger zahlédl, jak za ním jedou další, i když ne tak horlivě. Ale jeho pozornost patřila tomuto muži. Náčelník se objevil po levé straně, kam rytířův meč nemohl dosáhnout. Vyrazil kupředu a sekl po Papillonově nárt-ním kloubu. Hřebec odskočil a téměř shodil své jezdce. Holger ho otočil, aby mohl čelit dalšímu útoku.
Jestli se tady na chviličku opozdím, obklíčí mě jich celá horda, uvědomil si Dán. „Drž se, Alianoro!" Hodně se vyklonil a ohnal se po svém protivníkovi. Ránu odrazila sekera. Kanibal uskočil mrštněji než kterýkoli válečný oř. Na Holgera se zašklebil pomalovaný obličej se špičatými vousy.
Ale pochodeň v jeho levé ruce zůstala v dosahu meče. Holger ji přimáčkl náčelníkovi na prsa. Divoch vyštěkl bolestí. Než se stačil vzpamatovat, byl Holger dost blízko na to, aby mohl seknout ještě jednou. Tentokrát ocel ťala do živého. Náčelník spadl dolů.
Ubohý, chrabrý lotře, pomyslel si Holger. Pobídl Papillona ostruhami za Carahuem. Střetnutí trvalo jen pár vteřin.
Putovali dál nekonečnem. Nepřítel je sledoval, ale neodvážil se je přepadnout. Temnotou svištěly šípy. Rozléhal se válečný ryk. „Už brzy se vzpamatují a obklíčí nás," křikl Carahue přes rameno.
„Myslím, že ne," řekla Alianora. „Copak to necítíš?" Holger rozšířil nosní dírky. Vítr mu zadul do tváře. Slyšel, jak hučí a třese mu chocholem a pláštěm, cítil, jak je chladný. Nic víc.
„Uf!" ozval se Carahue o minutu později. „Je to to, co cítím?" V temnotě za nimi kdosi zakvílel. Holgerův tabákem otupený nos zachytil ten zápach jako poslední. Mezitím už kanibalové zanechali pronásledování. Nejspíš se budou držet poblíž, aby se ujistili, že jejich nepřátelé ráno už nesjedou zpátky do údolí, ale tímhle směrem se dál neodváží.
Jestli se zápach dá nazvat těžký a studený, mohl by se tak popsat i ten trollí. Když Holger dorazil k ústí jeskyně, zvedl se mu žaludek.
Zastavil koně. Alianora seskočila na zem. „Musíme nasbírat dřevo na pochodně, abychom si měli čím svítit na cestu," vysvětlila. „Cítím, že jsou tady rozházené suché větvičky, které nejspíš utrousilo zvíře, co si je sem nosilo na hnízdo."
Za chvilku měla hromádku, kterou Hugi podpálil pomocí křemene a ocílky. Při vyšlehnutí plamenů Holger spatřil tři metry vysokou díru ve skalní stěně. Zírala z ní černá tma.
Spolu s Carahuem sesedli. Koně svěřili Alianoře, aby je vedla za nimi. Sami šli první, s Hugim, který nesl pochodeň.
„Tak," řekl Dán zbytečně, „a jsme tady." V krku měl vyschlo.
„Doufám, že ještě někdy uvidíme hvězdy," šeptla Alianora. Vítr jí odvál slova od úst. Hugi jí stiskl ruku.
„Ale no tak," domlouval jí Carahue. „A kdybychom potkali toho trolla? Naše meče ho rozsekají na řízky. Zdá se mi, že máme nahnáno před babskými povídačkami." Kráčel energicky ke vchodu do jeskyně a vešel dovnitř.
Holger se k němu přidal. Meč v pravé ruce a štít na levém rameni ho tížily. Cítil, jak mu pod brněním stéká pot, svědilo ho tam, kde se nemohl poškrabat, a vnímal tupou bolest v místech, kam utržil rány. Vzduch v jeskyni byl plný pachu trolla a mršin. Plameny pochodně tančily, klesaly a znovu vysoko šlehaly a jejich stíny poskakovaly po hrubých

stěnách. Holger by přísahal, že některé z těch útvarů jsou obličeje, které se na něj šklebí. Na zemi ležely kameny, o které si otloukal prsty na nohou. Alianora prozíravě pokračovala ve sběru kousků dřeva a slámy mezi kostmi zvířat roztroušenými po cestě. Nejhlasitějším zvukem bylo ostré klapání koňských podkov, doprovázené dutou ozvěnou. Holger měl stále silnější dojem, že se stěny postupně zužují.
Na konci jeskyně byl vyhrabaný tunel, necelé tři metry vysoký a jen o málo širší, takže Holger s Carahuem kráčeli bok po boku. Holger se snažil raději nepřemýšlet o tom, zda troll tohle vyhrabal holýma rukama. Jednou či dvakrát kopl do rozeznatelných částí lidské lebky. Poté, co se tunel několikrát začal svažovat, Dánův smysl pro rovnováhu se vytratil, a on věděl, že sestupují dolů, nekonečně dolů do útrob země. Zápasil s touhou křičet.
Průchod se rozšířil do nepatrně větší jeskyně. Na vzdálenější straně zely další tři díry. Hugi pokynul svým společníkům, aby ustoupili, a belhal se sem a tam. Světlo pochodně zdůrazňovalo jeho drsnou tvář a malovalo za ním stín jako černou groteskní příšeru, která se ho chystá sežrat.
Pozoroval plamen, který žloutl a začal čadit; navlhčil si palec a držel ho hned tím, hned oním směrem; sklonil se a čichal k zemi. Nakonec pohlédl na východ po levé straně. „Tenhle," zabručel.
„Ne," odporoval Holger. „Nevidíš, že se podlaha tím směrem svažuje?"
„Ne, nesvazuje. A nedělej takový povyk."
„Jsi blázen, to ti povídám!" protestoval Holger. „Každý hlupák..."
Hugi na něj upřeně hleděl přes obočí. „Každý hlupák se řídí jen svými představami," řekl skřítek. „Možná máš pravdu. Nevím to určitě. Ale podle mého názoru to je ten tunel, který chceme, a já vím o hrabání chodeb něco víc než ty. Tak co, dokážeš to uznat?"
Holger polkl. „Dobrá," řekl. „Omlouvám se. Veď nás."
Neviditelný úsměv zvedl Hugimu knír. „Pašák." Odbatolil se do uličky, kterou vybral. Ostatní ho následovali.
Zanedlouho cesta neklamně zamířila vzhůru. Holger mlčel, když Hugi minul několik chodeb bez povšimnutí. Ale když došli k rozcestí dalších tří, skřítek nějakou chvíli uvažoval.
Nakonec řekl starostlivě: „Podle všeho bychom měli jít tou prostřední. Ale zdá se mi, že tam je nejsilnější pach trolla."
„Ty to dokážeš rozlišit?" ušklíbl se Carahue.
„Možná, že tím směrem leží jeho doupě," zašeptala Alianora. Jeden z koní zafrkal: v tom stísněném prostoru s ozvěnou to zaznělo jako výstřel z pistole. „Nemůžeme to někudy obe-jít?"
„Snad," řekl Hugi pochybovačně. „Ale trvalo by to dlouho."
„A my se musíme dostat do toho kostela brzy," dodal Holger.
„Proč?" zeptal se Carahue.
„Na tom teď nezáleží," odpověděl Holger. „Dáš na mé čestné slovo?"
Nebyl čas zastavit se a vysvětlovat složitou pravdu, i když se Saracén osvědčil jako důvěryhodná osoba. Ale meč Cortana hrál zcela nepochybně zásadní roli. Nepřítel by se tolik nesnažil
překazit tuhle výpravu, kdyby to bylo pouhé hledání nějaké chiméry.
Morgana se mohla jednoduše dostat do kostela před ním. Avšak už by ten meč nemohla přemístit někam jinam. Nepochybně byl příliš těžký pro její přirozenou sílu a příliš posvátný pro její kouzla. Potřebovala pomoc člověka, tak jako tehdy, když Cortanu poprvé ukradli. Ale podle všeho se pohané příliš obávali kostela svatého Grimmina, než aby se k němu přiblížili, dokonce i na její příkaz; a její lidé všude jinde na světě byli příliš zaměstnáni přípravou tažení na Říši.
Ale kdyby měla čas, jistě mohla někoho najít. Anebo... mnohem spíš... mohla povolat Síly, které by Holgera na jeho cestě zastavily. Zatím měl větší štěstí, než si zasloužil; věděl zatraceně dobře, že by si nedokázal probojovat cestu proti jejím nejvyšším spojencům. To by dokázal jedině svatý, a on měl do svatosti hodně daleko.
Z toho plyne, že si musí pospíšit.
Na chvíli na něm spočinul Carahueův vážný pohled. Pak Maur řekl: „Jak si přeješ, příteli. Zvolme tedy tu nejpřímější cestu."
Hugi pokrčil rameny a pokračoval dál. Chodba se kroutila, stoupala, klesala, znovu stoupala, prudce zatáčela, rozšiřovala a zužovala. Jejich kroky zněly jako údery na buben. Tady, tady, tady jsme, trolle. Tady, tady, tady jsme.
Když se skalní stěny sevřely natolik, že si o ně málem odírali ramena, Holger zjistil, že jde za Hugim, a za zády má Carahuea a Alianoru, která vedla koně v zákrytu za Saracénem. Před očima měl pouze rudé záblesky prskající pochodně. Slyšel, jak Carahue mumlá:
„Nejtěžší z mých hříchů je, že jsem vůbec dovolil tak líbezné panně vstoupit do tak odporných míst. To mi Bůh nikdy neodpustí."
„Ale já ano," vydechla.
Ušklíbl se. „Ha! To dostačuje. A koneckonců, kdo v tvé přítomnosti potřebuje slunce nebo měsíc či hvězdy?"

„Ne, prosím tě, nesmíme hovořit."
„Tak budu raději přemýšlet. Přemýšlet o kráse, půvabu, laskavosti a šarmu: jedním slovem, přemýšlet o Alianoře."
„Ach, Carahue..."
Holger si skousl rty, až jím projela bolest.
„Buďte tam ticho," vybafl Hugi. „Blížíme se přímo k jeho doupěti."
Tunel skončil. Světlo pochodně nedosáhlo daleko do jeskyně před nimi. Holger viděl nejasné záblesky zdí, křivě ubíhajících vzhůru a vytrácejících se do těkavé temnoty. Na zemi bylo hojně nastláno větví, listů, trouchnivějící slámy a kostí: všude samé ohryzané kosti. Zaplavil ho zápach smrti. Zvedl se mu žaludek.
„Ticho, pravím!" nařídil Hugi. „Myslíte, že se mi tady líbí? A teď potichoučku touhle slují. Na druhé straně bude

spousta východů."
Podestýlka jim praskala pod nohama každým krokem hlasitěji. Holger zabloudil do její největší nerovnosti. Zakopl o kládu. Do tváře ho škrábla větev, jako by mu usilovala vypíchnout oči. Když šlápl na lidský trup, rozpadl se. Slyšel, jak koně klesají pod svou vahou, padají a rozhořčeně odfrkují.
Pochodeň se rozjasnila. V tu chvíli Holger ucítil studený závan. „Hú, už nejsme příliš daleko od vrcholu!" vykřikl Hugi.
„Hú", vracela se ozvěna. „Hú-ú-ú."
Zpod mrtvých listů se vyhrabal troll.
Alianora vykřikla. Teprve teď si Holger uvědomil, že nikdy předtím neslyšel v jejím hlase opravdový strach. „Bože, smiluj se," zajíkl se Carahue. Hugi se přikrčil a zavrčel. Holger upustil svůj meč, shýbl se pro něj, znovu ho upustil a po celém těle mu vyrazil pot.
Troll se přišoural blíž. Měřil možná tři metry, možná víc. Výška jeho vpřed nachýlené postavy, jejíž paže se klátily přes tlusté nohy s drápy až k zemi, se nedala dost dobře odhadnout. Zelená kůže bez chlupů mu volně visela na těle. V hlavě zela obrovská ústa, téměř metr dlouhý nos a dvě černé kaluže očí
bez zornic i rohovek, očí, které pohlcovaly slabé světlo pochodně a nezrcadlily ani jediný záblesk.
„Hú-ú-ú," zašklebil se a natáhl ruku.
Carahue vykřikl. Šavle se zableskla. Udeřila s řeznickou silou. Z rány se vyvalil kouř. Trollův úšklebek se nezměnil. Natáhl ke Carahueovi druhou ruku. Holger popadl meč a zaútočil.
Troll se po něm ohnal. Holger zachytil ránu štítem. Dřevo zapraštělo. Skácel se do shnilé hromady na zemi. Na okamžik zůstal ležet a snažil se popadnout dech. Carahueova klisna poplašeně vyjekla a házela sebou. Alianora bezmocně visela na otěžích. To všechno Holger spatřil, ještě než se postavil. Pak se jeho pohled soustředil na Carahuea.
Saracén poskakoval po doupěti. Neuvěřitelným způsobem dokázal v té změti udržet rovnováhu. Před každým neohrabaným výpadem uskočil, sklonil hlavu a jeho meč ani chvilku nezahálel. Hvízdal a zvonil, byl jen rozmazanou šmouhou, za níž se Maur usmíval. Každá rána pronikala hluboko do zeleného těla. Troll jen mručel. Ale Carahue s chladným soustředěním hledal jeho pravé zápěstí.
Dokud mu poslední ranou ruku neusekl.
„Další!" smál se nahlas. „Posviť sem trochu, Hugi!" Skřítek zapíchl pochodeň kolmo mezi dvě větve a snažil se pomoct Alianoře zkrotit klisnu. Papillon běhal dokola a hledal, jak by pomohl.
Hřebec dostal příležitost, když se troll ohnal levou rukou po Carahueovi. Zaútočil zezadu. Jeho přední kopyta divoce zabušila do širokých zad jako na buben. Troll padl na tvář, Papillon se vzepjal ve vší své strašlivé výšce a udeřil znovu. Trollova hlava se roztříštila.
„Milosrdné nebe," vydechl Carahue. Pokřižoval se. Otočil se k Holgerovi a zvolal zvesela: „Tak to nebylo tak zlé, což?"
Holger pohlédl na svůj vlastní promáčklý štít. „Ne," souhlasil pochmurně. „Až na můj výkon."
Klisna se stále chvěla, ale už se utišila natolik, že ji Alianora
mohla pohladit po šíji. „No tak pojďte, jdeme ven," ozval se Hugi. „Ten smrad mi rozleptává nos."
Holger přikývl. „Nemělo by to být daleko... Panebože!"
Trollova oddělená ruka se rozběhla po svých prstech jako obrovský zelený pavouk. Po zaneřáděné zemi, nahoru na kládu tak, že se drápem jednoho prstu zachytila za kůru, a hned se drala dolů, dokud nenašla odseklé zápěstí. A s ním rychle srostla. Trollova rozbitá hlava zabublala a znovu se spojila. Vyškrábal se zpátky na nohy a zašklebil se na ně. Hasnoucí pochodeň vrhala rudé záblesky na jeho tesáky.
Sunul se směrem k Holgerovi. Dán pocítil nejasnou prchavou touhu zmizet. Ale nebylo kam. Odplivl si na zem a zvedl meč. Když k němu troll natáhl ruku, Holger vší silou máchl.
Ostří jeho meče pronikalo skrznaskrz obrovitou paží. Železo zvonilo v temnotě. Vystřikovala ledově zelená krev a zčernala v kouř z nelidského masa. Meč téměř žhnul. Paže odskočila od ramene. Skutálela se do hromady listí, mrskala sebou a začala se sunout zpátky.
Carahue udeřil z pravé strany. Jeho šavle odsekla plát masa z trollových žeber. Ten se kluzce a s mlaskavým zvukem začal plazit ke svému pánovi. Papillon se vzepjal na zadní a udeřil svými kopyty. Vyrval trollovi půlku tváře. Jeho čelisti přistály pod hřebcem a scvakly mu kotník. Kůň rzal a vyhazoval zadkem. Troll se zbylou rukou poškrábal na hýždích. Krev stříkala kolem. Carahue se dostal do cesty další ráně, chytil ji do obrněného břicha, s řinčením se sesul k zemi a již nevstal.
Je určité nezničitelný! pomyslel si Holger. Umřít na takovém místě. „Uteč, Alianoro!"
„Ne!" Popadla pochodeň a přiblížila se k Papillonovi, který běsnil nad stiskem čelistí na své noze. „Zbavím tě toho," křičela. „Stůj klidně a já tě osvobodím."
Troll shrábl svou levou paži a zasadil ji na místo. Druhá půlka obličeje se zdánlivě pořád smála. Holger útočil znovu a znovu, otvíral hluboké rány, ale ty se v mžiku zacelovaly. Klopýtl nazpět. Přes rameno trolla zahlédl, jak se Alianora sklonila pod Papillonovými bušícími kopyty, popadla hřebcovu uzdu a přiměla ho, aby se zklidnil. Klekla si a snažila se vypáčit zakousnuté čelisti.
Jak se k nim přiblížila její pochodeň, samy se pustily. Polekaně ucukla. „Hú-ú-ú," zamručel troll. Odvrátil se od Holgera, přeběhl k čelistem, zvedl je a zasadil si je do hlavy. Když se znovu připravoval k boj i s Dánem, čelisti hněvivě cvakaly.
Alianora vykřikla. Udeřila trolla pochodní do zad. Zahučel a padl na všechny čtyři. Spálený pruh na jeho kůži se nehojil.
Holgerovi se rozbřesklo. „Oheň!" zařval. „Zapal oheň! Upálíme tu bestii!"
Alianora strčila pochodeň do hromady slámy. Okamžitě vzplanula. Kouř zaštípal Holgera v nose... čistý kouř, pomyslel si v šíleném tranzu, čisté plameny vypalující ten záhrobní puch kolem. Sebral všechnu sílu a sekl.
Ruka odletěla od zápěstí přes půl jeskyně. Alianora se na ni vrhla. Úd sebou škubal v jejím sevření. Prsty se jako zelení

červi snažily vydrápat ven. Mrštila jimi do ohně. Ruka se na okamžik zkroutila, dokonce se plazila ven z plamenů. Ale už byla zčernalá. Jak klesla bezvládně zpátky, oheň vyšlehl a pohltil ji.
Troll zakvílel. Oháněl se znetvořenou paží jako kyjem. Vyrazil Holgerovi meč z ruky. Když se Dán po něm vrhl, troll ho zalehl. Holger okamžik ležel pod hrozivou hromadou a nemohl dýchat. Papillon zaútočil. Netvor se stáhl.
Carahue se vrávoravě postavil a pustil se do boje. Papillon trolla srazil na zem. Carahue mu sekl do nohy, znovu a ještě jednou. Když se oddělila, Alianora ji uchopila oběma rukama. Oheň v té chvíli už přeskočil na dřevo. Jeho praskot zněl jako hřmění; plameny zalily celou jeskyni světlem. S veškerou svou silou strčila Alianora kopající nohu mezi uhlíky.
Holger se vrátil. Kotník mu stiskla ruka... ta druhá, kterou uťal Carahue. Odtrhl ji a hodil do ohně. Nějak se jí podařilo dopadnout vedle a stáhla se do bezpečí pod kládu. Hugi na ni skočil. Kutáleli se v jednom chumlu.
Trollova hlava byla volná. Chňapala a slintala, když ji Holger nabodl na svůj meč a vrhl ji do plamenů. Skutálela se zpátky, hořela a šířila plameny směrem k Alianoře. Holger ji znovu napíchl. Bez ohledu na to, co to udělá s jeho mečem, držel tu napíchnutou trollovu hlavu v ohni, dokud ji plameny nestrávily.
Zůstal ještě trup. Byl to nejhrůznější úkol, když Holger s Carahuem kouleli to příšerně těžké monstrum k rozžhavenému středu jeskyně, zatímco s nimi zápasili hadi jeho střev. Co bylo dál, si už moc nepamatoval. Ale spálili ho.
Poslední záblesk upoutal jeho pozornost. Hugi, červený a zježený jako samotné plameny, hodil trollovu ruku vstříc zkáze. Potom klesl k zemi a znehybněl.
Alianora se k němu vrhla. „Je těžce zraněný," křičela. Holger ji v tom praskání ohně skoro neslyšel. Horko a kouř ho příliš omámily, než aby dokázal přemýšlet. „Hugi, Hugi!"
„Musíme zmizet, než se to tady změniv jeden velký kotel," supěl Carahue Holgerovi do ucha. „Vidíš, jak ten kouř mizí do toho tunelu? To je určitě naše cesta. Ať ona vezme toho skřítka. A ty mi pomoz s tím mým bláznivým zvířetem!"
Nějak se jim podařilo koně uklidnit. A nějak se jim podařilo poslepu projít chodbou, kde každé nadýchnutí bolelo. A pak vyšli na čerstvý vzduch.

23

Ocitli se nad skalními stěnami, uvědomil si Holger s otupělým údivem. Neměl zdání, jak dlouhou dobu strávili pod zemí, ale měsíc se skláněl k západu.
Měsíc? Ach, ano. Mraky se rozestoupily, nebo ne? A bylo tu na ně příliš větrno. Vítr skučel po pláni porostlé kručinkou a tvrdou trávou, tu a tam stály stromy bez listí, všechno šedivé pod spěchajícím měsícem a nemilosrdně ostrými hvězdami. Holger neviděl kouř z trollova doupěte; vítr ho příliš rychle rozptýlil. Směrem na jih, nedaleko odtud, byla planina ohraničená okrajem útesu, za kterým nebylo vidět nic než tmu, jako by stál na počátku stvoření. Na severu tušil nějaké hory, podepírající oblohu, se zábleskem ledovce, ale nebyl si jistý. Chlad mu pronikal do morku kostí.
Přikulhal k němu Carahue. Holgera napadlo, jestli i on vypadá tak zbědované jako Saracén, potrhaný, umazaný od krve, černý od kouře, v promáčknuté helmě a rozedraných šatech, v ruce zničený meč. Ještě že tu bylo šero. Mrak pohltil měsíc, a on neviděl vůbec nic.
„Je tu někdo?" zaskřehotal.
Carahue odpověděl tak potichu, že jeho hlas málem zanikl v šustění trávy. „Bojím se, že náš malý přítel dopadl špatně."
„Ne," pravil zbytkem plechově zvučného hlasu. „Jen tak zadarmo jsem se nedal."
Měsíc se opět vysvobodil. Holger si klekl vedle Alianory. Chovala Hugiho střapatou hlavu ve svém klíně. Ze skřítkova boku rytmicky vyrážela krev, ale její tok ustával přímo před Holgerovýma očima.
„Hugi," zašeptala Alianora. „Nemůžeš umřít. Tomu nevěřím.
„Ne, děvče, jen se netrap," zamumlal. „Ten kolohnát za mě zaplatil nejvyšší cenu."
Holger se sehnul níž. V tom neskutečném bílém světle měsíce vypadala tvář pod ním jako vytesaná ze starého tmavého dřeva. Jenom vousy, provívané větrem, a drobné krůpěje krve na rtech se pořád pohybovaly. Viděl, že jeho ránu nelze ovázat. Byla příliš velká na tak malé tělíčko.
Hugi nahmatal Alianořinu ruku a poplácal ji. „Ach, neplakej," vzdychl. „Nejméně padesát žen z našeho národa bude mít příčinu k zármutku. Ale tebe jsme měli vždycky nejraději." Zalapal po dechu. „Dal bych ti dobrou radu, kdybych mohl. Ale ten rámus v mé hlavě je příliš veliký."
Holger si sundal helmu. „Ave Maria," spustil. Na téhle chladné větrné pláni nemohl dělat nic jiného, a patrně ani nic lepšího. Prosil, aby Hugiho duše nalezla milosrdenství. A když skřítek umřel, Holger mu zatlačil oči a přežehnal ho křížem.
Vstal a zanechal Alianoru chvíli o samotě, zatímco společně s Carahuem vyhloubili svými meči mělký hrob. Potom na něj navršili náhrobek z kamenů a zarazili mezi ně Hugiho dýku jilcem nahoru. Kdesi v dálce na planině zavyli vlci. Holger doufal, že ten hrob nenajdou.
Nakonec si všichni obvázali svá zranění, jak nejlépe dovedli. „Utrpěli jsme těžké ztráty," zamručel Carahue. Jeho veselí rozdrobila únava. „Je pryč nejen náš přítel, ale i kůň a mula s celou výstrojí. Z našich mečů zbyly jen tupé železné kyje, naše brnění je téměř rozlámané na kusy. A Alianora ani nemůže létat, dokud se jí nezahojí křídlo... vlastně paže."
Holger hleděl přes pustou šedou zemi. Vítr mu šlehal do tváře. „Byl to můj úkol," řekl. „Není správné, aby kvůli němu trpěl kdokoliv jiný."
Saracén ho upřeně pozoroval. „Myslím, že to je úkol pro každého čestného člověka," dodal.
„Poslyš, Carahue, řeknu ti rovnou, že čelíme samotné královně Morganě le Fay. Dozví se, že jsme došli tak daleko. Myslím, že už vyrazila do Středosvěta, aby shromáždila ty, kteří nás dokážou zastavit."
„Obyvatelé Středosvěta cestují rychle," poznamenal Carahue. „To abychom ani nezastavovali k odpočinku. Ale až dorazíme do toho kostela, co potom?"

„Pak bude mé hledání u konce... možná... a možná budeme zachráněni. Nebo také ne. Nevím."
Holger se užuž chystal svěřit Carahueovi celý příběh, ale Saracén se obrátil a chytil svého koně. Není kdy, není kdy.
Alianora vyskočila na své místo za Holgera. Její ruce mu objaly pas se zoufalou pevností. Jen jednou se otočila, aby zamávala pohřbenému příteli.
Dokonce i hřebec už byl unavený a klisna se jen vysíleně vlekla. Kopyta zvonila na kamenech, tráva se rozdělovala se suchým šepotem, kručinka chrastila a mrtvé stromy skřípaly. Pokřivený měsíc nízko nad horizontem svítil Holgerovi přímo do očí, jako by se ho snažil oslepit.
Po dlouhé chvíli Alianora řekla: „Přepadl nás nepřítel pod tím průsmykem jen tak náhodou?"
„Ne." Holger pohlédl přes bezbarvou, stíny pomalovanou zemi. Z Carahuea zbyla jen silueta na pozadí hvězd a mraků — nejspíš spal v sedle, neboť nijak nereagoval, když Holger mluvil dál. „Nejdřív přišla Morgana. Ty domorodce poslala po našem rozhovoru."
„Co ti řekla ta čarodějnice?"
„No... nic. Jen chtěla, abych se vzdal .“
„Myslím, že prahla po něčem jiném," odtušila dívka. „Byla kdysi tvou milenkou, viď?"
„Ano," přitakal Holger lhostejně.
„Mohla by ti přichystat nádherný život."
„Řekl jsem jí, že raději zůstanu s tebou."
„Ach, můj drahý!" zašeptala. „Já... já..."
Slyšel, jak se snaží potlačit pláč. „Copak je?" zeptal se.
„Ach, já nevím. Neměla bych být šťastná, co říkáš? A — a přesto si nemůžu pomoct..." Otřela si oči zbytkem jeho pláště.
„Ale," zadrhl se. „Ale... Myslím ty a Carahue."
„Ten? Je příjemný, to ano. Ale ty sis opravdu myslel, Holgere, opravdu jsi uvěřil, že bych chtěla víc než jen odvést jeho myšlenky od tebe a tvého tajemství? A možná v tobě vzbudit trošku žárlivosti? Jak by mohla kterákoli dívka na světě chtít jiného muže než tebe?"
Zíral na Polárku.
Popadla dech a položila mu ruce na ramena. „A už o tom nebudeme mluvit," řekla rázně. „Ale jestli tě ještě někdy přistihnu, jak saháš na nějaké děvče, Holgere, odskáčeš si to." Odmlčela se. „Kromě mě, že ano."
Trhl uzdou a zastavil svého koně. „Carahue!" zavolal. „Probuď se!"
„Ech?" Saracén se natáhl pro šavli.
„Jde o koně," řekl Holger, nijak zvlášť přesvědčivě. „Jestli je nenecháme odpočinout, padnou vyčerpáním. Nakonec budeme rychlejší, když teď uděláme hodinovou zastávku."
Z obličeje druhého muže zbýval jen rozmazaný ovál, z jeho brnění mdlý lesk, přesto bylo vidět, že přemýšlí. „Já nevím. Jak jednou Morgana povolá naše pronásledovatele, jejich koně poletí jako vichřice. Avšak..." pokrčil rameny. „Jak si přeješ."
Sklouzli do trávy. Alianora dychtivě zatahala Holgera za ruku. Pokynul Carahueovi a doufal, že jeho gesto nebylo příliš samolibé. Saracén se na okamžik zatvářil překvapeně, a pak se rozesmál. „Mnoho štěstí, příteli," řekl. Natáhl se na zem jak široký tak dlouhý a začal hvízdat na měsíc.
Holger následoval Alianoru o kus dál. Zapomněl na vlastní únavu a bolest. Srdce v něm tlouklo, ale ne divoce, silný radostný tón prostupující celým jeho tělem. Když se zastavili, chytili se za ruce, stáli tam a hleděli jeden na druhého. Šedý měsíční svit se rozléval po planině v žíhaných stínech a leskl se na jinovatce. Mraky měly světélkující okraje a mezi nimi se třpytily hvězdy. Vítr stále hlasitě fičel, ale Holger ho nevnímal. Viděl Alianoru jako bytost stvořenou ze rtuti, prchavého stínu a chladného bílého světla. Ve vlasech se jí jiskřily kapky rosy a v očích se jí odrážela měsíční zář.
„Možná už spolu nebudeme moct mluvit," řekla tiše.
„Možná ne," odpověděl.
„Dovol mi tedy říct ti teď, že tě miluji."
„A já tebe."
„Ach, můj nejdražší..." Přistoupila k němu a on ji přitiskl k sobě.
„Byl jsem hlupák," řekl za chvilku a přál si, aby dokázal najít lepší slova. „Nevěděl jsem, co chci. Myslel jsem, že až to skončí, odejdu pryč a opustím tě. Mýlil jsem se."
Odpustila mu svýma rukama, rty i očima.
„Kdybychom to nějak přestáli," řekl, „už se nikdy nerozloučíme. Tady je moje místo. Tady u tebe."
V jejích slzách se zatřpytil měsíc, ale její smích byl tichý a šťastný. „To stačí," řekla.
Znovu ji políbil.
Carahueův výkřik je odtrhl od sebe. Větrem se nesl přerývaný hlomoz, zazněl a opět utichl nad jezerem měsíčního světla. „Rychle, pojďte rychle, lovci!"

24

Daleko a slabě, na samém prahu slyšitelnosti, troubily rohy. Byl v nich slyšet šum větru a moře, divoké tlučení křídel, křik jestřába a volání krkavce. A Holger věděl, že ten Divoký lovec ho zase pronásleduje.
Vyšvihl se na Papillona. Když se hřebec rozbíhal, Dán vyzvedl Alianoru na její místo za sebe. Carahue už vyrazil. Bílá klisna a cáry bílého oděvu jejího jezdce přízračně plynuly matným měsíčním světlem. Kopyta zvonila a duněla. Nahrbili se k dalekému úprku.

Měsíc stříbřitě planul v Holgerově levém oku. Pláň ubíhala kolem, na zemi temnota, poházené kameny, šustění mlází a chrastění větví, připomínající smích. Cítil, jak se mu koňské svaly vlní a pulzují mezi stehny; cítil dívčiny ruce na svém pase, vedoucí ho směrem, který vypozorovala. Železo na něm řinčelo, kůže vrzala., vítr kvílel. Nejvíc bylo slyšet namáhavý koňský dech. Všude okolo byly hvězdy, ale nepředstavitelně vzdálené na černém nebi. Nad hlavou jim probleskovalo souhvězdí Labutě, Mléčná dráha vylévala přebytečná slunce ze svého zamlženého oblouku, Velký vůz se točil pod Polárkou; všechny hvězdy byly chladné. Na severu začínal rozeznávat vrcholky tohoto pohoří, ostré jako meč a uvězněné v ledové pochvě, která se třpytila v měsíčním svitu. Za Dánem narůstala temnota.
Tryskem, tryskem, tryskem! Teď Holger uslyšel divoké rohy blíž, ječící a kvílející. Jakživ nepoznal taková muka, o jakých lkaly tyhle rohy prokletých. V rozráženém vzduchu zaslechl kopyta na obloze a štěkání nesmrtelných ohařů. Naklonil se dopředu. Jeho tělo se pohupovalo v rytmu Papillonova cvalu, ruka s otěžemi volně spočívala na vyklenuté šíji, druhou rukou pevně svíral Alianořino zápěstí.
Rychle, rychle, přes pláň s nádechem šedé jinovatky, pod posledními bouřkovými mraky a klesajícím měsícem, tryskem, tryskem, tryskem. Smutek lovců mu skučel v hlavě. Otřásl se a snažil se zahlédnout svůj cíl. Byla tam jenom pláň a ledovcové hory za ní.
Carahue se začal opožďovat. Jeho klisna klopýtla. Škubl jí hlavou a pobídl ji ostruhami. Holger měl pocit, že slyší kroky těch strašidelných psů. Za ním se ozval šílený řev.
Otočil se, ale Alianořiny rozevláté vlasy zakryly jejich pronásledovatele. Měl pocit, že zahlédl planoucí kov. A nebylo tohle chřestění kostí mrtvých?
„Pospěš, pospěš, nejlepší ze všech koní! Ach, běž, můj kamaráde, běž, jako dosud žádný kůň neběžel, neboť s námi jsou jistě pronásledováni všichni lidé. Pospěš, můj milý, neboť jedeme proti kráčejícímu Času, jedeme proti postupujícímu Chaosu. Ach, Bůh tě opatruj, Bůh dej sílu tvým svalům!"
Rohy zaduly a ten zvuk mu naplnil lebku. Za zády měl kopyta a lovecké psy a kostry. Ucítil, jak Papillon klopýtl. Alianora málem spadla. Držel ji za zápěstí a vytáhl zpátky k sobě. A zase jeli dál.
Tam nahoře před nimi, co to bylo přes celou oblohu? Kostel svatého Grimmina... ale Divoký lovec zavyl a vrhl se dolů. Zaslechl bušení mohutných křídel a před očima viděl hlubokou tmu. Ježíši Kriste, nejsem toho hoden, ale nyní mi pomoz.
V cestě mu stála zeď. Papillon sebral všechnu sílu a skočil. Jak se lovci kolem Holgera stahovali, ucítil takový chlad, o jakém se mu nikdy nesnilo. Měl pocit, že slyší, jak mu vítr profukuje mezi žebry.
Černý hřebec dopadl na zem s nárazem, který Holgera téměř vymrštil ze sedla. Carahue ho následoval. Bílá klisna zeď ne-zdolala. Spadla zpátky, ale jezdec vyskočil ze sedla. Zachytil se na vrcholu zdi, přehoupl se přes ni a přistál na hřbitově. Holger uslyšel, jak klisna předtím, než ji pohltila vřava, jednou krátce a děsivě zaržála.
A pak všechno zmizelo. I vítr zmizel. Ticho vystřelilo jako výkřik.
Holger se sklonil. Třásla se mu ruka, ale chytil se Carahuea, jako se už držel Alianory. Dívali se na sebe.
Hřbitov byl zarostlý trávou a kručinkou, ze které vykukovaly rozpadlé náhrobní kameny, obkružující polorozbořené obrysy kostela. Mlha se válela v tenkých cárech, zářivě bílá tam, kde se jí dotkl hrbatý měsíc, a zatuchle páchla rozkladem. Holger cítil, jak se Alianora chvěje zimou.
Uslyšel zvuk, který přicházel ze stínů za kostelem. Byl to kůň, šourající se mezi hroby, kůň starý, chromý a k smrti znavený, který klopýtal hřbitovem a hledal ho, a Dán v duchu zasténal. Neboť věděl, že to je Kůň smrti a ten, kdo na něj pohlédne, zemře.
Papillon nemohl spěchat, náhrobní kameny tu vystupovaly z trávy jako prsty, které ho mají stáhnout dolů. Carahue uchopil otěže a hřebce vedl. Kráčeli mezi náhrobními deskami, které se nakláněly v opilém zapomnění, se jmény dávno setřenými z jejich tváří. Lomoz starého chromého koně sílil, zvíře se smýkalo a vrávoralo směrem k nim.
Mlhy nad kostelem svatého Grimmina se matně leskly a byly čím dál hustší, jako by ho chtěly skrýt. Holger jen zahlédl, že má zřícenou věž, propadlou střechu a slepě zející okna. Carahue se k němu pomalu blížil; opatrně kráčel vodními parami okolo náhrobních kamenů.
Kopyta Koně smrti zavrzala v letitém štěrku. Ale byly to dveře kostela. Holger vskočil dovnitř. Alianora se schoulila Papillonovi na hřbetě. Dán zvedl ruce a ona mu do nich sklouzla. Vynesl ji nahoru po schodech, ohlodaných zubem času. „Ty taky," řekl Carahue tlumeně a vedl hřebce dovnitř. Zastavili se v místech, kde bývala hlavní loď, a hleděli směrem k oltáři. Zaléval ho poslední měsíční paprsek. Vysoko nad rozpadlým kněžištěm stál dosud kříž, Holger viděl Kristovu tvář na pozadí hvězd. Padl na kolena a odložil helmu. Po chvíli ho následovali i Carahue a Alianora.
Slyšeli odcházet Koně smrti. Jak se jeho klapání kulhajících kopyt propadalo do ticha, zvedl se jemňoučký větřík a rozehnal mlhu. Holger měl pocit, že ten kostel není mrtvý ani znesvěcený. Stál tam zastřešený oblohou a obehnaný zdmi živoucího světa; stál tam jako znamení míru.
Vstal a přitáhl k sobě Alianoru. Věděl, že jeho hledání je u konce, a to vědomí ho bolelo. Jeho oči prodlévaly na její tváři, obrácené k němu, a potom ji políbil.
„Co jsi sem skutečně přišel hledat?" zeptal se tiše Carahue.
Holger hned neodpověděl. Přiblížil se k oltáři. Na podlaze před oltářní mříží ležela kamenná deska. Když se dotkl železného kruhu na ní, projelo jím povědomé vzrušení.
„Tohle," řekl. Vytáhl svůj meč, který se již nedal použít jako zbraň, a prostrčil jej kruhem jako páku. Deska byla nesmírně těžká. Když zabral, cítil, jak se ocel ohýbá. „Pomoz mi," vydechl. „Ach, pomoz mi!"
Carahue zastrčil svůj meč do spáry, kterou Dán rozšířil. Za chvíli už druhý meč desku vypáčil. Zvedli ji společně. Dopadla s dutým zaduněním na dlažbu a rozlomila se na tři kusy.
Alianora popadla Holgera za rameno. „Poslouchej!" vykřikla.
Zvedl hlavu. Daleko odtud bylo slyšet vojsko. Země se třásla pod kopyty koní, rykem trumpet a smrtícím řinčením

zbraní. „To je vojsko Chaosu," řekl, „a táhne proti lidstvu."
Pohlédl dolů do úzké díry u svých nohou. Měsíční světlo modře zářilo na velikém meči, který tam na něj čekal.
„Už se nemusíme bát," prohlásil. „V tomhle meči je ukryto to, před čím oni neobstojí. Až budou jejich temní bohové zahnáni zpátky do Středosvěta, divoši propadnou zoufalství a prchnou. Dorazili jsme sem včas."
„Kdo jsi?" zašeptala Alianora.
„To zatím nevím," řekl. „Ale dozvím se to."
Ještě chvíli otálel. Už v sobě cítil tu Moc, ale bylo to něco, co přesahovalo člověka a lidské naděje. Neodvažoval se ten široký meč zvednout.
Zvedl zrak k postavě na kříži. Sklonil se a uchopil Cortanu do své ruky.
„Ten meč znám," vydechl Carahue.
Holger cítil, jak se rozplývá kouzlo, které ho maskovalo. Vrátila se mu i paměť a poznával sám sebe.
Shromáždili se kolem něj. Alianora v objetí jeho volné paže, Carahue ho držel za rameno, Papillonův čenich mu šťouchal do tváře. „Cokoliv přijde," řekl, „cokoliv se mi stane, vím, že vy se vrátíte v pořádku a navždy v sobě ponesete mou lásku."
„Hledal jsem tě, kamaráde," řekl Carahue. „Hledal jsem tě, Ogiere."
„Miluji tě, Holgere," řekla Alianora.
Holger Danske, kterého staré francouzské kroniky znají jako Ogiera le Danois, se vyšvihl do sedla. A byl to princ dánský, kdo byl v kolébce obdařen silou, štěstím a láskou těmi z Farizie, kteří přejí lidem jen dobré. A byl to on, kdo přišel sloužit Karlovi Velikému a dotáhl to na jednoho z jeho nejlepších rytířů, ochránce Kristanie a lidstva. A byl to on, kdo zranil v bitvě Carahuea z Mauretánie, stal se jeho přítelem a putoval s ním daleko, předaleko. A byl to on, koho Morgana le Fay milovala; a když zestárnul, přivedla ho do Avalonu a vrátila mu jeho mládí. Tam dlel, dokud o sto let později pohané opět neohrozili Francii, a tehdy se vydal na cestu a porazil je znovu. A v hodině svého triumfu byl pak odnesen ze společnosti smrtelníků.
Někteří lidé tvrdí, že čeká ve věčném Avalonu, až bude krásná Francie v nebezpečí, a jiní zase, že spí pod hradem Kronborg a vzbudí se v okamžiku, kdy se Dánsko ocitne v nouzi, ale nikdo si nepamatuje, že je a vždycky byl člověkem, s jeho skromnými potřebami a láskami - pro všechny je pouze Ochráncem.
Vyjel na pláň a bylo to, jako by s ním vyjelo svítání.

Závěrečná poznámka

Hned po válce jsem dostal od Holgera Carlsena dopis, v němž psal, že vyvázl živý. Pak už se neozval, až jednoho dne, asi o dva roky později, vešel volným krokem do mé kanceláře.
Měl jsem pocit, že se hodně změnil, byl mnohem tišší a vypadal mnohem starší, ale nepřekvapilo mě to vzhledem k tomu, co musel zažít při práci v odboji. Vysvětlil mi, že zase dostal práci ve Státech. „Jen na vydělání peněz," říkal. „Ve skutečnosti chci hlavně pátrat v těch tvých knihkupectvích. Našel jsem už něco v Londýně, Paříži a Římě, ale ještě to nestačí."
„Co proboha?" podivil jsem se. „Ty a bibliofil?"
Zasmál se poněkud drsně. „Ne tak docela. Jednou ti to povím." A začal se vyptávat na naše společné přátele ze starých časů. Pobyt v Londýně mu vylepšil jeho angličtinu.
Jednou však na sebe nedalo dlouho čekat. Dokážu si představit, že celkem nutně potřeboval spřízněnou duši. Vstoupil do katolické církve — a tento fakt, jak Holgera znám, povyšuji na důležitý důkaz ve prospěch jeho příběhu — avšak zpovědnice nemohla samozřejmě splnit tentýž účel. Potřeboval vypovědět celý příběh, jak ho sám vnímal. „Nečekám, že z toho uvěříš jedinému slovu," začal jednou o půlnoci u piva a sendviče v mém bytě. „Jen si to poslechni, ano?"
Skončil ve tmě nad ránem, kdy ulice pod námi byly vymetené a světla města natolik tlumená, že jsme zahlédli i pár hvězd. Nalil si pivo a hodnou chvíli na něj zíral, než se napil.
„A jak ses dostal zpátky?" zeptal jsem se co nejtišeji, abych ho moc nevyrušil. Vypadal jako náměsíčný.
„Najednou jsem byl zpátky," odpověděl. „Vyjel jsem a rozprášil vojska Chaosu. Hnal jsem je před sebou, a začalo to vypadat, jako bych taky bojoval na té pláži, jinou noc, v jiném
světě. A pak jsem se tam ocitl. Vyrazil jsem vpřed nahý. Víš, moje šaty se nepřemístily se mnou, ležely mi na hromádce u nohou. Škrábla mě kulka či dvě, ale nic horšího. Pohyboval jsem se zatraceně rychle. Rychleji, než je v lidských silách. Doktoři tvrdí, že se něco takového může přihodit v podmínkách extrémního stresu. Adrenalin nebo tak něco. Nicméně, pronikl jsem mezi ty Němce, sebral jednomu z nich zbraň, omráčil ho a dal se do toho. Brzy bylo po všem."
Ušklíbl se nad nepříjemnou vzpomínkou, ale zarputile pokračoval: „Tyhle dva světy — a mnoho dalších, pokud vím — jsou v jistém smyslu totožné. Nacisté tady a Středosvět tam vedli stejný boj; ale na obou místech stál Chaos proti Zákonu, něco starého, divokého a zaslepeného ve válce s člověkem a jeho skutky. V obou světech to byl stav nouze pro Dánsko a Francii. Takže Ogier zasáhl v obou z nich, jak bylo jeho povinností.
V tomhle světě to myslím nebylo s tak okázalou parádou. Člověk na lodi, který utíká, aby pomohl Spojencům. Ale jeho útěk byl nutný. Ve světle toho, co se od té doby stalo, možná chápeš proč. Takže Holger Dánské obživl, aby zařídil, že se ten člověk opravdu osvobodí. Byl jsem... týdny?... pryč v tom karolínském světě a vrátil se sem v té samé chvíli. Čas je zvláštní věc."
„Co se s tebou stalo potom?" ptal jsem se.
Zasmál se. „Horko těžko jsem musel vysvětlovat, proč jsem na nepřítele zaútočil v rouše Adamově. Ale měli jsme naspěch, a rozešli se každý svou cestou dřív, než by mě to příliš vyčerpalo. Od té doby jsem pouhý Holger Carlsen. Co jiného jsem měl dělat?" Pokrčil rameny. „Když jsem dospěl k poznání, že jsem Ochránce, rozdrtil jsem vojska Chaosu v

tom druhém světě. Potom, díky kouzlu, jsem byl vtažen zpátky, abych dokončil svůj úkol na téhle straně. Jakmile v obou světech minula krize, bylo hotovo... tím se znovu ustavila rovnováha. Nezbyla žádná nevyvážená síla, která by mě poslala napříč časoprostorem. Takže jsem zůstal."
Unaveně na mě pohlédl. „Samozřejmě, já vím, co si myslíš,"
řekl. „Halucinace a tak dál. Nevyčítám ti to. Ale díky, že jsi mě vyslechl."
„Nejsem si úplně jistý, jaký mám na to názor," odpověděl jsem. „Ale pověz mi, proč sháníš knihy?"
„Staré knihy," řekl. „Zaklínači knihy. Pojednání o magii. Morgana mě sem kdysi poslala." Bouchl pěstí do stolu. „A já si najdu cestu zpátky!"
Už léta jsem ho neviděl, ani o něm neslyšel. Ani nikdo jiný. Je pravda, že se lidé občas ztrácejí. Možná zmizel do toho místa, o kterém mluvil — pokud připustíme, že ten příběh byl pravdivý, o což se nebudu přít. Doufám, že se tam dostal. Ale mezitím se schyluje k novým bouřím. Může se stát, že budeme Holgera Dánského zase potřebovat.